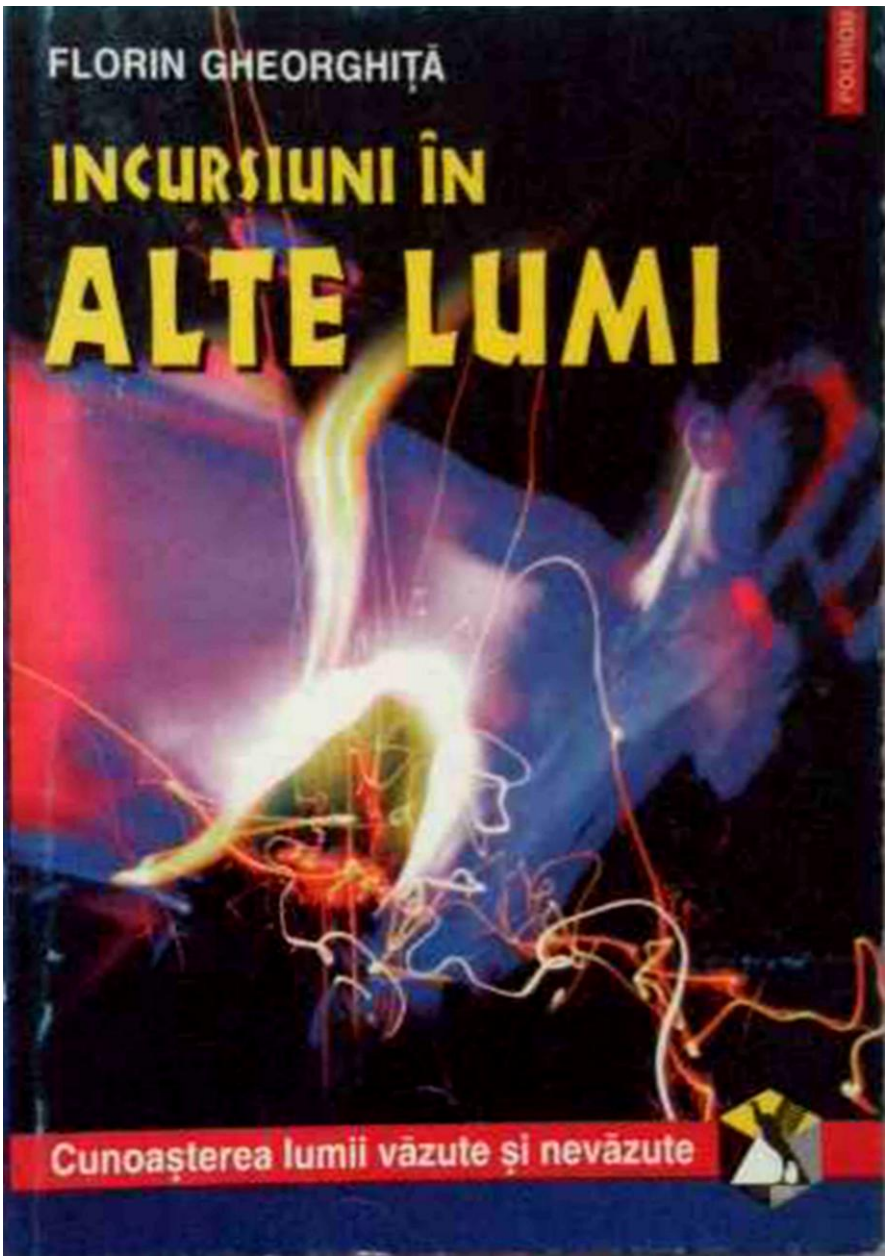

Colecția HEXAGON

„...ființa omenească nu este numai trupul din carne şi oase condus de organul cibernetic care este creierul, ci este o trinitate a unor asocieri de corpuri cuplate într-o admirabilă organizare funcțională de natură energetică – trupul organic, sufletul (ca ansamblu de corpuri constituite din materii subtile) şi eul spiritual care ar trebui să fie adevăratul conducător, întrucât este partea nemuritoare din noi. Din păcate, foarte puțină lume cunoaşte această structurare fundamentală, iar ignorarea ei continuă să distrugă în mod inutil milioane şi milioane de vieți."

Florin Gheorghiță

Nevăzuții de lângă noi. Adevărata ştiință – sora religiei. Pasionați ai descifrării necunoscutului. Elfii, zânele, spiriduşii, nimfele, gnomii, silfii, salamandrele – neştiuta existență a acestor ființe ascunse. Energia iubirii spirituale. Perceperi extrasenzoriale. Viața de după viață. Materii eterice – materii subtile.

De acelaşi autor:
• *OZN – o problemă modernă,* Junimea, 1973
• *Enigme în Galaxie,* Junimea, 1983
• *întrebările Ştiinţei,* Albatros, 1988
• *Temponauţii galactici,* Moldova, 1993
• *Straniile Inteligente invizibile* – ediţia I, Institutul European, 1993
– ediţia a II-a, Fides, 1996
• *Comunicări cu cealaltă Lume* – ediţia I, Big M, 1993
– ediţia a III-a, Fides, 1996
• *Spirit şi Destin cosmic,* Mold-Hermes, 1994
• *Voci din invizibil,* Aldo Press, 1995
• *Lumi invizibile,* Polirom, 1996
• *OZN eterice,* Polirom, 1997
• *Fenomenul Valentina,* Polirom, 1997

Florin Gheorghiţă
Incursiuni în alte lumi

POLIROM 1999

Cuprins

Prefaţă
Nevăzuţii de lângă noi
Cele şapte raze
Straniile documente fotografice
Postfaţă

Prefaţă

În ultimele decenii ale acestui secol XX – în cadrul căruia cunoaşterea ştiinţifică îmbinată cu realizările tehnologice a atins culmi extraordinare –, tot mai mulţi oameni de ştiinţă şi de cultură au relevat o constatare surprinzătoare: o parte din concepţiile şi din cunoştinţele cele mai avansate ale tezaurului cognitiv modern pot fi regăsite – cu exprimări foarte asemănătoare – în vechi texte ale unor culturi antice, precum şi în vechi tradiţii transmise dintr-un trecut neştiut. Astfel de „redescoperiri" încep de la profunde concepte ale cosmogoniei, se răsfrâng în variate aspecte ale cunoaşterilor lumii materiale „văzute", ca şi ale celei „nevăzute" şi se extind până la intimităţi şi legităţi fundamentale ale materiei şi ale energiei. Astfel de constatări făcute de personalităţi din diferite domenii ale activităţilor umane accentuează tot mai mult o părere care, deşi este încă aspru judecată de forurile savante, se răspândeşte totuşi, treptat, în opinia publică, precum şi în consideraţiile multor oameni de ştiinţă: pe Pământ, ar fi existat într-o epocă anterioară, neştiută însă, o amplă dezvoltare cognitivă şi spirituală a omenirii; aceasta s-ar fi destrămat în urma unor cataclisme de mari proporţii, lăsând în urmă-i doar frânturi semnificative...

Poate că dintre „fizicienii liberali" ce resping dogmatismul unor concepţii anterioare – puse, de altfel, tot mai mult în dubiu –, cel care s-a exprimat mai explicit în acest sens a fost cercetătorul Fritjof Capra, care specifica în una dintre cărţile sale[1] de mare succes:

„Am petrecut mulţi ani desăvârşindu-mi studiile de fizică şi am fost implicat alţi ani în munca de cercetare. În acest timp, am ajuns să mă interesez de mistica orientală şi să constat asemănările acesteia cu fizica modernă. Mă fascinau mai ales enunţările paradoxale din filosofia Zen, care îmi aminteau de paradoxurile teoriei cuantice. La început, a face legătura între ele era un exerciţiu pur intelectual....Mai târziu a venit experienţa dansului lui Shiva. A fost urmată de experienţe similare, care m-au ajutat treptat să înţeleg că viziunea asupra lumii pe care o conturează fizica modernă este în acord cu aceea care străbate din vechea înţelepciune orientală... Sper, de asemenea, să se afle printre cititorii acestei cărţi şi fizicieni interesaţi de epistemologie şi care încă nu au luat contact cu filosofiile religioase ale Orientului. Ei vor constata că mistica orientală oferă celor mai avansate teorii cadrul filosofic adecvat".

Pentru a accentua acest aspect al originii mult mai îndepărtate a unor cunoaşteri care şi astăzi ne uimesc prin nivelul şi profunzimea lor, fizicianul american îl cita şi pe un autor de o vastă cultură – „reputatul sinolog" Richard Wilhelm –, care constatase[2] şi el vechimea şi amploarea unui tezaur cognitiv mult mai vechi decât însăşi epoca antică:

„Cartea Schimbărilor – I King în chineză – este indiscutabil una dintre cele mai importante opere literare ale lumii. Originile sale se află undeva în Antichitatea mitică; ea a constituit obiectul studiului celor mai eminenţi învăţaţi ai Chinei, până în zilele noastre. Aproape tot ce a avut cultura chineză mai important şi mai bun în cele trei milenii de existenţă şi-a găsit sursa de inspiraţie în această carte sau a influenţat

---

[1] Capra, F., The *Tao of Physics,* ediţia a IlI-a, Ed. Flamingo, 1992, tradusă în limba română sub titlul *Taofizica,* Ed. Tehnică, Bucureşti, 1995.

[2] Wilhelm, R., *The* I Ching *or* Book of Changes, Ed. Routledge & Kegan, Londra, 1968.

interpretările care s-au dat acestui text. De aceea, s-ar putea spune că *I King* s-a născut din înțelepciunea dobândită de-a lungul mileniilor".

Cu mai mult curaj neconformist, anterior cu câteva decenii, arheologul amator englez, colonelul James Churchward, exprimând[3] o aceeaşi constatare privind legătura directă dintre cunoaşterea ştiințifică şi filosofiile religioase, precum şi vechimea deosebită a acestei legături, lansase şi o tulburătoare ipoteză asupra localizării în timp şi în spațiu a unui ciclu anterior de civilizație; de la acesta, actuala omenire ar fi moştenit frânturile respective de cunoaşteri[4] şi concepții, care – păstrate cu grijă de grupuri restrânse de inițiați – ar fi inspirat multe din actualele performanțe:

„Arheologia relevă, accidental, că adevărata ştiință este sora religiei; ele sunt inseparabile căci, fără religie, omul este incapabil să înțeleagă Forțele cosmice şi, neînțelegându-le, el este incapabil să înțeleagă şi Marea Iubire divină care ordonează Universul.

...Atât plăcile Nacaal, cât şi inscripțiile mexicane dovedesc că a existat pe Terra o cultură incomensurabil mai veche, în multe privințe superioară celei prezente, mai ales în ceea ce priveşte problemele şi lucrurile esențiale, care de abia acum intră în sfera noastră de preocupări. Plăcile cu inscripții confirmă şi alte izvoare vechi şi clarifică faptul că acele culturi antice evoluate din India, Babilon, Persia, Egipt şi Yucatan (Maya) pot fi considerate ca ultimul jar care se stinge încet al celei mai vechi şi mai mari culturi, aceea a continentului-mamă.

...Scrierile inspirate şi sfinte din continentul scufundat MU au fost opera cea mai mare şi mai profundă redactată vreodată de om, conținând o ştiință care depăşeşte concepțiile omenirii de astăzi".

Dintre cele mai sugestive texte care demonstrează straniul fapt că „înțelep-ciunea-ştiință" a Antichității a fost doar „ultimul jar care se stinge" al unor ample cunoaşteri cu mult mai vechi, este poate util să reamintim *Cărțile* lui Hermes Trismegistul. Scrierile[5] atribuite acestui personaj, care ar fi trăit într-o Antichitate mult îndepărtată, în vechiul Egipt – apreciat drept „cel de trei ori înțelept" şi, prin urmare, zeificat în epoca elenistică –, au evidențiat o uimitoare filosofie ştiințifică ce provenea în mod evident din cunoaşteri anterioare mult mai profunde. Iată câteva enunțări din cadrul bogatelor sale considerații „enciclopedice", care sunt deosebit de semnificative:

„Nimic nu moare în lume, însă ceea ce a fost compus se divizează. Această divizare nu este o moarte, ci o analiză a unei combinații; țelul acestei analize nu este distrugerea, ci reînnoirea. Ce este de fapt energia vieții? Aceasta nu este oare mişcarea? Există ceva imobil pe lume? Absolut nimic!... Or, tot ceea ce se mişcă este viu, iar viața universală

---

[3] Churchward, J., *The Lost Continent of MU,* Ed. Books, 1931, traducere în limba română sub titlul *MU – continentul dispărut,* Ed. Saeculum, Bucureşti, 1998; *The Sacred Symbols of MU,* 1933

[4] Medicul Cabrera Darquena din oraşul peruan Ica a colecționat peste unsprezece mii de pietre gravate într-un trecut neştiut, care conțin cunoaşteri ştiințifice şi medicale superioare celor din zilele noastre – de exemplu, folosirea sângelui de femeie însărcinată pentru eliminarea efectului de respingere la transplantul de inimă, grefa de creier (!!) ş.a. Prezentând această „arhivă preistorică" – ce ar constitui o adevărată revoluție în istoria omenirii –, autorul francez Robert Charroux considera că gravurile respective ar fi păstrat în timp „cunoaşterile utile pe care «Strămoşii Superiori» au vrut să le transmită popoarelor scăpate de potop sau de un mare cataclism necunoscut" (*L'énigme des Andes,* Ed. R. Laffont, Paris, 1974).

[5] Ménard, L., *Hermès Trismégiste,* Ed. de la Maisnie, Paris, 1977.

este o transformare necesară. În ansamblul său, lumea nu se schimbă, însă toate părțile ei se transformă. Nimic nu se distruge şi nici nu se pierde" (Cartea I, cap. XII).

Aşadar, cu mii de ani în urmă, conceptul fundamental al evoluției universale, bazată pe continua mişcare a particulelor şi, respectiv, a structurilor materiei, precum şi pe manifestările energetice inerente, era o „învățătură" bine cristalizată, cunoscută şi difuzată de înțelepți încă dintr-o Antichitate îndepărtată. Din păcate, ulterior, cunoaşterea umană a tot continuat să decadă – „jarul" a continuat să se stingă... Abia în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, omul de ştiință francez Lavoisier „a redescoperit" principiul conservării materiei şi a energiei, reformulând după milenii o aceeaşi cunoaştere: „Nimic nu se pierde, totul se transformă"!

Dar dintre numeroasele concepte de „cunoaştere superioară" ce nuanțează caracterul cu adevărat enciclopedic al *Cărților* lui Hermes „cel de trei ori înțelept", iată şi o exemplificare a unui principiu care a fost „redescoperit" abia în ultimele decenii ale secolului XX:

„Totul este unitatea, iar unitatea este totul...

Acest ansamblu care conține totul şi care este totul pune în mişcare lumea, tot ceea ce este cuprins în natură. În unitatea multiplă a vieții universale, nenumărate specii care se deosebesc prin diferențele lor sunt unite în aşa fel, încât ansamblul este unul şi totul provine din unitate" (Cartea a II-a, cap. I).

Uşurința în sintetizarea unor idei ce îmbrățişează la un nivel savant atât aspecte specifice microcosmosului, cât şi macrocosmosului – mergând până la universalitatea lor – evidențiază, desigur, existența anterioară a unor teorii şi a unor concluzii rezultate din frământări logice – şi probabil şi experimentale – ale unor oameni de ştiință care au trăit într-o epocă ce a precedat – poate cu mult timp – epoca Antichității cunoscută de noi...

Dar iată cum a „reformulat" un om de ştiință contemporan – dr. Iuri Sirkov, din Moscova –, în spiritul teoriei fizice moderne a „supersimetriei", un acelaşi concept filosofic exprimat de Hermes Trismegistul cu mii de ani în urmă, în baza unor cunoaşteri mult anterioare:

„Este greşit să căutăm în microcosmos cea mai mică – «ultima» – particulă elementară. Fiecare particulă se compune din toate celelalte, deşi dimensiunile şi masele celorlalte sunt mai mari decât dimensiunea şi masa particulei înseşi. Fizica din zilele noastre formulează o teză radical nouă, după care în microcosmos «Totul» se compune din «Tot".

Nu este deci de mirare faptul că însăşi înțelepciunea antică recunoştea prea bine şi afirma – cum regăsim, de exemplu, în textul biblic „Eclesiastul" (I.9), redactat în secolul al III-lea î.e.n. – o constatare la fel de valabilă şi astăzi: „Nu este nimic nou sub soare"...

Aşadar, s-ar părea că multe din cunoaşterile obținute prin frământări, eforturi şi chiar sacrificii de către cercetătorii, specialiştii şi savanții epocii noastre moderne au mai fost descoperite încă într-un trecut neştiut, dar apoi au fost pierdute pentru marea majoritate a omenirii ce a urmat; şi atunci, ca şi acum, au fost, desigur, secole de frământări, eforturi şi chiar sacrificii făcute de generații de oameni pământeni ce au edificat o civilizație – poate mult mai înaltă sub diferite aspecte fundamentale –, fiind „ştearsă" însă catastrofic din istoria cunoscută a umanității...

În imensul întuneric al necunoscutului pe care oamenii moderni se străduiesc să-l risipească, s-ar părea astfel că există totuşi o lumină, care a strălucit intens „cândva". Pentru marea majoritate a populațiilor planetei, aceasta a rămas însă ca un fond ceţos, leagăn al miturilor, al diferitelor tradiții şi al celor mai variate legende; pentru cei care caută totuşi „să vadă" dincolo de obscuritatea obişnuințelor noastre în a gândi şi a ne duce viața noastră cotidiană, ea apare ca o licărire palidă, îndoielnică; dar pentru unele grupuri restrânse de „inițiați" care au păstrat cu rigurozitate de-a lungul mileniilor adevărate „relicve sintetice" ale vechilor cunoaşteri sau pentru unii cercetători moderni – pasionați ai descifrării necunoscutului – care au depăşit cu deplină convingere limitările unui dogmatism conservator, această lumină ancestrală şi-a păstrat mereu o strălucire proprie.

La începutul epocii moderne, un filosof european a consacrat o imagine cu o adâncă semnificație: datorită acumulărilor cognitive din toate domeniile preocupărilor umane, „sfera cunoaşterii" creşte treptat în volum şi devine tot mai luminoasă în imensitatea spațiului întunecat al „necunoscutului". Desigur că pe măsura creşterii suprafeței ei, numărul punctelor de contact cu „întunericul" se măreşte şi el permanent, impunând mereu noi şi noi frământări cognitive. Acest aspect l-a făcut pe marele om de cultură şi de ştiință Johann Wolfgang von Goethe să se exprime în mod vizionar: „Cu cât ştiința se extinde mai departe, cu atât se ivesc mai multe probleme" (*Maximen und Reflexionen,* 579).

Totuşi, în contextul tulburătoarei afirmări a unei alte forme anterioare de civilizație, care ar fi depăşit în multe domenii chiar actualul nivel impresionant al cunoaşterilor ştiințifice contemporane, imaginea sugerată de filosoful modern va trebui să fie reconsiderată şi ea, pentru a fi şi mai sugestivă: luminoasa sferă a actualului tezaur al cunoaşterilor umane, care îşi creşte tot mai spectacular volumul şi strălucirea, ar fi situată de fapt în centrul unei sfere radiante mai mari ce emite însă un „alt fel de lumină" şi care a împins mai departe hotarele contactelor cu imensul întuneric al necunoscutului încă dintr-o epocă de mult timp trecută... Chiar dacă această „coroană de altă lumină", ce învăluie actuala sferă a cunoaşterilor umane încă de pe vremea când era ca „un bulgăre", are aparent o luminozitate mai slabă şi chiar „ceţoasă" pentru cei mai mulți, amplul său fond ideatic nu a fost doar un simplu „leagăn"; marea sferă „anterioară" a fost şi continuă să fie o bogată sursă de energie spirituală şi cognitivă ce inspiră şi contribuie mereu la creşterea volumului şi a strălucirii „tinerei sfere moderne". Totul se întâmplă ca şi în procesele fizice de „îmbogățire energetică" a radiațiilor: treptat, emisia sferei ancestrale şi-ar fi modificat calitativ domeniul spectral, trecând în timp – datorită neîncetatului proces de evoluție spirituală a omenirii – de la o emisie intens luminoasă vizibilă, către o emisie radiantă mai puțin vizibilă, dar cu un conținut energetic mai ridicat. În acest fel, „sfera noastră" a fost mereu „stimulată energetic" în dezvoltarea ei de către marea „sferă matrice" care ne-a fost lăsată ca moştenire de strămoşii din neştiute generații ale trecutului. Dar, în fapt, acest proces de „stimulare" şi chiar de „alimentare" a depins mereu şi va depinde încă mult timp de modul în care „oamenii epocii moderne" au ştiut – şi vor şti – să discearnă – fie direct din vechea strălucire, fie indirect din ceea ce astăzi li se pare „fondul ceţos" al miturilor, al legendelor şi al tradițiilor – valorile reale ale cunoaşterilor anterioare, care ne sunt încă „superioare" şi către care trebuie să tindă mereu oricare civilizație umană.

Desigur că amploarea problematică a acestor aspecte este imensă şi, de aceea, ea va continua să inspire, într-un fel sau altul, mulțimi de tratate, de cărți de popularizare scientizată şi chiar de opere literare. Într-un atare context extraordinar de amplu, cartea de față va putea oferi doar anumite „incursiuni" în ceea ce ni se pare încă „necunoscut" şi în ceea ce poate „a fost uitat". Ea a fost inspirată însă de această „imagine filosofică" a continuei dezvoltări a „strălucitoarei sfere a cunoaşterii contemporane" în cadrul acelei „sfere ancestrale" mult mai mari, a cărei radiație – deşi mai puțin vizibilă – pare a fi mai „subtilă", mai bogată ca „energie informațională". De aceea, reactivând într-o manieră actualizată diferite cunoaşteri „uitate" – rămase în tradiții şi legende pentru acei care păstrează în gândire doar imaginea „cetei mitice" –, le-am îmbinat cu necesare încercări de lărgire a unor cunoaşteri moderne situate la „hotarul" actualei sfere de lumină şi chiar dincolo de acesta. Dacă unor cititori li se va părea că astfel de „incursiuni în alte lumi" ar friza „fantasticul" sau altor cititori că ar întreține „captivantul" în detrimentul realităților recunoscute, îmi permit să le reamintesc o afirmație tot mai des exprimată şi efectiv demonstrată în acest secol XX al uimitoarelor realizări umane: „ceea ce astăzi ni se pare fantastic sau doar captivant, «mâine» va fi apreciat ca «real», va deveni întru totul «adevărat»!". În fapt, acesta este „sensul unic" al cunoaşterii, al continuei dezvoltări a „sferei tezaur" ce caracterizează strălucirea evoluției spirituale a fiecărei forme de civilizație, lumina sa fiind singura moştenire care transcende timpul şi înseşi cataclismele planetare. Şi, în fond, este o obligație întru totul fundamentală pentru fiecare generație de a reactiva mereu şi de a contribui la amplificarea strălucitoarei sfere, al cărei volum şi al cărei conținut de energie informațională nu vor fi niciodată limitate în imensitatea spațiului întunecat al necunoscutului ce trebuie destrămat...

Autorul

Nevăzuţii de lângă noi

„Ne este greu să renunțăm la concepțiile actuale şi la obişnuințe, pentru a reveni la cunoaşterile din vechime. Aparențele ne farmecă şi refuzăm să credem la ce este invizibil...”

Hermes Trismegistul (text antic – Cartea I, cap. IV)

„Descoperirea de către Columb a unui nou continent terestru este o realizare de mai mică importanță decât demonstrarea unei forme de viață cu totul diferite ce sălăşlueşte pe planeta noastră şi care este separată de noi doar printr-o diferență redusă a vibrațiilor – ceea ce face ca perceperea lor în domeniul funcțional al retinei noastre să nu fie chiar rară.”

Sir Conan Doyle (The *Coming of the Fairies*)

De-a lungul unor şiruri neştiute de milenii – sute şi mii de milenii –, majoritatea copiilor acestui Pământ, dar şi mulțimi felurite de oameni de cele mai diferite vârste au tot fost încântați de captivante povestiri şi legende păstrate prin viu grai, generație de generație; plăcerea care izvora dintr-un ascunziş al sufletului omenesc era cultivată mereu printr-o împletire a palpitantelor acțiuni în care erau antrenați cei mai diferiți oameni şi diverse „ființe misterioase”, cu elemente fie de un dramatism zguduitor, fie ale unui „fantastic” acceptat mereu ca extrem de natural.

Într-adevăr, cercetarea atentă a trecutului îndepărtat arată că pentru oamenii altor epoci „fantasticul” avea o nuanță mult diferită față de noțiunea concepută în epoca modernă; cele mai extraordinare fapte sau fenomene – oricât de impresionante ar fi fost – erau considerate ca „normale”, întrucât erau rezultatul intervențiilor unor ființe stranii, ce demonstrau mereu puteri superioare față de posibilitățile omului. În veacurile noastre, această acceptare a fost însă detestată tot mai mult, fiind pusă mereu pe seama unei totale lipse de cultură şi de discernământ analitic a celor din vechime. Investigarea mai amănunțită a acestui mod diferit de concepere evidențiat la populațiile din epoci mult anterioare relevă totuşi un fapt aparent surprinzător: considerarea „fantasticului” ca fiind întru totul „normal” provenea dintr-o „cunoaştere empirică” – prin foarte numeroase contacte directe – a existenței naturale a diferitelor categorii de „alte ființe cu chip şi trup de om”, al căror corp nu era însă „din carne şi oase” şi care adesea manifestau puteri minunate. Răsfoind variatul tezaur mitologic şi folcloric provenit din timpuri de mult trecute, pe care ne-am obişnuit să-l considerăm cu atâta uşurință ca fiind produsul fanteziei umane şi al gustului pentru fantastic, este totuşi de remarcat faptul că absolut în întreaga lume – la toate populațiile, indiferent de nivelul lor de cultură şi de civilizație –, fondul epic avea un acelaşi conținut: întâlniri cu ființe care apăreau şi dispăreau în invizibil, tot felul de comunicări directe cu acestea, ba chiar şi anumite trăiri şi acțiuni comune cu stranii conlocuitori. Din tezaurul extrem de bogat şi variat al gândirii oamenilor din alte vremuri, iată în acest sens un exemplu foarte semnificativ, extras dintr-o numeroasă înşiruire de fapte similare consemnate de cronicari antici ai marelui imperiu al „fiilor Cerului” şi redate cu discernământ modern de profesorul Yuan Ke[6] – o autoritate a mitologiei chineze:

[6] Yuan Ke, *Miturile Chinei Antice,* Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1987

„În *Cartea munților şi mărilor – Shanhaijing* – (alcătuită din optsprezece volume ce au fost datate în secolele XXI-XVI î.e.n.) se scrie: «În acel deşert, stăpânitorul (împăratul) este păzit nopțile de şaisprezece duhuri cu mâinile înlănțuite, cu fețişoare mici şi umeri roşii». Comentatorul Yang Shen a adăugat: «Asemenea făpturi pot fi întâlnite uneori la răsărit, printre barbari. Ele sunt numite *duhuri de noapte* şi întâlnirea cu ele nu i se pare nimănui ciudată»....Ziua se ascundeau, iar nopțile se iveau din nou. Oamenii le numeau Yeyoushen – Duhurile care hoinăresc noaptea. Iar dacă cineva le întâlnea noaptea în câmpie pe aceste duhuri care mergeau ținându-se de mâini, ştia că îşi fac slujba (de paznici ocrotitori) şi nimănui nu i se părea acest lucru ciudat".

Dar poate că exemplificarea cea mai cunoscută de lumea din epoca istoriei scrise a fost divinizarea unora dintre ființele cu puteri miraculoase, sub denumirea generică de „zei" – care tot coborau printre pământeni şi apoi se duceau din nou „în cer"; mulțimi de texte şi de opere de artă din vechime demonstrează în modul cel mai concludent că prezența acestora şi imixtiunea lor continuă în viața oamenilor era un fapt cu totul normal, acceptat de toate nivelurile de conducători şi oameni cultivați, până la cel mai umil om. Acest aspect îl regăsim evidențiat în mod elocvent de studiile şi lucrările moderne cu caracter istoric, care au reconstituit nu numai viața, ci şi concepțiile vechilor populații, prin descifrarea treptată a tezaurelor arheologice antice şi preistorice. Iată, de exemplu, unele concluzii sintetice ale istoricului francez Jean Deshayes, extrase din volumul al doilea al lucrării[7] sale *Civilizațiile vechiului Orient:*

„În mituri, ca şi în monumentele cu figuri sculptate, zeii apar mereu cu aspect uman. De altfel, textele sumeriene, babiloniene sau biblice nu afirmă oare, în unanimitate, că oamenii au fost creați potrivit imaginii zeilor? În Mesopotamia şi în țările învecinate se credea că omenirea a fost creată în mod exclusiv pentru a-i sluji pe zei.

Cu toate precauțiile luate, oamenii de-atunci erau obsedați tot timpul de ideea că s-ar putea să nu-şi îndeplinească îndatoririle față de zei, riscând astfel ca mânia acestora să se abată asupra lor.

Chiar şi oamenii cei mai umili îşi aveau zeul personal, obiect al unui cult particular. Zeii aceştia protectori erau un fel de interpuşi pe lângă marile divinități inaccesibile, îi asistau pe oameni în lupta lor necurmată împotriva demonilor, îi ajutau în toate împrejurările grele ale vieții şi, mai cu seamă, le ofereau remedii împotriva păcatului.

Toleranța religioasă, atât de caracteristică păgânismului oriental, a dus la o continuă îmbogățire a personalității principalilor zei şi la o proliferare a entităților divine, al căror număr a atins o mie la hitiți, pe când în Asiria, în sec. al VII-lea î.e.n. existau mai mult de două mii cinci sute [8]„.

Eruditul cercetător al miturilor vechilor popoare – profesorul Mircea Eliade – a accentuat şi el acest aspect, pe care l-a regăsit atât în Antichitatea civilizațiilor mediteraneene, cât şi în mitologia asiatică[9]:

---

[7] Deshayes, J., *Les Civilisations de l'Orient Ancien,* Ed. B. Arthaud, Paris, 1969, trad. rom. la Ed. Meridiane, Bucureşti, 1976.

[8] Această proliferare ar putea rezulta şi din marele număr de evenimente în care erau implicate ființele „miraculoase" ale unei alte lumi. Astfel, la azteci, unde nu exista o astfel de toleranță, au fost consemnați o mie şase sute de zei! (D. Novăceanu, *Precolumbia,* Ed. Sport-Turism, Bucureşti, 1975) (n.a.).

[9] Eliade, M., *Istoria credințelor şi ideilor religioase,* vol. 2, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică,

„Interpretarea chineză a mitului – zeii şi spiritele care descindeau pe pământ ca să-i asupreascâ pe oameni – este secundară; majoritatea variantelor exaltau, dimpotrivă, caracterul paradisiac al epocii primordiale, când extrema apropiere dintre Cer şi Pământ permitea zeilor să coboare şi să se amestece cu oamenii... Regăsim de-a lungul întregii istorii a Chinei ceea ce s-ar putea numi nostalgia Paradisului, adică dorința de a reintegra, prin extaz, o «situație primordială»: cea reprezentată de unitatea/totalitatea originară sau timpul în care zeii puteau fi întâlniți direct".

Un mare număr de povestiri şi legende provenite dintr-un trecut neştiut au fost preluate astfel – în epoca modernă – sub forma unor mitologii culte ale diferitelor popoare, devenind capitole distincte ale ştiințelor istorice contemporane; în paralel, încă din milenii anterioare, politeismul diferitelor mulțimi de zei locali a fost transpus, în bună măsură, în marile religii ale erei noastre, prin ierarhizarea anumitor categorii de îngeri[10].

Dar tezaurul basmelor populare şi al miturilor cu nuanțe culte – transmis din adâncul timpurilor şi îmbogățit mereu pe parcursul generațiilor cu noi şi noi fapte similare – apare ca fiind mult mai variat. În afară de mulțimile de zei cu puteri supraumane, care într-o anumită epocă „se amestecau cu oamenii", tradiții adânc înrădăcinate – care şi astăzi influențează gândirea oamenilor din multe părți ale lumii – au evidențiat existența şi a altor ființe ce „îşi făureau un chip uman" atunci când apăreau un timp, pentru ca apoi să dispară din văzul oamenilor: elfii[11], zânele[12], spiriduşii, nimfele, gnomii, silfii[13], salamandrele sunt doar câteva dintre numeroasele denumiri care li s-au dat de locuitorii celor mai diferite regiuni din toate continentele. În fapt, nu numai în vechime şi în Antichitate au tot circulat povestirile despre întâlnirile oamenilor cu acestea şi despre comunicările lor directe, precum şi despre anumite fapte ale unor astfel de ființe stranii, dar şi în Evul Mediu[14], apoi în veacurile Renaşterii[15] şi în

---

Bucureşti, 1986.

[10] Dionisie Ps.-Areopagitul, *Ierarhia Cerească,* Ed. Cartea Românească, Chişinău, 1932; Franck, A., *La Kaballe,* Ed. Hachette, Paris; Al-Muedudi, S.A.A., *Introducere în Islam,* Timişoara, 1995.

[11] J. Chevalier şi A. Gheerbrant (*Dictionnaire des symboles,* Ed. R. Laffont, Paris, 1989) prezentau „elfii" astfel: „Divinități aeriene, de origine nordică, care fac dansuri nocturne şi par a-i invita pe oameni să li se alăture, dar, în realitate, le aduc moartea. Anumite interpretări consideră horele elfilor ca nişte condensări energetice provenite din Univers: de aici şi puterea lor de fascinare şi capacitatea lor de a face să se deschidă porțile ce separă cele trei niveluri ale Universului şi, în special, cea dintre lumea celor vii şi lumea morților. Ei acționează asupra imaginației omului, pe care o exaltează prin vise şi apariții, antrenând în dansul nocturn ființa sedusă de frumusețea lor".

[12] Cronicarul francez J. Froissart (1333-1404) aflase şi consemnase că în insula Cefalonia existau o mulțime de zâne, care apărau țara de orice necaz şi că acestea stăteau de vorbă prietenește cu femeile localnice. Omul de cultură şi reformatorul suedez Olaus Petri-Magnus (1493-1552) scria şi el că în țara sa sunt văzute mereu multe zâne: „Ele au drept locuință peşteri întunecate în codrii cei mai adânci; uneori ele se arată, vorbesc celor care le întreabă, dar apoi dispar subit".

[13] Abatele francez Montfaucon de Villars punea pe seama unui conte Gabalis următoarea definiție a „silfilor": „spirite elementare, compuse din cei mai puri atomi ai aerului, în care locuiesc. Aerul este plin de o nenumărată mulțime de populații cu figură umană, cam mândre în aparență, dar totuşi docile; în fapt, sunt mari amatoare de ştiințe, de lucruri subtile, îndatoritoare cu cei înțelepți, dar duşmani ai celor răi şi ai ignoranților". Cartea sa *Le Comte Gabalis* – editată în anul 1742 – a fost reeditată de către Ed. A.C. Nizat, Paris, în 1964.

[14] Froissart, J., *Chroniques,* text medieval din secolul al XIV-lea.

[15] Olaus Petri-Magnus, *Cronica Suedeză,* editată în secolul al XVI-lea; Montfaucon de Villars, *Le Comte Gabalis; Les Génies assistants; Le Gnome irréconciliable,* reed. 1742; d'Argens, marquis,

însăşi epoca modernă[16] regăsim numeroase texte şi cărți ce descriu permanența coabitării pământenilor cu asemenea ființe eterate.

Este, desigur, interesant de reamintit un eveniment foarte „ciudat" – la prima vedere – petrecut în secolul al VIII-lea e.n. şi consemnat de cronicarii timpului respectiv şi care a avut drept urmare emiterea unor edicte împărăteşti ce amenințau grav – într-un mod care astăzi ni se pare atât de ridicol – pe locuitorii lumilor nevăzute! Textul citat mai jos este un extras din introducerea scrisă de omul de cultură englez A.H. Clough la o reeditare contemporană a operei scriitorului grec Plutarh (secolul I e.n.), citată de matematicianul dr. J. Vallée (v. nota 11):

„Faimosul cabalist Zedechias şi-a pus în cap – în timpul domniei regelui Pepin cel Blajin (715-768, n.a.) să convingă lumea că Elementele (este vorba de cele patru elemente ale filosofiei antice: aerul, apa, focul, pământul, n.a.) sunt locuite de aceste ființe a căror natură o voi descrie. Faptul pe care dorea să-l realizeze era acela de a-i sfătui pe Silfi să se arate oamenilor, în aer. Şi aceştia au făcut acest lucru într-un mod spectacular. Aceste ființe au fost văzute în aer sub formă umană, unii în ținută de luptători, mergând la pas, oprindu-se pe crengile copacilor, sau făcând un campament sub corturi magnifice; alții erau pe corăbii aeriene minunat construite, ale căror formații zburătoare se lăsau să plutească după placul Zefirilor.

Dar ce s-a întâmplat? Bănuiți că acel Ev ignorant voia să reflecteze asupra acestor spectacole minunate? Oamenii au crezut imediat că vrăjitorii au luat în stăpânire aerul cu scopul de a stârni furtuni şi de a face să cadă grindina pe recoltele lor. Savanții teologi şi jurişti au fost imediat de aceeaşi părere cu lumea. Şi împăratul a crezut la fel; şi această himeră ridicolă a mers într-atât de departe, încât înțeleptul Carol cel Mare şi după el Ludovic cel Blajin au amenințat cu amenzi grele pe toți acei presupuşi tirani ai aerului. Puteți citi o relatare asupra acestui subiect în primul capitol al *Capitularelor* acestor doi împărați".

Dincolo de aspectele evident semnificative – atât cu privire la existența acestor lumi ale ființelor care apar şi dispar invizibil, cât şi – respectiv – la reacția lumii ignorante –, se mai distinge însă şi un detaliu care intrigă: au existat (şi există, desigur, şi acum) inițiați – care beneficiau şi de un anume gen de mediumnitate –, ce puteau şi „ştiau" să intre în contact şi să converseze cu ființe din lumile eterice! În veacurile anterioare, în lumea cultă europeană această capacitate era considerată ca accesibilă doar persoanelor care ar fi fost inițiate în cunoaşterile Cabalei ebraice. Iată în acest sens şi alte exprimări semnificative:

Abatele Montfaucon – din oraşul francez Villars – publicase în anul 1670 primul volum (v. nota 15) al unei cărți neobişnuite, având titlul *Le Comte Gabalis – Entretiens sur les sciences secrètes.* Din cadrul acesteia, dr. J. Vallée (citat mai sus) relevase următorul extras:

„Evreii aveau obişnuința a numi aceste creaturi – care sunt între îngeri şi om – *Sadaim,* iar grecii, schimbând literele între ele şi adăugând doar o silabă, i-au denumit *Daimones.* Vechii filosofi considerau aceşti demoni ca fiind ai unei Rase aeriene ce

---

Lettres cabalistiques, şase volume, editate în 1741.

[16] Hartland, E.S., *The Science of Fairy Tales,* Londra, 1891; Wentz, E., *The Fairy Faith in Celtic Countries,* Ed. Oberthur, Rennes, 1909; Vallée, J., *Chroniques des apparitions extra-terrestres,* Ed. E.P. Donël, Paris, 1972.

stăpânea elementele muritoare, dar care erau necunoscuți în acest secol de cei ce caută Adevărul în vechiul său lăcaş – adică în Cabala şi în Teologia Evreilor –, aceia ce posedă arta specială de a fi în legătură cu acest Popor aerian şi de a conversa cu toți locuitorii aerului".

Această idee o regăsim păstrată până în secolul al XIX-lea. Într-un gen de dicționar enciclopedic, intitulat *Repertoriu universal al ființelor, personajelor şi al cărților,* redactat de J. Collin de Plancy (tipărit în a patra ediție în anul 1845), la prezentarea silfilor se specifica:

„Marea Cabală, sau Cabala în sensul modern propriu-zis, este arta stabilirii de relații cu spiritele elementelor... Salamandrele locuiesc în regiunea focului; silfii, în spațiul aerian; gnomii, în interiorul pământului; ondinele şi nimfele, pe fundul apelor. Aceste ființe sunt compuse din cele mai pure părți ale elementelor pe care le locuiesc... acestor ființe le place să discute cu noi atunci când le chemăm. Cabaliştii ne asigură că zeițele din Antichitate şi acele nimfe care îşi luau soți dintre muritori şi acei demoni – incubii şi succubii – şi aceste zâne care în timpurile moderne se arată sub clarul de Lună nu sunt decât silfi, sau salamandre, sau ondine".

Personalitate recunoscută a perioadei de trecere spre epoca modernă, medicul şi alchimistul elvețian Paracelsus (Theofrastus Bombastus von Hohenheim, 1493-1541) a etalat şi el, la vremea sa, variate cunoaşteri (mai mult sau mai puțin reale) privind aspecte ale vieții „spiritelor naturii". În cartea sa *De nymphis, sylphis...,* el a descris cu totală convingere diferite amănunte din neştiuta existență a acestor „ființe ascunse", cu care considera că am coabita încă din timpuri preistorice. Deşi el presupunea că ele ar mânca[17] şi ar bea la fel ca oamenii, necunoscutele entități ar avea corpurile dintr-o materie într-atât de fină, încât pot să pătrundă şi să treacă prin orice structură materială din lumea noastră. Încercând să răspundă la întrebarea ce rost ar avea existența ființelor respective, Paracelsus afirma că Dumnezeu i-a pus paznici peste tot ceea ce există în Natură, întrucât El nu a lăsat absolut nimic neprotejat. Ca toți inițiații din trecut, care ascundeau anumite cunoaşteri, medicul elvețian susținea că Dumnezeu a mai avut şi un alt gând atunci când a creat aceste entități în general nevăzute, gând ce va rămâne însă neştiut şi care va fi revelat doar la sfârşitul timpurilor...

În urmă cu trei decenii, iată cum sintetiza eruditul autor englez W. Raymond Drake[18] o prezentare a „elfilor", în baza tradițiilor şi a textelor regăsite la popoarele nord-europene:

---

[17] Poate mai mult decât în oricare altă provincie a Franței, în Bretagne legendele şi tradițiile despre zâne au abundat atât ca număr, cât şi ca detalieri ale intervențiilor acestora în viața oamenilor. Varietatea imixtiunilor respective era amplificată şi prin existența unor „zâne bune" şi a unor „zâne rele". Drept urmare, în popor se cristalizase din veacuri trecute convingerea că de prietenia sau de supărarea acestora depindea fericirea sau nenorocirea fiecărei familii. De aceea, atunci când venea timpul ca o mamă să nască, într-o cameră mai izolată se pregătea o masă cu diferite mâncăruri considerate ca fiind plăcute zânelor – în special cu dulciuri; se spera astfel că familia respectivă va fi onorată de vizita ființelor eterice şi că satisfacția acestora la consumarea bunătăților va face ca ele să imprime nou-născuților calități deosebite. Un acelaşi gen de tradiție a existat de fapt şi la vechii romani, care aveau un mare respect față de „carmente"; această tradiție a fost continuată, de altfel, şi în țara noastră, prin credința în existența şi în intervenția la fiecare naştere a celor trei zâne ursitoare.

[18] W.R. Drake a publicat sinteze din mitologia diferitelor popoare din vechime, interpretată într-o manieră modernă în cadrul unei serii de nouă volume – intitulată generic *Gods and Spacemen in the Ancient Time;* trei din aceste volume au fost traduse şi în limba română, apărând în ciclul

„Inferiori zeilor, elfii aveau – totuşi – puteri miraculoase. Ca şi Celeştii din literatura sanscrită, «elfii luminii» erau deosebit de frumoşi, fiind asociaţi Soarelui; ei apăreau în veşminte delicate şi transparente şi locuiau în Alfheim, dincolo de nori; aceste fiinţe încântătoare se asemănau cu silfii din Evul Mediu. Cu totul opuşi erau «elfii nopţii» – trolii şi piticii –, care trăiau ca şi Ciclopii într-o singurătate absolută, sub pământ; ei erau urâţi la chip şi defavorizaţi de soartă, dar, în schimb, stăpâneau ştiinţa subtilă a puterilor misterioase ascunse în metale... Despre femeile elfe, cunoscute la toate popoarele sub numele de nimfe, fecioare-lebădă sau dakini, se spune că au avut multe poveşti tragice de iubire cu muritorii[19]; asemenea povestiri, întâlnite în folclorul tuturor popoarelor, surprind prin similitudinea cu basmele teutone, sprijinind ideea că, de fapt, noi am coexista pe planeta noastră cu o altă rasă, secretă, despre care oamenii nu ştiu nimic...".

Şi popoarele Asiei au cristalizat în vechile lor tezaure mitice, precum şi în cele iniţiatice, cunoaşterea existenţei mulţimilor de „spirite ale naturii", îmbinată cu cele mai variate episoade epice rezultate din manifestările impresionante şi din relaţiile directe cu fiinţele eterate având aparente trupuri de om, formate însă din materii care treceau uşor din invizibil în vizibil – şi invers. Dar chiar mai mult decât cele patru categorii cunoscute de populaţiile europene în raport cu mediul specific în care şi-ar duce viaţa aceste entităţi (sub pământ, în ape, în aer, în locurile cu foc), oamenii Orientului îndepărtat au vorbit mereu şi au consemnat convingerile lor despre existenţa unor „spirite ale norilor" – care ar influenţa manifestările atmosferice. (În legătură cu acest aspect, este, desigur, interesant de remarcat faptul că la vechii hitiţi – din Asia Mică – „Zeul Furtunii" avea o importanţă preponderentă, la fel cum şi la populaţiile pre-columbiene din America Centrală, „Zeul Ploii" Tlaloc a fost mii de ani unul dintre zeii principali.)

Separat însă de toate aceste categorii de „spirite ale naturii" – care, conform cunoaşterilor spiritualiste mai elevate, ar avea sarcini permanente legate de desfăşurarea armonioasă a tuturor proceselor fizico-chimice şi, respectiv, biologice care au loc de milioane şi milioane de ani în Natură –, ştiinţele spirituale (ce îşi au originile din timpuri foarte îndepărtate) afirmă că există şi o treaptă mai evoluată – cu atribuţii ceva mai complexe. Încă din vechea cultură sanscrită a fost consemnată existenţa „lumii devasilor", constituită, de asemenea, din fiinţe invizibile cu trupuri de tip uman, care, în funcţie de voinţa lor, ar putea trece şi ele, temporar, în văzul oamenilor; deţinând puteri neînţelese de pământeni, manifestările lor specifice – spre deosebire de spiritele naturii – ar fi însă în funcţie de nivelul de evoluţie obţinut de fiecare entitate în parte. Fiind percepuţi încă din timpuri străvechi ca având o structură intimă şi moduri de manifestare întru totul asemenea „îngerilor" din religiile erei noastre, iată o prezentare sintetizată din cultura spiritualistă a Orientului asiatic, redată de către iniţiatul indonezian[20] C. Jinarajadasa:

Astralii în Antichitate, la Ed. Polirom, Iaşi, în 1996, 1997 şi 1998.

[19] Mitul convieţuirii temporare a unor fecioare-lebădă eterice cu bărbaţi pământeni a fost consemnat nu numai în texte din diferite colţuri ale lumii, dar a inspirat şi mari opere muzicale moderne; este bine cunoscută, desigur, muzica baletului „Lacul lebedelor" compusă de P.I. Ceaikovski, sau a operelor din cadrul tetralogiei lui Richard Wagner, sau poemul simfonic al lui Saint-Saëns ce a individualizat baletul „Moartea lebedei" (n.a.).

[20] Jinarajadasa, C., *Evoluţia ocultă a umanităţii,* Ed. Herald, Bucureşti, 1994.

„În cerul superior trăiesc Devasii de tipul cel mai elevat, cunoscuți sub numele de Devasi arupici – sau «Devasi fără formă» –, pentru că materia corpurilor lor aparține celor trei sub-planuri superioare ale materiei mentale – numită şi fără formă –, iar în această materie gândul nu se condensează în forme definite, ci se exprimă printr-o vibrație complexă şi radiantă.

Pe cele patru sub-planuri inferioare, numite sub-planuri «rupice» sau sub-planuri ale formei – pentru că aici gândul creează «gânduri-formă» cu contururi nete, trăiesc Devasii kamici, sau Devasii «cu formă».

Pe planul astral se găseşte o categorie inferioară de Îngeri, numiți Devasii harnici – sau «Devasii dorinței» –, pentru că lumea astrală[21] în care trăiesc ei este domeniul emoțiilor.

...Spiritele Naturii sau zânele sunt pentru Devasi cam ceea ce sunt pentru noi animalele domestice obişnuite. Cu toate că speciile lor superioare sunt înzestrate cu o mare inteligență, zânele nu sunt încă individualizate, adică ele fac parte dintr-un suflet colectiv – sufletul grup al zânelor. Ele se individualizează lent şi devin ego-uri permanente grație devotamentului cu care i-au servit pe Devasi".

Faptul că oamenii de pe întregul glob terestru mențin – încă din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre –, în tradiții, în mituri şi povestiri, cât şi în descrierile inițiatice vechi şi contemporane, convingerea obținută mereu pe cale empirică asupra realității acestor lumi invizibile implică un aspect aparent surprinzător: în spațiul terestru ar exista un număr extraordinar de mare de „spirite ale naturii" şi de „devasi"! Şi, într-adevăr, inițiatul citat mai sus menționa existența a miliarde de ființe nevăzute care, totuşi, atunci când vor sau când sunt antrenate în acțiuni demonstrative, „ştiu" să se facă văzute şi chiar să aibă diferite relații trecătoare cu lumea pământenilor.

Desigur că în acest veac în care cultura materialistă scientizată continuă să domine gândirea cotidiană, pentru o mare parte din contemporani astfel de relatări şi considerații sunt apreciate ca aparținând „povestirilor pentru copii" sau confuzului domeniu al superstițiilor. Există totuşi şi multe, multe persoane care s-au informat şi unele chiar s-au documentat într-un cadru lipsit de prejudecăți şi cu dorința deschisă de a afla „sâmburele" de adevăr (realitatea faptică sau fenomenologică) ce se află în miezul miturilor din întreaga lume, precum şi în cunoaşterile de acest fel. Drept urmare, oameni de cultură din diferite secole (astfel cum s-a exemplificat şi anterior), precum şi diverşi inițiați, abordând acest gen de evenimente şi de aspecte analitice, au scris texte şi cărți prin care au oferit unele explicații accesibile nivelului contemporan de înțelegere; în principal, astfel de scrieri au pornit de la trăiri reale ale celor mai diferiți oameni, autorii lor constatând necesitatea dezvăluirii publice a cazuisticii respective, a evidențierii structurii fizice atât de deosebite a unora dintre activitățile specifice percepute, precum şi a sensului existenței acestor ființe în cadrul coabitării terestre, în planuri însă invizibile ochiului uman.

Cunoscutul scriitor britanic Sir Arthur Conan Doyle a publicat în anul 1923 o carte intitulată *Venirea zânelor*[22], care a stârnit numeroase controverse, întrucât nu

---

[21] În cunoaşterile spiritualiste, noțiunea de „astral" nu este legată de mulțimea aştrilor din spațiul cosmic; după cum explica şi autorul citatului, în acest domeniu, aspectul de „astral" provine din faptul că materia eterică specifică „este scânteietoare şi luminoasă de la sine", având o luminozitate asemănătoare cu cea a stelelor (n.a.).

numai că textul privind existența şi manifestările spiritelor naturii constituia un afront la adresa concepțiilor ştiințifice contemporane, dar oferea în plus şi o provocare nemaiîntâlnită până atunci: era prima carte din lume ce includea fotografii ale unor micuțe zâne şi chiar a unui micuț gnom! Tulburătoarele înregistrări fuseseră realizate în anul 1911 de două fete tinere din localitatea engleză Cottingley; acestea obținuseră cu greu de la tatăl lor aparatul de fotografiat (care la vremea respectivă era totuşi un obiect mult mai rar), pentru a-şi fotografia „prietenele" ce apăreau şi dispăreau în aer şi cu care stabiliseră relații apropiate.

Documentându-se ulterior asupra acestui captivant eveniment, iată cum prezenta pe scurt scriitoarea franceză Dorothée Koechlin de Bizemont desfăşurarea faptelor ce au condus la ineditele fotografieri şi apoi la publicarea lor[23]:

„Cele două fetițe, care pretindeau că văzuseră zânele şi s-au jucat cu ele, nu mințeau! (Se poate vedea pe fotografiile alb-negru că aceste fetițe aveau o aură foarte frumoasă... nicidecum aura minciunii.)

Ele se numeau Elsie şi Frances, erau verişoare şi locuiau în Cottingley, în comitatul Yorkshire, în nordul Angliei. De ani de zile povesteau părinților că se jucau cu zânele într-o vâlcea din spatele casei. Până aici, nimic anormal pentru nişte fetițe englezoaice: în Anglia, copiii sunt lăsați să creadă în zâne, considerându-se că este bine... Şi, urcând în Scoția şi Țara Galilor, găsim tot mai mulți oameni mari care îşi mărturisesc, fără falsă ruşine, credința în zâne! Acolo, toată lumea cunoaşte pe cineva care a văzut una (cel puțin)!...Într-o zi, domnul Wright, tatăl lui Elsie, aduce acasă o cutie magică: un aparat de fotografiat! Elsie îl cicălea în fiecare zi pe tăticul iubit: «Dă-ne aparatul să le fotografiem pe prietenele noastre, zânele!». Tăticul era sceptic, dar, băiat bun, a sfârşit prin a încredința prețiosul aparat celor două fete, împreună cu o placă (încă nu existau pelicule pe atunci). Fetele au plecat încântate şi s-au întors seara, sărind ca nişte purici: zânele veniseră la întâlnire! Li s-a făcut o fotografie! Tăticul cel iubit, puțin cam sceptic, nu s-a grăbit; au trecut zece luni până la developarea plăcii. Apoi, într-o zi s-a hotărât. Şi iată şocul: pe fotografie apar siluetele zânelor dansând în jurul lui Frances. Siderat, domnul Wright arată fotografia rudelor şi vecinilor. Unii cred că a fost trucată. Vorbeşte cu fotograful local care este însă categoric: «Această fotografie, domnule, este autentică: vă imaginați că nu dispunem la ora actuală de mijloacele tehnice pentru a face un asemenea trucaj!». Tăticul se întoarce acasă din ce în ce mai perplex – şi dă din nou aparatul fetelor, cu un teanc de plăci de această dată. Şi iar noi fotografii de zâne, reuşite... În acele momente a intervenit Sir Arthur Conan Doyle. El a aflat de la o prietenă a verişoarei lui tăticu de existența acestor fotografii. Face cercetări... Face expertiza fotografiilor în cele mai bune laboratoare din Londra – care, în unanimitate, îl înştiințează că nu este nici urmă de trucaj. Atunci îşi publică ancheta şi este un succes imens în toată Anglia.

...Unii au criticat vehement fotografiile, aducând ca argument faptul că zânele pe care le vedem acolo au «o înfățişare modernă».

---

[22] Doyle, Sir A.C., *The Coming of the Fairies,* Ed. The Psychic Press, Londra, 1923.

[23] Koechlin de Bizemont, D., *L'Univers d'Edgar Cayce,* vol. 3, Ed. R. Laffont, Paris, 1992; traducere în limba română la Ed. Sagittarius, Iaşi, 1995.

...De ce ar fi avut ele o costumaţie din altă epocă? Maurice Magre, care a studiat mult această chestiune, a răspuns: «Spiritele Naturii... iau înfăţişarea oamenilor pe care obişnuiesc să-i vadă».

...Alte mărturii merg exact în acelaşi sens. De exemplu, cea a prietenei mele Anne Denieul, scriitoare şi sociologă:

«Nu credeam mai ales în existenţa zânelor. Auzisem despre ele vorbindu-se ca de o realitate indiscutabilă... Dar într-o zi, am început să 'văd'... Vedeam ca în filigran, nu neapărat alb-negru, o entitate în două dimensiuni, fără grosime – chiar numai o idee din acea entitate, pe care am exprimat-o imediat cu o rapiditate fulgerătoare. Recunoşteam, denumeam, dar imaginea se destrăma... Iată ce mi s-a întâmplat într-o dimineaţă de primăvară... Mă găseam foarte prozaic în bucătărie, unde îmi pregăteam micul dejun, când am văzut, la înălţimea feţei mele, o fiinţă mititică de-o palmă[24], îmbrăcată cu un corsetel şi cu o fustiţă încântătoare, cu păr lung şi cu aripi transparente, ca de fluture după formă, şi de libelulă după structură.

...A dispărut destul de repede, dar am zărit-o de mai multe ori pe drum, apoi în casă, în decursul câtorva zile, ca şi cum m-ar fi urmat». Această mărturie mi se pare cu atât mai interesantă[25] cu cât autoarea ei este o universitară cultivată, din secolul XX. Cunoscând-o, sunt sigură că este vorba de o experienţă autentică".

Autorul francez Roger de Lafforest, care a publicat mai extins relatarea respectivă – în cartea sa *Présences des invisibles* (Ed. R. Laffont, Paris) –, a redat şi o altă mărturie interesantă, aceea a pictoriţei franceze Catherine de Limbourg-Stirum; iată un extras suficient de semnificativ:

„Când aveam între patru şi şase ani, vedeam Zânele în mod obişnuit. Aparițiile lor erau frecvente, dar scurte, fugitive, însă în orice caz foarte precise. Fratele meu şi cu mine ardeam de dorinţa de a le întâlni. Vorbeam adeseori despre ele şi le chemam cu glas tare, rugându-le să nu se ascundă. În fapt, nu ştiam dacă acestea erau Zâne; noi le numeam aşa. Erau «făpturi mici, din Natură», a căror mărime nu depăşea 20-30 de centimetri, foarte bine proporţionate, cu mişcări vioaie şi graţioase, cu aripi transparente de libelule. Între noi, le spuneam „piticuţii". Câteodată, pe neaşteptate, apărea unul pe care îl vedeam foarte aproape de mine, adevărat, ca din carne şi oase, dar apoi dispărea la fel de brusc".

Sir A.C. Doyle a publicat şi o a doua ediţie a provocatoarei sale cărţi, în cadrul căreia a completat textul şi ilustraţia cu relatările şi fotografiile primite de la o tânără doamnă din Germania. Aceasta – d-na Else Jung – nu numai că reuşise prin anii '20 să stabilească „relaţii prieteneşti" cu nişte fiinţe mici din lumea invizibilă – ale căror trupuri

---

[24] Dacă în veacuri anterioare astfel de observări şi de relaţii directe au constituit baza unor „basme", dar şi a unor cărţi culte – scrise la nivelul de cunoaştere al fiecărei perioade –, în secolul XX s-au amplificat mijloacele de întreţinere a tradiţiilor şi a cunoştinţelor respective: în paralel cu răspândirea cărţilor cu basme şi, respectiv, a diferitelor cărţi documentare, s-au turnat şi filme foarte sugestive; filmul în culori „Tom Degeţel" este urmat în zilele noastre de seriale de desene animate cu acelaşi gen de subiecte, fiind difuzate de televiziunile din întreaga lume (n.a.).

[25] Personal am văzut o fotografie „ciudată" obţinută şi în România, în urmă cu două decenii, undeva pe un deal din vestul ţării; mai distanţat de persoanele pozate, lângă un tufiş, a fost înregistrată şi o stranie prezenţă invizibilă: două femei şi un bărbat – de dimensiuni reduse mult – păreau că stau de vorbă; îmbrăcămintea părea a fi dintr-un secol anterior. Deşi erau „în lumea lor", coexistau nevăzuţi în acelaşi cadru natural cu pământenii ce apăreau ca nişte uriaşi pe lângă fiinţele respective... (n.a.).

eterice colorate le vedea în anumite intervale de timp –, dar obținuse şi acordul acestora de a le fotografia. Pentru englezi însă – în primul rând –, documentele fotografice obținute de tinerele fete de la Cottingley au făcut epocă şi au constituit subiectul de anchetă, analiză şi prezentări editoriale şi din partea altor autori[26].

Legat de fotografiile respective, precum şi de imagini asemănătoare obținute ulterior, este poate interesant de relevat explicația dată de Sir Arthur Conan Doyle cu privire la fenomenul fizic al surprinderii de către peliculele foto-sensibile a unor astfel de prezențe obişnuit invizibile, cât şi însuşi modul în care vedea el consecințele înmulțirii inerente a documentelor fotografice de acest gen; iată ce scria în acest sens în prefața primei ediții a cărții *The Coming of the Fairies:*

„Minții umane îi vine greu să accepte existența la suprafața acestei planete a unei populații poate la fel de numeroase ca şi rasa umană, populație care îşi desfăşoară activitatea în felul său, despărțită de noi doar printr-un nivel vibratoriu diferit. Căci noi nu vedem obiectele decât în limitele culorilor spectrului nostru vizibil, în timp ce dincolo de el există infinite vibrații colorate[27], pe care nu le putem vedea[28]. Dacă vom concepe că poate exista o rasă de ființe alcătuite din materie, ale căror unde prea scurte sau prea lungi nu pot, din acest motiv, să fie percepute de noi, aceste ființe rămân invizibile pentru noi[29] exceptând cazul când am putea să intrăm pe aceeaşi lungime de undă – sau s-o adaptăm lungimii undelor noastre. Exact acest lucru înseamnă, de altfel, mediumnitatea: mediumul este capabil să-şi modifice vibrațiile, intrând pe alte lungimi de undă".

În prefața celei de-a doua ediții, scriitorul englez oferea cititorilor şi o viziune de largă deschidere spirituală:

„Trebuie să mărturisesc că după luni de gândire, sunt incapabil să concep adevărata semnificație a acestui eveniment (fotografierea zânelor, n.a.). Sunt clare una sau două consecințe. Experiențele copiilor trebuie să fie luate mult mai în serios. Aparatele fotografice trebuie să le stea la îndemână. Alte cazuri foarte autentice vor fi astfel obținute. Aceste ființe mici (spiritele naturii) ce apar ca existând în apropierea noastră, care sunt separate de noi doar printr-o mică diferență a vibrației, ne vor deveni familiare. Gândul la ele, chiar dacă nu le vedem, va adăuga la farmecul fiecărui pârâu şi al fiecărei văi şi va oferi o atracție romantică pentru fiecare plimbare rustică. Recunoaşterea existenței lor va zdruncina gândirea materialistă a secolului XX din împotmolirea sa în făgaşul ei rigid şi o va face să admită că existența respectivă este o vrajă şi un mister al vieții. Descoperind acest lucru, lumii nu-i va fi atât de greu să accepte mesajul spiritual susținut prin fapte fizice, mesaj care a fost exprimat atât de convingător şi mai înainte. Eu am văzut toate aceste fotografii, dar pot exista cu mult

---

[26] Gardner, E.L., *Fairies – The Cottingley Photographs,* Ed. The Theosophical Publishing House, Londra; Hodson, G., *Fairies at Work and Play, Observed by the Author,* Ed. The Theosophical Publishing House, Londra; Pauchard, A., *The Other World,* Ed. Rider & Co., Londra; Swarowski, D., *Life – A Miracle,* Ed. Sieben Quellen, Innsbruck, 1982.

[27] Valentina – romînca oarbă-clarvăzătoare – din Iaşi afirma că în lumea eterică – invizibilă nouă – există o bogăție de culori, mult mai frumoase decât cele percepute de ea înainte de orbire (n.a.).

[28] Dincolo de radiațiile luminii roşii, respectiv ale celei violete.

[29] Demonstrarea acestei realități fizice fundamentale a fost prezentată de autor în următoarele cărți: *Straniile Inteligențe invizibile,* Ed. Institutul European, 1993 şi Fides, 1996; *Lumi invizibile,* Ed. Polirom, Iaşi, 1996; *OZN eterice,* Ed. Polirom, Iaşi, 1991; *Fenomenul Valentina,* Ed. Polirom, Iaşi, 1991 (n.a.).

mai multe[30]. Când Columb a tras clopotul de rugăciune pe țărmul Americii, care ochi profetic a văzut cât de mult avea să afecteze destinele lumii noul continent? Se pare că şi noi acum suntem pe țărmul unui continent nou, care însă nu este separat de oceane, ci de condiționări psihice subtile, care pot fi totuşi depăşite. Eu privesc în viitor cu venerație".

Totuşi, după mai bine de şase decenii, epilogul setului de fotografii făcute de fetițele din Cottingley a fost redat sub o formă total diferită, de către un alt scriitor renumit. Dotat cu talent literar dublat de o fantezie bogată, Arthur C. Clarke şi-a bazat captivantele sale scrieri SF şi pe o variată documentare – cu tenta unui cercetător adevărat. Prin continua abordare a fantasticului scientizat, era întru totul normal ca şi el să abordeze într-un anume mod straniul domeniu al lumilor invizibile. Şi fiindcă ecoul cărții lui Sir Conan Doyle s-a menținut decenii întregi, căutând să pătrundă în fondul fenomenelor insuficient înțelese, A.C. Clarke a reuşit să o găsească şi să discute cu una din cele două fetițe autoare ale fotografiilor de la Cottingley; aceasta era însă bătrână acum.

Într-un comentariu filmat – reluat şi de un post de televiziune din țara noastră –, acest „cavaler al SF-ului modern", relatând discuția avută cu „eroina" respectivă, afirma că aceasta i-a povestit cu un accent de umor un „secret" ascuns de-a lungul întregii sale vieți: pentru a-i convinge pe cei din jurul lor despre relațiile cu ființele invizibile existente în natură, împreună cu verişoara ei au tăiat din reviste imagini de zâne şi ale unui gnom pe care, punându-le între crengi de arbuşti şi pe iarbă, le-au fotografiat! Deci, pozele respective nu au fost nişte trucaje de laborator fotografic, în schimb, au fost un trucaj „inspirat" şi de amplu efect, imaginat din joaca unor copile... Totuşi, în video-comentariul respectiv, Arthur C. Clarke a adăugat o completare foarte semnificativă, care a îmbogățit fondul cognitiv al dezvăluirii respective: chiar dacă fotografiile de la Cottingley au fost trucate de acele copile, el cunoştea alte documente fotografice întru totul veridice, care înregistraseră în mod real astfel de prezențe invizibile, despre a căror existență era pe deplin convins!

Dar dacă diferiți scriitori care s-au documentat – sau chiar s-au implicat – în această tulburătoare conviețuire din timpuri ancestrale şi până în clipele noastre ne-au oferit secol de secol, deceniu de deceniu, viziunea atât de necesară a unor cunoaşteri mult mai ample, desigur că la fel de instructive sunt şi specificările – verificate ca onestitate – persoanelor care au participat direct la astfel de evenimente; şi aceasta cu atât mai mult cu cât în domeniul respectiv – doar aparent foarte straniu, dar în realitate foarte natural –, oamenii care „văd" sau „intră în relații apropiate" cu ființe din lumile eterice (invizibile pentru marea majoritate dintre noi) beneficiază în mod evident de aptitudini suplimentare mediumatice şi chiar de anumite capacități de clarvedere. Dar dacă vreun cititor mai crede că evocarea şi relațiile directe şi prieteneşti cu „spiritele naturii" au intrat în legende, cât şi în istorie doar ca un produs al imaginației populare – care ar fi dominat gândirea oamenilor din veacurile şi mileniile trecute –, el se înşală singur... Pentru a se edifica asupra veridicității neînțelesei realități fundamentale – ce

[30] Sir A.C. Doyle a promis la un moment dat soției sale că după moarte îi va demonstra existența sufletului în lumea eterică invizibilă, printr-o înregistrare fotografică similară ca fenomen fizic cu înregistrarea zânelor. Şi, într-adevăr, nu mult timp după decesul său, i-a oferit soției confirmarea respectivă (v. fig. 8 A din cartea *OZN eterice,* Ed. Polirom, Iaşi, 1997) (n.a.)

îndepărtează în mod inerent aprecierea simplistă că tot ce s-a spus şi s-a scris despre „lumea" respectivă nu ar fi decât „fantezii" –, cei mai sceptici ar trebui să se ducă în Anglia şi să viziteze „grădinile de la Findhorn"; culturile vegetale de acolo constituie şi acum o demonstraţie întru totul reală, care a uimit şi a tulburat numeroşi oameni de ştiinţă şi specialişti, cât şi pe toţi cei care le-au vizitat din curiozitate sau măcar s-au informat de la distanţă asupra lor.

Publicată în zeci de reviste şi în multe cărţi[31] din diferite ţări, ciudata „poveste modernă" a grădinilor respective îşi are începuturile în anul 1962, lângă mica localitate pescărească Findhorn – din nordul Angliei.

Nereuşita vieţii familiale a determinat-o pe canadiana Dorothy MacLean să ajungă în acel colţ de ţară, ca funcţionară la un mic hotel. În timpul liber, una dintre noile ei prietene a învăţat-o să facă meditaţii spirituale. Dar după un timp, brusc, o voce interioară a început „să-i poruncească" să scrie cele ce dorea să i le comunice. Însă acelaşi fenomen straniu i-a survenit şi colegei sale, Eileen – soţia lui Peter Caddy; „mesajele" respective aveau să producă o cotitură radicală în viaţa acestora, făcând ca prietenia lor să evolueze către un neprevăzut cu totul insolit. În fapt, neobişnuitul s-a declanşat după un şomaj prelungit care i-a adus – atât pe Dorothy, cât şi pe familia Caddy – în situaţia de a nu mai avea resurse materiale nici pentru hrană; atunci, „vocile" le-au recomandat ambelor prietene acelaşi lucru dezolant: să cultive terenul din jur, cu legume... Dar cum să se apuce de grădinărit într-un pământ nisipos şi pietros, aflat într-un climat nordic cu adevărat vitreg şi, în plus, fără ca vreunul din ei să se priceapă la aşa ceva?...

Văzând ezitarea plină de slăbiciune a acestora, vocile parcă s-au schimbat la timbru şi au intervenit tot mai poruncitoare, ca nişte fiinţe nevăzute. Cine erau oare aceste prezenţe nevăzute, care se manifestau într-un mod atât de neobişnuit?

Faţă de modul de manifestare a acestora, cele două femei aflate în suferinţa lipsurilor materiale le-au considerat ca fiind îngeri şi le-au denumit cu termenul generic din literatura spiritualistă: „devas". Din acele momente, Dorothy MacLean a început să scrie dictări tot mai ciudate:

„Da, eşti menită să cooperezi la această grădină. Începe să te gândeşti la spiritele naturii şi la spiritele lor superioare. Branşează-te, armonizează-te cu ele; este o solicitare atât de neobişnuită pentru ele, încât le vei trezi interesul. Vor fi extrem de bucuroase să găsească în sfârşit nişte membri ai rasei umane doritori să le ceară ajutorul... În lumea nouă care va veni, aceste tărâmuri vor fi complet deschise oamenilor sau, mai bine spus, oamenii se vor deschide către ele. Căutaţi contactul cu glorioasele regnuri ale Naturii, punându-vă în această căutare întreaga inteligenţă şi întreaga simpatie. Şi aflaţi că

---

[31] MacLean, D., *The Findhorn Garden,* Ed. Harper & Row, 1975; *To Hear the Angels Sing,* Ed. Findhorn Foundation, 1980. Aceste cărţi au fost traduse în limba franceză şi publicate de Ed. Le Souffle d'Or, Barret-le-Bas, sub titlurile: *Les Jardins de Findhorn* şi *Le Chant des Anges;* Caddy, E., *La petite voix,* Ed. Le Souffle d'Or, Barret-le-Bas; Giovetti, P., *Gli Angeli,* Ed. Mediterranee, Roma, 1989, tradusă şi în limba română la Ed. Ram, Bucureşti, 1997, sub titlul *îngerii;* Koechlin de Bizemont, D., *L'Univers d'Edgar Cayce,* vol. III, Ed. R. Laffont, Paris, 1992, tradus şi în limba română la Ed. Sagittarius, Iaşi, 1995. Impresionată de revelările şi realizările lui Dorothy MacLean, autoarea franceză Koechlin de Bizemont a prezentat astfel prima carte a canadienei: „Este una din cărţile cele mai importante ale generaţiei noastre"(!).

aceste ființe sunt Ființe de Lumină, doritoare să ajute – însă nu au încredere în oameni, care caută tot ce este fals".

Au urmat felurite „mesaje" prin care micul grup era instruit îndeaproape cum să execute lucrările necesare, despre care la început nu avea nici cea mai vagă idee. Dar ca aspect remarcabil în comunicările respective era insistența asupra unei componente pe care noi, cei mulți, o desconsiderăm cu uşurință; nimeni nu-i instruieşte nici pe adulți şi nici pe tineri asupra acesteia: necesitatea manifestării unei prietenii sincere, a unei dragoste deschise față de toate ființele vegetale! În fapt, cu toții ar trebui să ştim, să simțim şi să ne comportăm ca atare față de o realitate esențială: „energia iubirii spirituale" este una din forțele primordiale ale cosmosului, este fundamentală în ansamblul întregii Creații universale, fiind generată continuu de Divinitate ca „o undă purtătoare" a tuturor relațiilor intime ce au loc în imensul cadru al variatelor forme de viață! Din păcate însă, noi, oamenii, nu intuim şi nu simțim acest lucru, majoritatea dintre noi lăsând reflexele biologice-materialiste să respingă astfel de gândiri... Iată ce scria Dorothy MacLean în acest sens:

„Puțin câte puțin, spiritele naturii ne-au învățat cum să arăm terenul, cum să-l semănăm, cum să tratăm fiecare fel de cereale, de legume, cum să le hrănim, când să le culegem şi cum. Terenul a început să se fertilizeze şi să ofere roade. Devasii ne-au explicat că radiațiile emise de grădinar contribuie la creşterea plantelor, că forțele emoțional-sentimentale care vindecă solul pot fi o hrană adevărată pentru vegetale. Unele persoane le stimulează astfel creşterea, dar altele le-o frânează, pe când altele le-o blochează pur şi simplu. Ei ne-au repetat că grădinile au nevoie de dragoste şi de sentimente tinere, ca şi copiii".

Într-unul dintre mesajele de acest fel, comunicarea era foarte fermă:

„Dacă omul gândeşte că este o parte a unei vieți unice, el poate transmite atunci multe vibrații, multă energie. Plantele sunt recunoscătoare pentru apă, dar sunt mai ales pentru iubirea ce poate însoți apa".

Treptat, în terenurile atât de sărace cultivate de micul grup s-au dezvoltat plante de o vigoare deosebită, roadele obținute fiind de mărimi nemaivăzute – de exemplu, verze de câte 20 de kilograme! Variatele plante, flori şi chiar pomi fructiferi – pe care nimeni nu i-ar fi putut aclimatiza în zona aceea aridă şi friguroasă – au condus la „miracolul" unei adevărate „grădini exotice", de o vigoare uimitoare. Desigur că s-a dus vestea despre „ciudățenia de la Findhorn" şi, astfel, au început să vină specialişti şi vizitatori care rămâneau uimiți de „fenomenele" respective, fără a le putea găsi însă explicații pe linia actualelor cunoaşteri ştiințific-materialiste. Dar au fost printre aceştia şi persoane care s-au simțit puternic atrase de realizările extraordinare datorate substratului spiritual al relațiilor sincere cu „lumea ființelor naturii" şi, respectiv, cu „lumea devasilor", rămânând definitiv alături de micul grup inițial. Treptat, s-a format o comunitate locală, ce a extins continuu „grădinile din Findhorn" cu ajutorul benefic al entităților senzitive şi potente din lumile nevăzute; în paralel, s-a ajuns şi la instituirea „Fundației Findhorn", care organiza expuneri privind posibilitățile demonstrate ale colaborării dintre „lumea oamenilor" şi lumea „spiritelor naturii" şi care a editat şi cărți (v. nota 31) apreciate de cei care au înțeles profunda semnificație a faptelor respective.

Pe parcurs, în cadrul mesajelor pe care cele două prietene – Dorothy şi Eileen – continuau să le primească, însuşi nivelul filosofic al ideilor transmise a crescut, adesea comportamentul comun al oamenilor fiind mustrat în mod cu totul justificat:

„Copacul care va creşte din sâmbure conține întregul său proiect înscris în sămânță. Acest proiect este sub protecția devasilor şi se manifestă în frumusețea florilor şi în sănătatea fructelor. Acesta este cuvântul devenit materie; la fel este în întreaga creație, întreținută în echilibru de niveluri de viață pe care voi nu sunteți capabili să le percepeți cu nivelul limitat al conştiinței voastre, la care continuați să vă mențineți din ignoranță".

Un alt deva-înger comunica o aceeaşi idee:

„Dacă voi, oamenii, doriți să ne dominați pe noi – elementele naturii –, învățați mai întâi să vă dominați pe voi înşivă, natura voastră turbulentă şi viziunea voastră limitată. Apoi, fiți uniți între voi, fiți plini de iubire în numele Domnului, fiți apropiați aşa cum suntem şi noi, şi minunile se vor realiza".

Iată şi o altă exprimare foarte semnificativă:

„...ştiu foarte clar ce am de făcut: trebuie să manifest câmpuri de forță, oricâte obstacole vor fi, căci sunt multe în lumea infestată de om. Regnul vegetal nu are nici un resentiment față de cei pe care îi hrăneşte; dar omul ia cu nepăsare ceea ce i se dăruieşte, fără măcar să mulțumească. Acest mod al lui nu ne place şi ne face să-i fim ostili. În general, oamenii parcă nu ar şti încotro se duc şi pentru ce. Dacă ar şti, ce mari producători de energie ar fi! Dacă ar fi pe calea cea bună, cât de bine am fi putut coopera cu ei!"...

În fapt, în paralel cu instruirile atât de benefice pentru lucrarea şi îngrijirea grădinii şi a pomilor, care conduceau la recolte impresionante, criticile față de lipsa gândirii spiritualizate şi a cunoaşterilor mai evoluate ale oamenilor făceau şi ele parte din „lecțiile" transmise cu cele mai bune intenții:

„Cum puteți fi atât de obtuzi şi să nu ştiți că întreaga conştiință a Pământului participă la suferințele fiecărui individ în parte? Că, de asemenea, această conştiință se exaltă la bucuria fiecărei ființe, participând şi ea? Acest principiu al unității este exprimat şi reprezentat pretutindeni. Noi dorim să subliniem clar faptul că ființa voastră este legată în mod total de întreaga lume şi că voi nu puteți maltrata Pământul fără a vă face rău vouă înşivă. Unitatea este globală, pentru că tot ce există este Creația lui Dumnezeu. Cine perturbă proiectul global al Pământului, echilibrul anotimpurilor şi armonia tuturor manifestărilor materiale perturbă opera sacră şi distruge speranțele legate de viitorul omului. Vă surprinde uneori violența elementelor? Ele vor deveni şi mai violente dacă omul nu-şi va transforma atitudinea față de adevăruri!".

(Acest mesaj aparent filosofic transmis în anii anteriori nu a fost cumva o viziune profetică a consecințelor violente care se derulează în ultimele decenii? Oare înmulțirea şi creşterea în intensitate a cutremurelor, a taifunurilor şi a ploilor care provoacă mari inundații şi mari alunecări de terenuri nu sunt reacții planetare „tot mai violente", datorate manifestărilor tot mai perturbatoare şi mai lipsite de respect ale oamenilor, față de armonia care trebuie cultivată cu profundă convingere în întreaga Creație?)

Grădinile de la Findhorn au fost şi sunt o „realitate materială" care a uimit mulțimi de oameni, depăşind şi sfidând încercările de explicare a impresionantelor fenomene biologice doar prin cunoaşterile docte contemporane. Dar „realitatea"

respectivă nu este numai una din atât de numeroasele demonstrații[32] ale potențelor superioare de care dispun lumile invizibile ce conviețuiesc cu noi în spațiul planetar. Aceasta este totodată şi o demonstrație a cât de benefice pot deveni relațiile bazate pe cunoaşterea acestor lumi, pe un respect şi o dragoste spirituală reciproce, pe o comportare loială a oamenilor nu numai față de semenii lor, ci şi față de tot ceea ce este viață şi față de însăşi ființa astrală care este planeta[33] Pământ; numai prin transformarea comportamentului oamenilor către o astfel de atitudine se va putea menține şi dezvolta armonia (lipsită de violențele naturii) mediului în care trăim şi a însuşi mediului cosmic – proiectată încă din începuturi în imensitatea întregii Creații. Iată, aşadar, că după milioane de ani de coexistență cu ființele lumilor nevăzute, omenirea terestră mai trebuie să primească încă şi acum variate lecții de comportare corectă – materială şi spirituală –, întrucât după atâtea epoci de existență planetară oamenii nu au ajuns încă să fie conştienți de apartenența la un imens şi admirabil „Tot" şi de răspunderea individuală şi colectivă ce rezultă din această apartenență...

Dar în acest secol XX atât de scientizat şi de materialist, grupul şi apoi pasionata comunitate de la Findhorn nu constituie un exemplu izolat al relațiilor directe dintre oameni şi ființe ale lumilor invizibile. Iată, de exemplu, ce îşi amintea şi ce afirma renumitul clarvăzător american Edgar Cayce, care a uimit o lume întreagă prin „lecturile" sale din timpul somnului şi al stărilor de transă hipnotică[34], desfăşurate de-a lungul mai multor decenii din prima jumătate a secolului XX:

„Odată, privind pe fereastră, am văzut zâne care mă chemau afară să mă joc cu ele. De data aceea, mama le-a văzut bine şi nu m-a oprit să ies la ele. Aceasta s-a repetat un anotimp întreg, adică o vară întreagă".

„Să descriu elfii din copaci, zânele din păduri, sau ceea ce mi se pare a fi îngeri, prezențe, în frumusețea şi minunile care le însoțeau, n-aş putea să o fac, căci mi s-ar părea un sacrilegiu" (Lectura 464-12 – supliment).

„Gnomii, spiriduşii, zânele, vârcolacii nu sunt «elementali». Sunt entități făcute din elemente, care sunt – ca entități – la fel de exact definite ca şi ființele umane ce trăiesc în lumea materială" (Lectura 1265-3).

---

[32] În cartea *OZN eterice* (Ed. Polirom, Iaşi, 1997) am prezentat şi ilustrat faptul că lumile invizibile cu care coexistăm în spațiul terestru ne oferă permanent – încă din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre – variate demonstrații ale viețuirii lor şi ale capacităților superioare de utilizare a materiilor dense şi a celor eterice, precum şi a unor bogate spectre de energii specifice. Astfel, de exemplu, aceasta este originea tulburătoarelor manifestări ale OZN – menționate încă din Antichitate –, la fel ca şi ale mulțimilor celor mai variați zei, îngeri, ființe miraculoase etc. În secolul XX astfel de demonstrații s-au multiplicat spectacular şi prin „dictarea telepatică" a zeci de cărți, cât şi prin „transcomunicările" înregistrate pe benzi magnetice completate cu stranii imagini pe ecrane de televizor.

[33] Cunoaşterea inițiatică a faptului că Pământul este „trupul" unei „conştiințe cosmice" elevate a fost transpusă parțial într-o ipoteză ştiințifică modernă prin „teoria Pământului viu" – denumită şi „ipoteza Gaia". Geofizicianul englez James Lovelock, susținut pe parcurs de Lynn Margulis, reputată biologă americană (de la Universitatea din Boston) şi apoi de unele grupuri de oameni de ştiință, a demonstrat în mod doct că Pământul îşi reglează în mod optimizat diferite procese specifice: această reglare s-ar efectua prin intermediul „rațiunii colective" a mulțimilor de ființe din diferite regnuri biologice, care ar acționa după principiul cibernetic al „retroacțiunii selective".

[34] Koechlin de Bizemont, D., *L'Univers d'Edgar Cayce,* trei volume, Ed. R. Laffont, Paris, 1985-1992; traducere în limba română la Ed. Sagittarius, Iaşi, 1993-1995.

„Persoana era cineva foarte priceput să colaboreze cu lumea nevăzută, cu energiile elementare. Era în legătură cu zânele, cu toate aceste ființe care nu se exprimă sub o formă materială şi pe care numai cei branşați la infinit le pot observa" (Lectura 2547-1).

La prima vedere, este foarte stranie această exprimare plină de înțeles inițiatic; „numai cei branşați la infinit le pot observa"... Dar şi alți autori au sesizat repetat existența unei capacități extinse a domeniului vizual ce o posedă unele persoane care văd efectiv ființe din lumile eterice, chiar dacă această posibilitate deosebită se manifestă pe un interval limitat în timp. Astfel, de exemplu, autorul francez Maurice Magre, documentându-se în acest domeniu, se exprima într-o carte scrisă cu multă pasiune[35], în modul următor:

„Ceea ce la noi este considerat superstiție şi legendă era un adevăr în urmă cu trei mii de ani.

Legendele vorbesc întotdeauna despre dansurile zânelor pădurii sau ale piticilor Pământului; toți aceia cărora li s-a îngăduit să vadă Spiritele Naturii spun că ele au o fire foarte veselă. Natura îşi desăvârşeşte opera în bucurie şi această bucurie predomină pe măsură ce conştiința se dezvoltă la regnurile superioare. Acum însă ele nu se mai lasă zărite de creaturile umane, care ucid cu plăcere. Ele ştiu că şi cea mai inocentă fiică de om nu se va gândi, atunci când se duce în locurile în care trăiesc ele, decât să smulgă sau să rupă ceea ce ele au creat cu dragoste şi care este iubirea lor – florile.

În vremea când pădurile erau liniştite şi când vegetația se dezvolta liber, chintesența vie a lumii vegetale se materializa şi putea deveni vizibilă pentru acei oameni ajunşi la clarvederea lumii subtile care ne înconjoară. Toate populațiile, chiar şi cele primitive, vorbesc despre aceste creaturi timide, fugitive, binevoitoare, care sunt Spiritele Naturii şi toate le atribuie aceleaşi calități şi aceleaşi defecte".

Legat de această capacitate deosebită a unor persoane de a vedea şi chiar de a intra în comunicare cu ființe ale lumilor invizibile, iată o explicație parțială prezumată de doamna Else Jung, în cadrul unui text intitulat „Experiența mea cu Spiritele Naturii" – publicat în cartea autorului austriac D. Swarovski (v. nota 26):

„Pentru a face credibile – pe cât posibil – întâlnirile mele cu spiritele naturii, trebuie să menționez că am fost înzestrată cu capacități de medium, care s-au manifestat singure între anii 20 şi 30 ai vieții mele. În anumite perioade, eram capabilă să văd mai multe lucruri decât ceilalți oameni. Această facultate mi-a fost testată în mod ştiințific în mai multe rânduri de către cercetători ai domeniului – din Berlin –, unde am trăit câțiva ani. Unul dintre acei profesori credea că este important de stabilit – în legătură cu obişnuința mea de a vedea gnomi, zâne, ființe ale copacilor şi elementali, sau cu aceea de a citi cu uşurință pasaje din texte ascunse pe care nu le cunoşteam – dacă fenomenul era obținut cu ajutorul razelor infraroşii. Astfel de teste repetate de multe ori, pe diferite căi, reuşeau întotdeauna. Dar nu numai că eu puteam să văd ființele naturii menționate mai sus, dar am fost capabilă chiar să le şi fotografiez.

Acum sunt convinsă că era posibil să obțin acele fotografii numai datorită radiației mele personale; drept urmare, acționând ca medium, prin această radiație făceam ca puterea de reacționare a emulsiei filmului să devină deosebit de sensibilă".

Desigur că încercările făcute de specialiştii din Berlin de a stabili dacă radiația emisă de mediumul temporar care a fost doamna Else Jung era din domeniul undelor

infraroşii au condus la rezultate negative; în fapt, investigațiile respective făceau parte doar din primele experiențe de investigare ştiințifică a domeniului radiant al energiilor atât de neînțelese ale manifestărilor parapsihice. Multitudinea de experimente cu caracter ştiințific[36] care s-au efectuat în diferite țări în deceniile care au urmat, cu dorința de a se identifica domeniul radiant specific, a demonstrat (în special prin ecranările masive folosite) că în astfel de fenomene se manifestă un cu totul alt spectru energetic – mult mai activ şi mai penetrant –, care nu a putut fi însă identificat de ştiința modernă nici până în zilele noastre...

Deşi s-a evidențiat ca un inițiat mult avansat, şi indonezianul C. Jinarajadasa mărturisea că nu a identificat sursele intime ale proceselor energetice cu totul deosebite care îi diferențiază pe mediumi şi pe clarvăzători de oamenii obişnuiți. El se exprima în acest sens – în cadrul aceloraşi considerații analitice referitoare la lumile nevăzute, citate anterior – în următorul mod:

„În ceea ce priveşte lumea mai vastă şi invizibilă care ne înconjoară, eu tratez acest subiect nu din auzite, ci din propriile observații şi cunoştințe directe. Nu ştiu ce capacități speciale posedă centrii creierului meu față de cei ai unui om obişnuit; sunt însă conştient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă.

...Cunoştințele culese de savanții de tradiție ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală şi că în ea, şi dincolo de ea, există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială; ele nu sunt doar o reprezentare a spiritului, ci sunt alcătuite din materie. Materia din care este creată lumea invizibilă este mult mai subtilă decât materia cu care suntem obişnuiți.

...Misterul vieții şi al morții va fi dezlegat atunci când fiecare persoană va putea observa în felul acesta lumile invizibile.

...Trei tipuri distincte de entități aflate în curs de evoluție îşi împart aceste lumi:

1. Ființele omeneşti (în această categorie sunt cuprinşi oamenii şi animalele).

2. Devasii sau Îngerii, împreună cu Spiritele Naturii.

3. Viața «Esenței elementale».

...Evoluția entităților cunoscute sub numele de Devas sau Îngeri este cu totul diferită față de viața din lumile vizibile şi invizibile".

Într-o anumită măsură mai explicit, pictorul englez Benjamin Creme – care a relevat o amplă erudiție în domeniile cunoaşterilor inițiatice privind lumile eterice şi problemele evoluției spirituale – a oferit la rândul său elemente informative[37] întru totul semnificative:

„– Zânele, gnomii etc. sunt «constructorii inferiori», care utilizează substanțele din planurile eterice şi astral pentru a crea şi a asigura dezvoltarea vegetației Pământului.

– Devasii sunt în mod efectiv «constructorii activi» care lucrează în mod inteligent cu substanța, pentru a crea formele a tot ceea ce vedem.

– Devasii sunt folosiți foarte des pentru vindecări, în special devasii verzi şi violeți – numiți şi «devasii umbrei» –, dar nu numai ei în mod exclusiv.

---

[35] Magre, M., *La Clé des choses cachées,* Ed. Fasquelle, Paris.

[36] Ostrander, S. şi Schroeder, L., *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain,* Ed. Prentice-Hall, New York, tradusă în limba română la Ed. Ulpia Traiana, Bucureşti, 1997, cu titlul *Parapsihologia.*

[37] Creme, B., *Maitreya's Mission,* vol. 1, Ed. Share International Foundation, Londra, 1986, tradus în limba română de Asoc. Invent-Terra Nova, Iaşi, 1999.

– Devasii sunt «fiicele sentimentului». Ei acționează cu sentimentul şi lucrează să-l perfecționeze, în timp ce noi, oamenii, folosim mentalul pe care trebuie să-l ducem la perfecțiune.

– Există două mari linii paralele de evoluție care, într-un viitor îndepărtat, vor fuziona... Fiecare o completează pe cealaltă, regnul uman reprezentând aspectul masculin, iar cel al devasilor aspectul feminin al uneia şi aceleiaşi realități.

– Evoluția devasilor urmează o linie distinctă, paralelă cu cea pe care o urmează oamenii.

– Evoluția devasilor este foarte complexă, fiind totodată inferioară şi superioară celei a oamenilor. Multe dintre aceste entități sunt înalt evoluate, fiind acum dincolo de nivelul uman – prin care ele au trecut odinioară.

– Membrii cei mai senzitivi ai rasei umane, care vor învăța să-i invoce, să-i perceapă şi să-i contacteze, vor primi de la ei o învățătură şi o formare...".

Ținând cont de înaltul nivel inițiatic la care Benjamin Creme îşi oferea cunoaşterile sale explicative – în cadrul zecilor de conferințe expuse în întreaga lume şi, respectiv, în cărțile sale traduse în principalele limbi –, este de relevat o repetare foarte autorizată a aceleiaşi afirmații stranii făcute în anul 1640 de abatele Montfaucon, regăsită apoi – în anul 1845 – şi la inițiatul J. Collin de Plancy – citați anterior. Totuşi, spre deosebire de aceştia, B. Creme nu limitează tulburătoarea posibilitate de contactare a devasilor – respectiv, a îngerilor – ca fiind accesibilă numai inițiaților Cabalei, ci o consideră în mod cu totul real ca o posibilitate generală, specifică „membrilor senzitivi ai rasei umane care vor învăța să-i invoce". Or, astfel de invocări de tip „şamanic" sunt cunoscute în multe colțuri ale lumii încă din vechime, în cadrul – într-adevăr mai restrâns – centrelor de instruire care cultivă şi aprofundează cunoaşterile spiritualiste. De altfel, aceste relații deosebite dintre îngeri aflați pe trepte superioare ale capacităților specifice şi oameni au fost cunoscute încă din timpuri străvechi. Iată cum relua în urmă cu peste cincisprezece secole teologul creştin Dionisie Pseudo-Areopagitul aspectul de fond al acestor relații, intrate în tradiții ancestrale (*Ierarhia Cerească,* cap. IV.2):

„Din această pricină, ordinele sfinte ale ființelor cereşti participă la comuniunea dumnezeiască într-o măsură mai mare decât lucrurile care au numai existență (materială), decât ființele neraționale sau decât cele raționale de felul nostru. Căci ele îl imită pe Dumnezeu în chip supranatural şi doresc să-şi transforme, potrivit acestuia, ființarea lor spirituală; de aceea, ei se bucură de o mai strânsă comuniune cu divinitatea, fiind şi mai stăruitori şi râvnind întotdeauna spre cele superioare; apoi, pe cât cu putință, fiind încordați în dragostea cea divină şi neschimbătoare, ei se înalță sus şi primesc în sine strălucirea izvorului de obârşie, într-un chip nematerial şi netulburat; ei se călăuzesc după acestea şi îşi stăpânesc întreaga lor viață în chip spiritual. Căci aceste (ființe) ajută mai întâi şi în mod felurit la participarea lui Dumnezeu; şi iarăşi lor li se descoperă mai întâi şi în felurite chipuri partea cea tainică a divinității; de aceea, s-au învrednicit ele, înaintea celorlalte ființe şi în mod deosebit, de numele de *îngeri,* pentru că ele au strălucit mai întâi iluminarea divină şi prin ele ni s-au mijlocit nouă revelațiile, care depăşesc puterea noastră de cunoaştere. Aşa de pildă legea, cum învață teologia, ne-a fost dată nouă prin îngeri şi îngerii au călăuzit pe strămoşii noştri spre cele divine, înainte de lege şi după lege; fie că ei îi învățau ce trebuie făcut şi îi călăuzeau, scoțându-i din rătăciri şi dintr-o viață fără de sfințenie, către drumul cel drept al adevărului; fie că

le explicau ori le descopereau ca nişte vestitori unele rânduiri sfinte sau vedenii tainice ale misterelor celor mai presus de lume, sau unele profeții divine".

Totuşi, inițiații cunosc bine faptul că – spre deosebire de îngerii superiori – în lumea ființelor invizibile există şi categorii de devasi – îngeri – care nu au ajuns încă la nivelul oamenilor superiori. Dar, în fond, atât în lumea ființelor spirituale încarnate ca oameni, cât şi în cea a devasilor, absolut toate ființele respective sunt inserate strâns într-un amplu şi continuu proces evolutiv; acest proces este gigantic, necuprins de mintea noastră, fiind însăşi motivația fundamentală a Marelui Univers, conceput ca atare şi edificat de acea Inteligență Absolută pe care o numim Divinitate. Explicitând comparativ aceste aspecte, iată cum le contura inițiatul englez Benjamin Creme în continuarea textului menționat mai sus:

„Evoluția devasilor se desfăşoară printr-o creştere neîncetată a conştienței a ceea ce este – aici şi acum –, a ceea ce există în manifestarea viului, în materie, în vibrații, a tot ceea ce îi poate apărea spiritului ca ceva ce a fost creat. În acestea se situează experiențele lor. Ei simt viața şi materia în fiecare clipă şi îşi dezvoltă conştiența a ceea ce sunt ei. De fapt, şi noi oamenii facem acelaşi lucru grație sistemului nostru senzorial-material, însă noi mergem mai departe. Cel puțin, devasii aflați până la nivelul uman nu analizează experiențele lor, nu le «mentalizează». Pe parcursul evoluției lor le devine specifică o conştiență senzorială de o sensibilitate extremă şi de un înalt nivel, extinsă la cea mai fină variație a vibrațiilor. Ei evoluează progresiv către o percepere din ce în ce mai subtilă a ceea ce există acum.

În evoluția devică, acest proces nu are limite; aceasta este natura existenței şi a dezvoltării lor: cu cât experimentează mai mult, cu atât se ridică evolutiv. Noi, oamenii, avem sarcina mai dificilă, aceea de a dezvolta intuiția a ceea ce există în creație, dar şi a ceea ce nu este încă manifestat, a ceea ce trebuie să mai fie, ce ar putea să fie, poate, a ceea ce este creat prin acțiunea mentalului... Făcând să intervină facultatea mentală, omenirea, omul, poate evolua într-un alt tip de creație, în care devasilor le este încă imposibil să existe. De aceea, aceste două linii de evoluție sunt paralele, ele avansează şi progresează împreună; totuşi, Planul prevede cândva unirea «fiilor mentalului» cu «fiicele senzației», ale «sentimentului». Dar acest fapt este departe încă, foarte departe în timp".

Cine caută să se informeze mai mult în astfel de problematici – doar aparent stranii, datorită lipsei noastre de informare, de cunoaştere, însă deosebit de reale în fondul lor faptic – constată că asemenea concepții şi elemente explicative s-au perpetuat mereu de-a lungul veacurilor în diferite moduri; acest aspect evidențiază un fapt esențial: „undeva" a existat – din timpuri neştiute – un acelaşi filon ancestral al unor „cunoaşteri fundamentale".

Poate că cea mai categorică evidență a existenței unui „filon arhaic"[38] al cunoaşterii coexistenței fundamentale şi a permanentelor legături extrem de strânse şi de necesare dintre „lumea noastră, vizibilă" şi „lumile invizibile" a fost constituită de continua transmitere a acestora, nu numai pe linia marilor religii, ci şi prin numeroasele grupuri de inițiere care cultivau „Misterele"[39] – organizate mereu pe aproape întregul glob terestru, din Antichitate şi până în zilele noastre. Astfel, acum se ştie bine faptul că

---

[38] Churchward, J., *Le monde occulte de MU,* Ed. J'ai Lu, Paris, 1972.

[39] Eliade, M., *Istoria credințelor şi ideilor religioase,* vol. II, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.

întregul conținut inițiatic, ritualurile, modul de organizare, de mobilare, de decorare a actualelor Loji masonice – şi înseşi însemnele majore purtate de F.F. la „lucrări" – sunt aproape aceleaşi ca cele ale anticelor „Mistere egiptene". Deşi se mai afirmă uneori că originea francmasoneriei se trage dintr-o inițiativă a înțeleptului rege evreu Solomon (973-933 î.e.n.) – legată de construirea marelui templu de la Ierusalim –, mulți cercetători au evidențiat că întregul ansamblu al ritualului masonic a fost consacrat cu mult înainte în cadrul acelor Mistere foarte riguros organizate în vechiul Egipt – care, şi ele la rândul lor, ar fi fost preluate de la populații mult mai vechi[40]. Continuitatea organizării, a dotării şi a ritualurilor Lojilor după tradițiile egiptene a fost demonstrată documentar şi de o personalitate a Lojii-Mamă din Anglia – inițiatul clarvăzător C.W. Leadbeater – care la un moment dat a ajuns la gradul de Venerabil al Lojii. Iată unele extrase din instructiva sa carte[41] în care a dezvăluit o parte din sensul şi conținutul vechilor – dar actualelor – Mistere, ale căror ritualuri se bazează efectiv pe legătura şi colaborarea esențială dintre „lumea oamenilor" şi „lumile paralele invizibile"! Această stranie legătură, menținută mereu ca un mare „secret", îşi avea de fapt un țel cosmic comun – al nostru şi al „lor" –, acela al realizării unei continue evoluții de ordin spiritual; printr-o atare „conlucrare", grupurile vechilor inițiați şi, respectiv, ale actualilor francmasoni – selectați ca şi la grupurile antice care oficiau „Misterele" în mare secret, în funcție de dorința şi de receptivitatea la inițiere – ar contribui împreună cu grupuri de ființe invizibile (!) la realizarea amplului Plan al evoluției cosmice, stabilit din începuturi de Marele Arhitect al Universului:

„În biserica creştină, serviciul divin începe prin ridicarea unei vaste forme-gând, destinată să constituie un fel de acumulator sau de condensator pentru forța spirituală; ea poate fi păstrată pentru a nu se risipi în mod inutil în spațiul înconjurător; în francmasonerie trebuie luate aceleaşi precauții. În ambele cazuri este invocat ajutorul entităților care, trăind în planurile subtile, sunt obişnuite să lucreze cu energiile acelor niveluri şi să le dirijeze; există totuşi o oarecare diferență între metodele adoptate de religia creştină, pe de o parte, şi cele ale vechilor Mistere egiptene – care stau la baza francmasoneriei –, pe de altă parte.

În creştinism, sunt invocați Îngerii sublimi, a căror dezvoltare spirituală este cu mult superioară față de cea a noastră.

În francmasonerie, este invocat, de asemenea, ajutorul angelic, dar Îngerii la care facem apel sunt mai apropiați de propriul nostru nivel de dezvoltare şi de inteligență şi fiecare dintre ei aduce cu sine o serie de subordonați care să le execute ordinele.

---

[40] Unele secte masonice consideră că fondatorii lor au trăit în milenii anterioare. De exemplu, „Ordinul Libertății" afirma că întemeietorul organizațiilor de inițiere secretă – transpuse în epoca noastră în Lojile masonice – ar fi fost Moise (deci în jurul anilor 1250 î.e.n.). Ordinul francmasonic „Cavalerii prusieni" susținea că originea organizațiilor masonice s-ar situa în timpul lucrărilor de la Turnul Babel, pe când o altă sectă îl aprecia drept fondator pe biblicul Noe (*Dictionnaire des Êtres, des Personnages, des Livres,* Ed. J. Plancy, Bruxelles, 1845). Neconformistul cercetător al trecutului omenirii J. Churchward ajunsese însă la concluzia că organizațiile de inițiere secretă ar proveni de la vechea civilizație dezvoltată pe continentul MU – scufundat în Oceanul Pacific în urmă cu circa cincizeci de mii de ani –, francmasoneria modernă fiind continuatoarea acesteia.

[41] Leadbeater, C.W., *Le côté occulte de la Franc-maçonnerie,* Ed. Avar, Paris, traducere în limba română la Ed. Herald, Bucureşti, 1995.

Pretutindeni ne înconjoară o imensă evoluție invizibilă, pe care o putem considera ca fiind paralelă cu cea a noastră. După cum linia noastră de evoluție traversează regnul vegetal, animal şi uman, iar apoi ne conduce la dezvoltările supraumane ale Adeptului, tot astfel această evoluție paralelă traversează diferite regnuri elementale: mai întâi cel al spiritelor naturii, iar apoi cel al devasilor şi al îngerilor. În acest mare regn angelic există mai multe grade de inteligență şi sfințenie...

...În francmasonerie se face însă apel la ființe invizibile situate la nivelul oamenilor, sau foarte puțin deasupra; acestea sunt însoțite de asistenți aparținând regnului spiritelor naturii sau chiar regnului elementalilor....dar ceea ce trebuie să fie bine înțeles este că nu numai devasii şi spiritele naturii, ci şi alte creaturi ciudate (fig. 1, n.a.) şi pe jumătate conştiente – numite elementali – care există pe arcul evolutiv descendent în fiecare din aceste planuri consimt să răspundă şi chiar răspund la invocarea cuprinsă în formula laconică pronunțată la deschiderea Lojii. Enumerarea oficianților ca răspuns la primele întrebări ale Ven. este o modalitate de a le trezi atenția, un apel care traversează diferitele regnuri ale naturii şi astfel devasii, spiritele naturii şi elementalii sunt înştiințați că li se va oferi ocazia... Folosirea lor într-o lucrare ca cea masonică este una din principalele metode aplicate evoluției lor, aşa se face că ele răspund apelurilor cu mare bucurie....Dintre aceste întrebări, prima lucrează ca un apel adresat unei anumite categorii de deva, cea de care este nevoie; acest deva apare imediat şi, ca o adevărată căpetenie, ia conducerea spiritelor naturii şi a elementalilor care nu întârzie să apară. A doua întrebare îi adună în jurul acestui deva pe supuşi; sub influența sa, aceştia se aşază în ordinea dorită. De exemplu, când este menționat al doilea Exp., un freamăt străbate nivelurile astralului;...un deva care are ca vehicul inferior un corp din materie astrală (numit în budism *Kama-deva*) apare imediat şi se aşază deasupra capului celui de al doilea Exp.

În acelaşi timp, este chemat să ia parte la lucrare şi un grup de spirite ale naturii cu trupuri din materie astrală, precum şi o mare masă de natură elementală, aparținând celui de-al treilea din marile regnuri elementale. Atunci când este pusă întrebarea relativă la îndatoriri, căpetenia deva se înconjoară de supuşii săi astrali, îi aşază în ordine şi, în acelaşi timp, făcându-se stăpân pe masa difuză de natură elementală, o adună în forma-gând de care este nevoie pentru îndeplinirea lucrării cerute".

[O atare descriere pare la prima vedere ca o povestire plină de fantezie – de genul *Lampa lui Aladin.* Totuşi, cititorul a reținut desigur că C.W. Leadbeater era clarvăzător (din celelalte cărți ale sale se poate constata că avea capacități deosebite de vizionare în lumea invizibilă), astfel că, în fapt, el relata manifestările respective din perceperi directe – de la fiecare şedință – ale comportamentelor ființelor nevăzute care veneau să participe la „lucrările comune". O ilustrare sugestivă de acest gen, aceea a sosirii diferitelor entități la servicii religioase, am inserat-o în cartea *Lumi invizibile* – fig. 57 şi 58; dar la fel de impresionantă este şi participarea câtorva zeci de ființe „luminoase" invizibile la o expunere de inițiere spirituală, surprinsă în Bucureşti (fig. 2).]

„Primul Exp. este reprezentat tot de o căpetenie deva, al cărei vehicul inferior este alcătuit din materia subplanurilor inferioare ale planului mental (un *Rupa-deva*), care foloseşte spiritele naturii şi elementalii de la nivelul planului său....Conducătorii devas care corespund celor trei oficianți principali sunt numiți în Orient *Arupa-devas;* ei posedă conştiință şi mânuiesc forțele speciale ale planului pe care îl reprezintă fiecare.

...Când, în sfârşit, se schimbă ultimele întrebări şi răspunsuri, Loja întreagă palpită de viaţa elementalilor, care ard de dorinţa de a începe viitoarea lucrare, oricare ar fi aceasta. Nivelul de dezvoltare şi de inteligenţă al elementalilor, ca şi al spiritelor naturii venite de la diferite niveluri sunt extrem de inegale. Dar Loja prezintă aspectul cel mai frenetic atunci când grupurile se reunesc şi când, arătându-şi culorile distinctive, fiecare pluteşte deasupra capului oficiantului care îl reprezintă în planul fizic.

...Cât despre oficianţii mai mult sau mai puţin inferiori, o uşoară clarviziune este suficientă pentru a vedea aceste fiinţe căutându-şi în zbor locurile care le sunt desemnate, fiecare grup având aparenţa unei sfere sau a unui nor luminos."

[În fapt, se pare că acolo unde se adună oameni pentru a discuta în comun lucruri deosebite, sau chiar la concerte, apar globuri radiante sau „nori luminoşi", invizibili pentru marea majoritate a oamenilor (fig. 3).]

„Acest nor este gri-violet pentru Acop., cărămiziu pentru cel de al doilea Exp. şi galben pentru primul Exp. Definirea nuanţelor corespunzătoare celor trei oficianţi principali este însă un lucru dificil, căci fiecare pare să aibă toate culorile posibile în acelaşi timp. S-ar putea spune că galbenul de aur predomină în sfera celui de al doilea Supr. şi un albastru viguros-electric în cea a primului Supr. Globul luminos al Ven. este cel mai strălucitor din toate, reunind rozul, auriul, albastrul şi verdele, fiecare din aceste culori strălucind mai viu decât ale altora în unele momente ale ceremoniei. Revărsarea de energie devine posibilă datorită devasilor; totodată, în plan fizic, fiecare oficiant al Lojii trebuie să participe la lucrare potrivit facultăţilor sale. Dacă oficiantul se străduieşte să se ridice la înălţimea acelui deva care îl reprezintă, şi dacă el permite energiei să treacă liberă prin el însuşi, adăugând acestui curent energia propriei sale voinţe, atunci el va alcătui împreună cu deva un singur tot. Nu numai că atunci va deveni un canal larg deschis pentru forţa divină, dar el însuşi va descoperi în îndeplinirea lucrării un mare ajutor şi o mare forţă.

...Deva care îl reprezintă pe Ven. este un înger al celei de a 7-a raze (cititorul va găsi ulterior, în textul cărţii, explicarea problemei celor şapte raze – n.a.), din momentul în care, împreună cu mulţimea lui de asistenţi – îngeri şi elementali –, el preia conducerea generală. Căpeteniile tuturor celorlalte grupuri mai mici îşi concentrează atenţia şi totul este gata pentru momentul suprem în care se va deschide Loja.

...Venerabilul, care lucrează în numele Marelui Arhitect al Universului, declară Loja deschisă şi se aprind toate luminile. Dar lumina fizică nu este singura care străluceşte în acel moment căci, de la primele cuvinte ale Ven., deva care îl reprezintă îşi ridică sceptrul şi toate cele şapte grupe de spirite ajutătoare, care până atunci nu erau – pentru clarvăzător – decât nişte nori luminoşi, încep să-şi răspândească propriile culori naturale, în toată strălucirea şi frumuseţea lor. Fiecare grup, cuprins instantaneu într-o rază de lumină însufleţită, planează deasupra oficiantului fizic şi de acolo îşi revarsă puterea asupra lui, ori de câte ori acesta este chemat să ia parte la ceremonie. În general, reprezentantul deva pluteşte mereu deasupra locului special rezervat oficiantului şi când acesta se deplasează în Lojă pentru a-şi îndeplini lucrarea, raza de lumină nu-l părăseşte niciodată, iar intensitatea ei creşte în momentele în care oficiantul lucrează....dar nu trebuie uitat că fiecare Lojă masonică regulamentar constituită este încredinţată unui înger al celei de a Şaptea Raze.

...În momentul deschiderii Lojii, toate entitățile prezente, îngeri, spirite ale naturii, creaturi elementale şi devas, îşi împrăştie culorile lor strălucitoare."

Se pare însă că unele aspecte importante ale semnificației spirituale şi chiar ale unei anumite etici, care decurg din „colaborarea şi întrajutorarea" dintre oameni şi ființe ale lumilor invizibile – din cadrul ritualurilor francmasonice – au fost totuşi deformate şi chiar pierdute de-a lungul mileniilor. În cartea sa, C.W. Leadbeater critica discret această situație:

„Din nefericire, masonii moderni au pierdut din vedere ceea ce s-ar putea numi caritate interioară, adică puterea planurilor superioare de care ei pot să dispună. Cu greu ar putea înțelege dacă li s-ar spune: «Trebuie să emiți curenți de energie mentală; aceasta trebuie să fie una din formele voastre de caritate». Este regretabil că această datorie interioară este adesea ignorată, deoarece efectele sale pozitive sunt imense şi fiecare F. ar putea beneficia de ele... Cum este şi firesc, Lojile masonice nu se află toate la acelaşi nivel intelectual; sunt unele care îşi consacră mai mult timp banchetelor şi mai puțin studiului".

O aceeaşi pierdere semnificativă a constatat-o şi Maestrul Djwhal Khul Tibetanul, care, în una din cărțile redactate împreună cu inițiata engleză A.A. Bailey – apărută sub numele acesteia[42] –, remarca:

„Masoneria, aşa cum a fost ea instalată la origine, în noaptea timpurilor şi cu mult înainte de influența ebraică asupra sa, a fost organizată în baza indicațiilor directe primite din Sirius şi copiată – pe cât posibil – după anumite instituții existente acolo.

...De-a lungul veacurilor, tradiția masonică a fost păstrată, schimbându-se însă din când în când denumirile şi interpretându-se din nou Formulele Puterii; drept consecință, s-a îndepărtat tot mai mult de frumusețea şi intențiile sale originare.

Acum a venit însă timpul, conform legii ciclice şi în vederea pregătirii noii ere, ca francmasonii care au înțelegere spirituală să trebuiască să opereze anumite modificări".

Iată deci că în secolul XX – al nostru – a fost dezvăluit în mod larg unul din „marile secrete" ale omenirii: realitatea nu numai a existenței, ci chiar aceea a conlucrării permanente dintre entitățile invizibile ale planurilor cu zonări specifice ale materiilor eterice şi oamenii lumii vizibile! Acest „mare secret" – menținut ca atare sub jurământ şi sub amenințarea pedepsei capitale timp de mii, de zeci de mii de ani – a stat la baza însuşirii cunoaşterilor superioare doar de către acei oameni – puțini la număr – care şi-au înțeles sensul existenței lor terestre şi însuşi sensul unic ce domină întreaga Creație – acel Plan divin al continuei perfecționări, al evoluției tuturor „formelor" ce populează micro- şi macrocosmosul. Nu este deci deloc întâmplător faptul că asemenea idei le găsim tot mai des exprimate încă din primele decenii ale acestui veac, alături de alte manifestări care ni se par încă stranii, înseşi înregistrările fotografice ale unor ființe din lumile invizibile fiind un semnal al deschiderii generale spre orizontul realităților fundamentale. Astfel, de exemplu, legat de această atât de puțin ştiută „întrajutorare" – pe linia continuei evoluții legice – cercetătorul englez dr. Edward L. Gardner scria următoarele considerații – în cartea sa citată la nota 21:

„Cele două curente ale vieții evolutive – uman şi devic –, cu toate că în unele aspecte sunt opuse, sunt – în mod vital şi într-o manieră admirabilă – complementare. Cu tipuri orizontale şi – respectiv – verticale de conştiență, aceste curente pot fi

considerate foarte bine ca urzeala şi bătătura texturii manifestărilor vieții. Mulțimile devasilor sunt inspirate de conştiența legii divine; acestea «trăiesc numai îndeplinind voința Tatălui» – astfel cum afirma o veche exprimare –, însă «conştiența» fiecărei categorii este limitată strict la acea porțiune a schemei naturii în care fiecare grup a fost angajat în timp. De cealaltă parte, omul are ca sens al responsabilității individuale capacitatea de a analiza critic, de a-şi exercita libertatea de acțiune şi de alegere, precum şi controlul extensiv „orizontal" asupra unui foarte larg registru al domeniilor naturii. Problema care le stă în față şi sarcina ce trebuie îndeplinită este – atât pentru omenire, cât şi pentru devasi – să se cunoască mai bine unii pe alții. În prezent, ştim foarte puțin despre activitatea devasilor, dar viața devică – în mediul lor – este adesea desconsiderată şi chiar tulburată de ignoranța omenească, prin intruziuni brutale".

Parcurgând diferitele citate exemplificative inserate pe parcursul textului, cititorul a putut să constate, desigur, că în paralel cu mulțimile de poveşti, de credințe populare, de tradiții, de mituri (care în veacul nostru au intrat în variate texte istorice şi literare), s-a format şi o literatură cu totul deosebită: cărți care popularizează şi chiar analizează scientizat o amplă realitate – pe cât de impresionantă, pe atât de ascunsă –, aceea a lumilor nevăzute ale „spiritelor naturii" şi ale „devasilor". Amploarea acestei doar aparent fantastice realități nu poate fi exprimată în cifre, căci chiar dacă de-a lungul epocilor istorice şi preistorice au existat oameni care reuşeau din când în când să vadă astfel de entități, nici un om nu a putut să afle câte miliarde de ființe eterice de acest fel populează în mod nevăzut spațiul terestru. Necunoaşterea actuală este, de fapt, la fel de extinsă ca şi acum o mie cinci sute de ani, atunci când aprecieri în acest sens au fost scrise în textele atribuite teologului creştin Dionisie Pseudo-Areopagitul; dar acestea reluau la rândul lor o viziune apreciativă consemnată într-un text biblic mult mai vechi, atribuit proorocului Daniil. Iatăcum se exprima teologul în capitolul XIV.1 al scrierii citate anterior (*Ierarhia Cerească*)*:*

„Din Daniil capitolul VII.10 învățăm că numărul îngerilor este foarte mare, dar nu este infinit, ci mărginit; totuşi este mai mare decât poate fi înțeles de oameni, este cunoscut numai de Dumnezeu şi depăşeşte numărul tuturor celor care au corp.

Şi acest lucru este vrednic, după credința mea, de atenție spirituală; că anume, tradiția scripturilor vorbeşte de mii şi miriade de miriade de îngeri, repetând şi multiplicând de multe ori pe cele mai înalte dintre numerele noastre şi, prin aceasta, lăsând să se înțeleagă în mod clar că ordinele ființelor cereşti nu pot fi socotite de noi. Căci oştirile fericite ale spiritelor celor mai presus de lume sunt numeroase, depăşind simetria slabă şi limitată a numerelor noastre materiale...".

Însă o parte imensă a lumilor invizibile, parte care de fapt ni s-a evidențiat mereu în mod deosebit, prin diverse manifestări – numai aparent – stranii, dar în sine foarte naturale şi normale, este, desigur, mulțimea extraordinară[43] a sufletelor omeneşti; de foarte mult timp, din negura vremurilor trecute, pe diferite căi s-au obținut tot mai multe cunoaşteri asupra marii populații a „omenirii de dincolo", cunoaşteri care au fost

---

[42] Bailey, A.A., *Rayons et Initiations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

[43] În secolul XX au fost obținute şi prezentate public pentru prima oară estimări ale populației sufletelor umane care ar exista în spațiul terestru. Atât inițiatul german O.E. Bernhardt (Abd-ru-shin) – în volumele traduse şi în limba română sub titlul *In Lumina Adevărului* –, cât şi inițiatul englez B. Creme – în *Maitreya's Mission* – au indicat o aceeaşi valoare informativă: 60 miliarde de entități de tip uman, care se încarnează treptat, în baza unor legități bine definite!

menținute însă într-o regretabilă ascundere[44]; în totalitatea lor, acestea constituie însă „o ştiință paralelă" deosebit de extinsă şi de profundă, reactualizată periodic şi îmbogățită mereu. De-a lungul unui întreg şir de milenii, complexa problematică a lumii sufletelor de tip uman a tot fost considerată ca fiind un domeniu exclusiv al diferitelor religii locale. Dar, pe măsura trecerii timpului, oamenii au înțeles treptat că fundamentul fiecărei religii constă într-o doctrină cu caracter etic, care recomandă respectarea unor legi „revelate" şi – drept urmare – considerate ca având origine divină; menținerea unei morale sociale sănătoase, care să se încadreze în armonia concepută pentru întreaga creație, a devenit astfel un mijloc major de atingere a scopului fundamental al existenței cosmice a ființelor omeneşti: continua evoluție a conştiinței şi a capacităților extraordinare ale nucleului spiritual ce defineşte fiecare ființă umană în parte. Dar pentru atingerea acestui scop esențial al viețuirii noastre planetare, la fel de necesară este şi extinderea permanentă a cunoaşterilor admirabilelor principii legice care stau la baza a tot ceea ce există pe Pământ şi în cosmos, multiplele realități perceptibile arătându-ne mereu adânca perfecțiune a gândirii creatoare a Divinității, specia omenească fiind doar o părticică dintr-un „Tot" ce frizează infinitul cosmic. Cu cât fiecare dintre noi va descoperi, va cunoaşte şi va înțelege mai mult şi mai bine profunzimea gândirii inteligente care a stat la baza formării şi însuflețirii fiecărui atom, a fiecărei celule, a fiecărei flori sau insecte, a fiecărui animal sau a fiecărui om, a fiecărei planete sau stele, a fiecărei galaxii şi a fiecărui univers, cu atât va simți mai intens în intimitatea ființei sale necesitatea respectării preceptelor morale, precum şi a apropierii de Creatorul divin printr-o continuă înălțare sufletească – acea evoluție spirituală prin care ne determinăm însuşi propriul parcurs ca pelerini cosmici atemporali.

Totuşi, în veacurile ce au pregătit sfârşitul celui de al doilea mileniu al erei noastre, se pare că – spre deosebire de mileniile anterioare – mari părți din omenire – atât din zonele lipsite de cultură, cât şi din regiunile în care au fost atinse culmi ale cunoaşterilor ştiințifice – „au uitat" care este adevărata structură a ființei umane şi care este adevăratul sens al existenței sale terestre. Dar, ca şi în alte ere, după perioade prelungite de „uitare", au survenit şi acum „reactivări" extrem de necesare. Separat de alte „metode", care pentru multă lume continuă să fie „stranii" (v. *OZN eterice,* Ed.

---

[44] În vechile scrieri sacre s-a transmis de-a lungul mileniilor o aceeaşi recomandare de limitare maximă a difuzării cunoaşterilor spiritualiste, datorită nivelului extrem de scăzut al evoluției spirituale a ființelor omeneşti. Iată, de exemplu, ce îi recomanda Hermes „cel de trei ori înțelept" fiului său Tat, cu multe milenii în urmă (Cartea a IV-a, cap. I): „Amintindu-ți aceste principii... evită să le spui mulțimii; nu că aş vrea să le interzic de a le cunoaşte, însă eu nu vreau să te expui zeflemelilor... Aceste lecții trebuie să aibă puțini auditori, sau mai bine să nu aibă deloc. Ele conțin ceva deosebit, prin care cei răi ar putea fi împinşi încă mai mult spre răutate. Trebuie deci să te păzeşti de mulțime, care nu va înțelege valoarea acestor învățături". Şi în textul antic al *Talmud-ului* ebraic există o specificare similară, care era legată de ascunderea explicitării ideii de Divinitate exprimate printr-un nume format din douăsprezece litere: „Însă când numărul de necredincioşi a crescut, (numele) nu a mai fost spus decât celor mai discreți dintre preoți... Cel care a fost instruit asupra acestui secret, şi îl păstrează cu vigilență în inima lui, poate să conteze pe iubirea lui Dumnezeu şi pe respectul oamenilor". Într-un alt text antic ebraic – *Sepher Ietzirah* –, este specificată o interdicție la fel de categorică în privința „misterelor spirituale": „Închide gura ta pentru a nu vorbi şi inima ta pentru a nu gândi la aceste lucruri; dacă inima ta s-a slobozit, adu-o la locul ei". Într-un text ebraic foarte vechi – *Mişna* – interdicția privind „tainele cerului" este totală: „Este oprit de a explica «Geneza» la două persoane, chiar şi la una singură, «Mercabah» sau istoria carului ceresc, afară de cazul când el ar fi un om înțelept şi care înțelege prin el însuşi".

Polirom, Iaşi, 1997), de-a lungul secolului XX s-a dezvoltat şi o amplă literatură de „instruire inițiatică" destinată în fine mulțimilor de oameni de pe întregul glob terestru; printre alte efecte, aceasta a făcut ca lumea să redescopere – cu reticentă uimire – că „înțelepciunea antică" – lăsată ca moştenire în vechi texte sacre, filosofice sau epice – indica încă din multe milenii anterioare asemenea cunoaşteri superioare, precum şi adevăratele soluții pentru alegerea căilor optime ce duc spre viitor.

Pentru omenirea contemporană însă, o simplă redescoperire teoretică a cunoaşterilor înțelepciunii din vechime – reformulate la nivelul actual de cultură scientizată – nu este totuşi suficientă. Fondul problemei – criza psihică (cu ample efecte socio-economice) a oamenilor contemporani – constă în fapt în cerința tot mai stringentă ca fiecare ființă omenească să devină în stare să-şi ofere singură răspunsuri la întrebările legate de ceea ce oamenii „au uitat", cât şi de a-şi reconsidera atitudinea etică față de lumile vizibile şi cele invizibile în aşa mod încât să se recupereze prelungita întârziere a evoluției spirituale individuale şi colective. Pentru fiecare om, un prim pas – foarte necesar – ar consta în ieşirea din ignoranța propriei structuri vitale, regăsind în mod cult ceea ce oamenii din vechime ştiau foarte bine şi aplicând practic cerințele ce decurg implicit: ființa omenească nu este numai trupul din carne şi oase condus de organul cibernetic care este creierul, ci este o trinitate a unor asocieri de corpuri cuplate într-o admirabilă organizare funcțională de natură energetică – trupul organic, sufletul (ca ansamblu de corpuri constituite din materii subtile) şi „eul spiritual" care ar trebui să fie adevăratul conducător, întrucât este partea nemuritoare din noi. Din păcate, foarte puțină lume cunoaşte această structurare fundamentală, iar ignorarea ei continuă să distrugă în mod inutil milioane şi milioane de vieți... Acea recomandare antică *„Gnothi seauton!* „ – „cunoaşte-te pe tine însuți!" –, care fusese preluată ca o deviză vitală de filosoful grec Socrate cu cinci veacuri înaintea erei noastre, este mai actuală decât oricând, fiind un reper obligatoriu al devenirii noastre.

Deşi mulțimi de oameni de pe întinsul globului recunosc faptul că în intimitatea ființei proprii există şi „sufletul", foarte, foarte puțini dintre ei ştiu ceva despre el... Oare câte persoane, chiar din mediul nostru, care „acceptă" această realitate fundamentală, ar putea răspunde la întrebări normale, specifice etapei în care ne aflăm: „Cum arată sufletul?"... „Din ce «e făcut» sufletul?"... „Cum este el legat, o viață întreagă, de trupul din carne?"... „Cum se transmit în mod reciproc informațiile intime specifice, între trup şi suflet, astfel încât funcționalitatea întregii noastre ființe să fie asigurată mereu atât dereuşit?"... „Manifestările noastre psihice sunt produse de creier sau de suflet?"... „Când moare trupul organic, moare şi sufletul? Dacă nu moare, unde se duce după înmormântarea trupului? Cu ce se hrăneşte el «acolo» şi «ce face» în existența sa descărnată atât de puțin ştiută?". Şi întrebările pot continua, desigur, mult şi mult mai amplu...

Întrucât părinții – în marea majoritate a omenirii – nu ştiu să răspundă la astfel de întrebări, iar în şcoli nu există o instruire în acest sens, doar o parte din slujitorii unor religii putând răspunde la unele dintre acestea, tinerii de pe întreg Pământul intră în viață fără o pregătire atât de necesară în acest sens – măcar elementară; şi totuşi, deşi învăluită de ignoranță, problematica este fundamentală pentru viețuirea noastră...

Dar şi mai puțini oameni pot răspunde la întrebări similare privind „nucleul spiritual", adevăratul „eu superior", adevărata noastră ființă cosmică nemuritoare. Şi

totuşi, răspunsuri la ambele categorii de întrebări au fost scrise încă din Antichitate, au fost transmise şi mereu îmbogăţite generaţie de generaţie, iar în acest secol XX au fost oferite mulţimilor de oameni printr-o literatură „de specialitate", ce conţine o detaliere tot mai profundă, tot mai scientizată, a „cunoaşterilor spirituale".

Această ignoranţă regretabilă, de proporţii planetare, care contrastează mai mult decât oricând cu nivelul avansat al ştiinţelor docte – limitat însă numai la studierea materiei dense şi a aspectelor strict bio-chimice ale materiei vii –, se datorează în mare măsură unui fapt obiectiv: atât sufletul, cât şi „eul spiritual" fiind constituite din materii subtile de o fineţe extraordinară, invizibile, nu au putut fi puse în evidenţă nici prin cele mai performante aparate şi instalaţii moderne de cercetare. S-a extins însă şi un evident aspect subiectiv: gândirea doctă a ultimelor secole a alunecat tot mai mult spre concepţii materialiste exclusiviste, considerând ca „real" doar ceea ce era sesizabil prin simţurile obişnuite ale trupului organic şi prin aparatele care amplificau aceste simţuri, în timp ce tot ceea ce ţinea de lumile invizibile şi de înseşi componentele invizibile ale fiinţei umane era respins ca „noţiuni idealiste" şi ca fantezii şi superstiţii ale oamenilor din vechime.

Într-adevăr, încă din timpuri foarte îndepărtate, oamenii erau întru totul convinşi de existenţa sufletului; arheologia modernă – din ultimele două secole – a relevat pe larg acest fapt, întrucât devenise întru totul evidentă această credinţă prin chiar extraordinara grijă cu care cei din vechime amenajau mormintele şi le dotau cu „cele trebuincioase mortului în lumea de dincolo". Or, specialişti ai domeniului afirmă că obiceiul de a face morminte ar fi fost identificat la populaţii umane care ar fi vieţuit cu mai mult de trei sute de mii de ani în urmă... Introducerea în morminte – alături de trupul decedatului – a unor obiecte utile (vase cu hrană, arme, podoabe) care se practică ceva mai târziu, dar încă din paleoliticul superior, este o dovadă foarte clară a preocupărilor privind asigurarea necesităţilor vitale şi a înseşi obişnuinţelor avute „aici" pentru sufletele plecate „pe un alt tărâm de existenţă". Mormintele faraonilor din Valea Regilor, ale diferiţilor împăraţi chinezi sau ale regilor incaşi din zona andină a Americii de Sud ne impresionează şi astăzi, atât prin minunatele tezaure şi veritabilele opere de artă descoperite, cât şi prin profunzimea credinţei colective în existenţa şi continuitatea vieţuirii sufletului după decesul trupului organic. Dar chiar mai mult decât atât, cu multe mii de ani în urmă, egiptenii, ca şi populaţiile din întregul Orient asiatic, cunoşteau faptul că, separat de trupul organic muritor, în fiinţa omenească există asociată şi o trinitate de corpuri invizibile. Descifrarea unor texte antice egiptene scrise hieroglific pe papirusurile altor milenii a revelat printre atâtea aspecte ale trecutului şi această surprinzătoare cunoaştere a structurii intime ce compune entitatea umană şi a modului în care ceea ce noi numim „suflet" continuă să-şi ducă existenţa[45] în alte planuri de vieţuire colectivă:

• „ka" – corpul eteric (dublul eteric); parcurgând diferite scrieri antice care explicitau această cunoaştere, egiptologul Gaston Maspéro[46] reda astfel sinteza specificărilor hieroglifice: „ei spuneau că acesta este construit dintr-o substanţă mai puţin densă decât materia corpului organic, o proiectare colorată – dar aeriană – a individului, pe care îl reproduce însă trăsătură cu trăsătură";

---

[45] Chiţulescu, G. şi Tr., *Şapte monumente celebre ale arhitecturii antice,* Ed. Tehnică, Bucureşti, 1965.

[46] Maspéro, G., *L'Egypte,* Ed. Librairie Hachette, Paris, 1911.

• „akh” – o componentă care se destramă şi ea după un timp (acesta fiind corpul astral) şi despre care în scrierile vechi se afirmă că „aparține cerului, după cum trupul aparține pământului” (iată că înțelepciunea antică ajunsese la perfecțiunea exprimării doar în câteva cuvinte, poetic chiar, a unei realități fizice fundamentale!). Hieroglifa care îi corespundea acestei componente era o pasăre ibis;

• „ba” – o a treia parte constitutivă a ființei omeneşti care, după moartea trupului, continuă să viețuiască în mod independent, fără a-i mai fi necesar un trup din carne şi oase. Hieroglifa simbolică din texte era o pasăre cu cap de om.

Totuşi, ca în orice credință, în decursul timpului egiptenii antici au introdus şi unele interpretări subiective. Astfel, s-a răspândit o concepție locală, cu urmări spectaculare: dacă ulterior cele trei componente s-ar reuni din nou, omul respectiv ar putea trăi la nesfârşit. Dar această noutate dogmatică impunea ca în „regăsirea comună” să fie inclus şi trupul decedat. Drept urmare, s-a pus la punct şi s-a cultivat cu o grijă remarcabilă acea tehnică a îmbălsămărilor şi a protejării trupurilor decedate sub formă de mumii. Pentru a se oferi condiții favorabile menținerii ulterioare a asocierii intime, s-au construit pentru regi acele mastaba şi apoi piramide, iar mai târziu s-a extins amenajarea unor spațioase morminte subterane, amplasate în diferite văi[47] mai izolate, în care sufletele defuncților (de diferite ranguri sociale) să vină şi să locuiască alături de trupurile minuțios pregătite prin mumificare. În marea majoritate a acestor morminte, bine ascunse, frescele murale pictate cu mii de ani în urmă aveau ca teme specifice scene ale supraviețuirii decedaților într-o viață eternă. De aceea, în textele antice mormintele respective erau denumite, cu un acelaşi plăcut lirism filosofic, „locuințe ale eternității”.

Totuşi, inițiații egipteni ştiau foarte bine că sufletele nu aveau să rămână să viețuiască în spațioasele „muzee” ascunse, textele hieroglifice cu caracter religios[48] relevând o cunoaştere mai apropiată a modului de desfăşurare a existenței în lumea invizibilă. O dată plecat din conviețuirea trupească, sufletul trebuia să străbată două zone distincte: „Duat” – un spațiu întunecat şi sediu al diferitelor pericole –, iar apoi „Amenti” – în cadrul căruia s-ar afla „Câmpiile Preafericiților”, precum şi „Câmpiile Păcii”. Însă după dificila străbatere a Duat-ului, fiecare suflet trebuia să fie supus judecării faptelor sale terestre. În numeroase fresce din impresionantele „apartamente” săpate în piatra dealurilor învecinate văii Nilului, cât şi în diferite papirusuri ce au consemnat cunoaşterile inițiatice ale egiptenilor antici, scena judecării sufletului a fost tipizată într-o aceeaşi reprezentare simbolică, diversele imagini diferind doar prin unele stilizări artistice: o dată sufletul adus de zeul Anubis în marea sală a zeiței Maat, zeul Toth îi cântărea inima decedatului (inima simbolizând partea din trup care a înregistrat gândurile, simțămintele şi faptele celui judecat) în fața a patruzeci şi doi de judecători. În funcție de rezultatul cântăririi şi de părerile tribunalului, decizia finală era stabilită de Osiris – divinitatea supremă ce stăpânea „lumea de dincolo”: faptele rele aveau să rețină

---

[47] Sub dealurile stâncoase de pe malul vestic al Nilului, au fost săpate veacuri de-a rândul vaste „apartamente” pentru numeroase generații de defuncți; frescele interioare şi obiectele găsite constituie adevărate muzee ale Antichității. Sunt renumite cele din „Valea Regilor”, din „Valea Reginelor”, din „Valea Nobililor” sau din „Valea Meşteşugarilor bogați”.

[48] Herodot, marele istoric grec al Antichității (secolul al V-lea î.e.n.), scria – în cartea a XI-a, cap. 37 – următoarea caracterizare: „Egiptenii sunt foarte religioşi, cu mult mai mult decât restul oamenilor”.

sufletul în „Lacul de Foc” pentru o purificare prelungită, pe când faptele bune aveau să deschidă calea spre câmpiile din „frumosul Amenti”. Iată cât de plăcut se exprimau cu mii de ani în urmă vechii egipteni, cu o aparentă simplitate, asupra acestui subiect[49] care astăzi este atât de necunoscut contemporanilor:

„Aici încep cântecele
Care povestesc cum pleacă Sufletul
Spre ziua Prealuminată;
Cântece de laudă şi slavă încep aici,
Despre Intrarea şi Pătrunderea
Sufletului în gloriosul Neter-Kert
Şi în frumosul tărâm Amenti,
Renaşterea sa întru Spirit,
Călătoria minunată
Pe Tărâmul de Dincolo”.

Dar inițiații din Egiptul antic nu afirmau aceste concepte doar la nivelul unor cunoştințe elementare; cunoaşterile lor spirituale erau mult mai ample, mai profunde, căci ei stăpâneau efectiv (în baza unor evidente experimentări îndelungate, efectuate încă din vremuri mult anterioare) şi manevrarea dirijată a capacităților energetice specifice ale corpurilor invizibile ce compun ființa umană, putând face „miracole”. Însă este demn de relevat şi faptul că asemenea cunoaşteri i-au condus pe aceştia la o gândire şi la concepții filosofice care ne uimesc şi astăzi prin superioritatea ce o etalează față de majoritatea ideilor filosofice contemporane nouă. Şi ca o culme a profunzimii lor ideatice, inițiații antici „ştiau” că astfel de cunoaşteri vor continua să fie superioare chiar şi față de cele ale „oamenilor din viitor”, care numai după milenii aveau să ajungă să descifreze scrierile hieroglifice. Iată ce dorea să ne transmită în acest sens – cu mai mult de trei milenii în urmă, în jurul anului 1320 î.e.n. – înțeleptul Anana (şeful scribilor şi consilier al regelui egiptean Seti II), printr-un text scris pe un papirus[50] ce a fost regăsit în secolul al XIX-lea:

„Citiți, voi cei care îl veți descoperi în timpurile viitoare, dacă zeii voştri v-au dat puterea de a-l citi. Citiți, o, voi copii ai viitorului şi aflați secretele trecutului, care pentru voi e departe, dar în realitate e atât de aproape. Oamenii nu vin numai o dată pentru a dispărea apoi pentru totdeauna; ei trăiesc mai multe vieți, în locuri diferite, însă nu întotdeauna în această lume. Şi între fiecare dintre aceste vieți există un văl de întuneric....Religia noastră ne învață că trăim etern. Or, eternitatea neavând sfârşit, nu poate să aibă nici început, e ca un cerc; drept urmare, dacă un fapt este adevărat, ştiind că trăim etern, şi celălalt trebuie să fie la fel de adevărat, acela că noi am trăit dintotdeauna.

---

[49] *Cartea egipteană a morților,* versiunea E.A. Wallis Budge, tradusă în limba română la Editura Sophia, Arad, 1993. Cartea este o colecție de 192 texte antice egiptene scrise pe papirusuri găsite în diferite situri arheologice şi reunite ca având o aceeaşi temă: „Călătoria sufletului în lumea de dincolo”.

[50] Churchward, J., *Le monde occulte de MU,* Ed. J'ai Lu, Paris, 1972.

...Adăpându-ne la puțul fără fund al înțelepciunii care este ascunsă în esența fiecărui om, noi zărim doar frânturi de adevăr, care ne dau nouă, celor ce suntem inițiați, puterea de a face minuni.

...Toți zeii trimit darurile lor de iubire pe acest pământ, fără de care noi am înceta să mai existăm. Credința mea mă învață poate mult mai multe lucruri decât a voastră, mă învață că viața nu se sfârşeşte cu moartea şi că iubirea, fiind sufletul vieții, trebuie să persiste în mod etern".

Mai vechi decât afirmațiile atât de sugestive din anticul *Papirus Anana* par a fi părțile esențiale din cunoaşterile cuprinse în textele reunite în *Cărțile* lui Hermes Trismegistul, atribuite acelui personaj mitic[51] apreciat de contemporanii săi, cât şi de generațiile care au urmat ca fiind „cel de trei ori înțelept". După cum afirma istoricul roman de origine greacă Diodor din Sicilia (secolul I î.e.n.), „autorul" textelor respective ar fi fost zeul egiptean Thot, al cărui nume a fost transformat şi oficializat în epoca greco-romană – dar cu aceleaşi atribute divine – sub denumirea de Hermes Trismegistul. Ambii au rămas în mitologie ca fiind cunoscători ai tainelor cereşti, patroni ai medicinei, ai înțelepciunii secrete a castei preoților, ai unor ştiințe ca astronomia şi astrologia etc. Apologetul creştin Lactanțiu (secolul al IV-lea e.n.), fiind uimit de profunzimea şi vastitatea cunoaşterilor conținute în textele antice ale *Cărților* lui Hermes Trismegistul, scria la timpul său: „Hermes a descoperit, nu ştiu cum, aproape întregul adevăr!".

Totuşi, cred că este interesant pentru cititor să afle, din însuşi textul antic, „cum" a descoperit autorul mitic „aproape întregul adevăr". Şi aceasta cu atât mai mult cu cât numeroase alte texte sacre ale altor popoare sau alte texte inițiatice scrise, de asemenea, încă din vechime[52], precum şi de-a lungul veacurilor şi chiar în secolul XX, au fost redactate printr-o aceeaşi „manieră stranie": prin comunicări primite de la diferite entități evoluate din lumile invizibile – care se preocupă şi de evoluția spirituală a ființelor omeneşti (astfel de comunicări s-au efectuat mereu fie prin „discuții directe", fie prin auzul unei voci interioare, fie prin psihoscriere – scriere automată); în acest sens, de

---

[51] Cercetătorul francez dr. Louis Ménard, comentând traducerea completă a *Cărților Hermetice* (Ed. Guy Trédaniel – Ed. de la Maisnie, Paris, 1977), nu a evitat întrebarea: „Dar cine este acest Hermes Trismegistul, sub numele căruia ne-au parvenit aceste cărți? Este acesta un om sau este un Zeu? Pentru comentatori, se pare că ar fi şi unul şi altul. Aspectele multiple ale zeului grec Hermes l-au făcut să fie confundat cu mai mulți zei egipteni. (De aceea)... se spune că au fost mai mulți Hermes. Conform lui Manethon (istoric egiptean din secolul al III-lea î.e.n. – n.a.), Zeul Thot, primul Hermes, ar fi scris pe stele din piatră sau pe coloane principiile ştiințelor, cu caractere hieroglifice. După potop, un al doilea Hermes, fiu al unui înger bun şi părintele lui Tat, ar fi tradus aceste inscripții în greceşte".

[52] Din diferite texte antice, cât şi din tradiții foarte vechi, s-a evidențiat faptul că pe întregul glob terestru, ființe din lumi invizibile au comunicat încă dintr-un trecut foarte îndepărtat cu oameni capabili să le perceapă prezența şi să preia spre difuzare diferite cunoaşteri superioare, la nivelul de înțelegere atins în fiecare epocă. De exemplu, iată o relevare semnificativă regăsită şi în Antichitatea Americii Centrale; studiind hieroglifele mayaşe, cercetătorul francez Paul Arnold scria: „O importantă varietate a acestor preoți clarvăzători este reprezentată printr-un cap având o ureche enormă – uneori şi cu un occipital foarte dezvoltat: este preotul care aude vocile cereşti. Acestui dar i se adaugă adesea şi darul clarvederii prin ochiul mistic, independent de urechea disproporționată... Toți preoții cunoşteau starea secundară în care comunicau cu lumea supraterestră şi contribuiau la ghidarea morților". Eruditul cercetător sesizase însă această reprezentare şi în Antichitatea chineză: „Dar la fel, scrierea arhaică chineză reprezenta «omul care percepe vocea cerului» printr-o ureche mare, prinsă de silueta corpului omenesc, capul său fiind însăşi urechea" (Le *Livre des Morts Maya,* Ed. R. Laffont, Paris, 1978, traducere în limba română la Ed. Antet, Bucureşti, 1996).

exemplu, pentru noi, românii, sunt întru totul elocvente cele trei volume[4853] ale profesorului bucureştean Scarlat Demetrescu, care – după cum afirma autorul – au fost scrise în baza unui acelaşi gen de comunicări, din partea unui „duh" evoluat. Iată însă cum explica „cel de trei ori înțeleptul" antic, încă din primele aliniate ale Cărții I, transa meditativă prin care a fost inițiat, pentru a lăsa omenirii o valoroasă confirmare – dintr-un trecut îndepărtat – a cunoaşterilor unor mari adevăruri fundamentale:

„Reflectam într-o zi asupra ființelor; gândirea mea plutea în înălțimi şi toate senzațiile mele trupeşti îmi erau amorțite, ca în somnul greu ce urmează după o masă bogată sau după o oboseală foarte mare. Şi deodată mi s-a părut că o ființă imensă, fără contururi fixe, mă striga pe nume şi îmi spunea:

– Ce vrei tu să auzi şi să vezi, ce vrei tu să afli şi să cunoşti?

– Cine eşti tu? i-am răspuns eu.

– Eu sunt Poimandres (îndrumătorul omului), Inteligența suverană. Eu sunt peste tot cu tine şi ştiu ce doreşti.

– Vreau, i-am răspuns eu, să fiu instruit cu privire la ființe, să înțeleg natura lor şi să-L cunosc pe Dumnezeu.

– Primeşte în gândirea ta tot ceea ce vrei să ştii şi te voi instrui. La aceste cuvinte, el şi-a schimbat aspectul şi imediat, într-o clipă, mi-a fost descoperit totul şi am văzut un spectacol de nedescris. Totul a devenit o lumină dulce şi plăcută, care mi-a fermecat vederea".

În finalul acestei – doar aparent – stranii comunicări ce a fost prologul unei inițieri deosebit de ample care s-a produs însă „instantaneu" într-o manieră de neînțeles pentru noi, Inteligența Superioară i-a dezvăluit lui Hermes şi un scop misionar al întregii viziuni inițiatice. Totuşi, în ultimul aliniat al relatării antice regăsim un tulburător fenomen de natură spirituală, care într-adevăr ne uimeşte: în diferite epoci, anumiți oameni „aleşi" în funcție de nivelul evoluției lor spirituale şi, respectiv, de capacitățile lor suprasenzoriale deosebite au primit vaste inițieri sau potențe creative remarcabile, în intervale de timp extrem de scurte – fie în cursul unor „visuri extraordinare", fie în timpul unor transe meditative. Față de amploarea – cantitativă şi calitativă – informațiilor preluate, „înregistrarea" pe suportul neştiut al memoriei personale pare să se fi efectuat de fiecare dată cu o „viteză" impresionantă, de către o „inteligență superioară" ce deținea o stocare informațională mult mai bogată. De exemplu, asemănătoare fenomenului relatat de Hermes Trismegistul (Thot?), pot fi reamintite atât inițierea şi transmiterea principalelor „sure" ale *Coranului,* care au fost preluate de Mahomed de la îngerul Gjibrail (arhanghelul Gabriel), cât şi călătoria sa inițiatică „în cer" – despre care Mircea Eliade[54] consemna:

„După unii, Profetul, călare pe animalul înaripat, a contemplat Iadul şi Raiul şi s-a apropiat de tronul lui Allah. Călătoria a avut loc instantaneu; ulciorul pe care Mahomed l-a răsturnat la plecare nu îşi golise întregul conținut până când s-a întors în încăpere. O altă tradiție vorbeşte despre o scară pe care, ajutat de îngerul Gabriel, Mahomed ar fi suit până la porțile Cerului. El a ajuns în fața lui Allah şi a aflat din gura sa că a fost ales, dintre ceilalți profeți, şi că el, Mahomed, este «prieten» al Domnului. Dumnezeu i-a

---

[53] Demetrescu, S., *Din tainele Vieții şi ale Universului*, ediția a II-a, Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

[54] Eliade, M., *Istoria credințelor şi ideilor religioase,* vol. III, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1988.

încredințat *Coranul* şi o anumită ştiință esoterică, pe care Mahomed nu trebuia să o comunice credincioşilor. Această călătorie extatică va juca un rol central în mistica şi teologia musulmană ulterioară".

Exemple similare din vechime sunt cu mult mai numeroase, dar astfel de fenomene se întâmplă şi în zilele noastre. Un caz semnificativ este cel al muncitoarei agricole Beryl Lovell, care a doua zi după un vis nocturn a devenit brusc o talentată sculptoriță. Investigând fenomenul, parapsihologul Gordon Martinson declara că „Beryl Lovell reprezintă cazul unei femei care a avut în vis un contact cu spiritul unei sculptorițe care a trăit acum peste opt sute de ani... Contactul s-a realizat printr-o călătorie spațio-temporală într-un atelier din castel, în urma căreia femeia a dobândit calități artistice; pe acestea, de fapt, le poseda, dar au fost revitalizate".

Dar poate că textul antic pe care ni l-a transmis Hermes Trismegistul este cu mult mai sugestiv decât înseşi relatările contemporane. După transmiterea extrem de rapidă a amplelor cunoaşteri inițiatice – pe care le regăsim în cele patru *Cărți* antice în care şi-a cristalizat tezaurul informațional ce i-a fost „imprimat" –, „Inteligența Superioară" i-a dat şi o sarcină similară cu cele care aveau să fie transmise în mileniile ulterioare, prin aceeaşi metodă, şi altor inițiați – dintre care unii au rămas în tradiții cu denumirea de profeți:

„- Ce aştepți acum? Tu ai aflat totul şi acum numaidecât să le arăți oamenilor calea, astfel ca prin tine Dumnezeu să salveze lumea umană. Vorbind astfel, Poimandres a dispărut, alăturându-se puterilor (cereşti). Şi eu, binecuvântând pe Tatăl tuturor lucrurilor şi aducându-i mulțumiri, m-am ridicat întărit de El, cunoscând acum natura Universului şi marea viziune. Şi am început să predic oamenilor frumusețea religiei şi a Învățăturilor înțelepte: Oo, voi, popoare, voi, oameni născuți de Pământ, căzuți în beția şi somnul ignorării lui Dumnezeu, scuturați-vă de toropeala simțurilor voastre, treziți-vă din abrutizarea voastră.

Pentru ce, oo, voi, oameni născuți de Pământ vă abandonați morții, în timp ce ați putea obține nemurirea? Reveniți-vă, voi ce mergeți în greşeală, care lânceziți în ignoranță; îndepărtați-vă de razele întunericului, apropiați-vă nemurirea renunțând la corupere.

...Căci flagelul ignoranței inundă întreg Pământul, corupe sufletul închis în trup şi îl împiedică să intre în portul salvării sale".

Dar Cartea I – ca, de altfel, şi celelalte Cărți ale lui Hermes Trismegistul – oferă şi în zilele noastre un conținut instructiv, cu un real caracter „enciclopedic". Alături de cunoaşteri cu un evident fond ştiințific (principiul conservării materiei şi al energiei, relativitatea timpului, mişcarea permanentă a particulelor elementare şi a tot ce există în Univers, problema vidului etc.), textul antic ne-a transmis şi cunoaşteri spiritualiste fundamentale, structurate într-un sistem filosofic cu adevărat valoros. Astfel, de exemplu, referitor la alcătuirea asociativă – din trup vizibil şi corpuri invizibile – a ființei umane, elementele cognitive oferite cu mii de ani în urmă sunt la fel de utile şi în zilele noastre, întrucât chiar şi la acest sfârşit de secol XX, sub aspectul informării spiritualiste, „flagelul ignoranței inundă încă întregul Pământ"; iată unele extrase semnificative:

„- singurul dintre toate ființele care trăiesc pe Pământ, omul, este dublu: muritor prin trup, e nemuritor prin propria-i esență.

– Omul a primit de la viață şi de la lumină sufletul său şi inteligența sa; sufletul îi vine de la viață, iar inteligența de la lumină. (Cine parcurge textele *Cărților* lui Hermes Trismegistul, remarcă faptul că termenul de „inteligență" se referă la „Eul spiritual", la noțiunea curentă de „spirit" – n.a.)

–...toți cei care se vor cunoaşte pe ei înşişi vor ajunge la binele perfect; dar cel care, printr-o simțire greşită, îşi va iubi doar trupul, acela va rătăci în întuneric şi va fi supus mereu prin simțuri la condițiile morții.

– Omul se compune dintr-un trup şi un suflet.

– Iată cum este constituit sufletul omului: inteligența este în rațiune, rațiunea în suflet, sufletul în eteric, etericul în corp.

–...Acest sistem de învelişuri există în corpul terestru. Inteligența nudă („Eul spiritual" – n.a.) nu s-ar fi putut stabili într-un trup de pământ şi acest trup folositor nu putea conține în mod simplu o astfel de parte nemuritoare şi nici să poarte o astfel de valoare. Inteligența şi-a luat sufletul ca înveliş; sufletul, care şi el însuşi este divin, s-a învelit cu etericul, iar etericul s-a răspândit în trupul animal.

–...Etericul, pătrunzând prin vene, artere şi sânge, face ca trupul animal să se mişte şi îl susține – pentru a vorbi pe înțeles. Unii au crezut chiar că sângele ar fi sufletul; această părere este însă o înțelegere greşită a naturii; trebuie ştiut că etericul se retrage mai întâi către suflet şi numai după aceea sângele se încheagă, venele şi arterele se golesc şi trupul animal moare".

(Clarvăzătorii dotați cunosc bine acest proces fizic al îndepărtării prealabile a corpurilor din materii subtile invizibile – care alcătuiesc „aura" –, cu câteva zile înaintea decesului unei persoane. Or, înțelepții Egiptului antic cunoşteau cu multe mii de ani în urmă producerea reală a acestui fenomen invizibil celor mulți!)

„...Când inteligența (Eul spiritual – n.a.) părăseşte trupul pământesc, ea se îmbracă imediat cu un înveliş de foc, pe care nu l-a putut păstra atunci când sălăşluia în acest corp de pământ; căci pământul nu suportă focul, doar o scânteie din acesta ajungând să-l ardă. (Aceasta să fie oare cauza acelor extrem de ciudate combustii subite care ard total – sau parțial – trupurile diferitelor persoane ce se „aprind" instantaneu?[55] – n.a.) Însă inteligența, cea mai subtilă dintre gândirile divine, are drept corp cel mai subtil dintre elemente: focul."

(În fapt, în concepția antică a celor patru „elemente fundamentale" – din care unul este „focul" –, nu era vorba de focul obişnuit, ci de o anumită categorie de materie invizibilă care, sub acțiunea radiației nucleului spiritual sau a altor radiații specifice, reda impresia unui „înveliş de foc"; întrucât în zilele noastre au început să fie înregistrate de pelicule fotosensibile astfel de realități ale lumii invizibile, pentru edificarea cititorului, am introdus în ilustrație un astfel de document fotografic – fig. 4.)

„...Există o comunicare între suflete; cele ale Zeilor comunică împreună cu cele ale oamenilor, acestea cu cele ale animalelor. Cele mai puternice au grijă de cele mai slabe: Zeii de oameni, oamenii de animalele fără rațiune şi Dumnezeu de toți, căci el depăşeşte totul şi totul îi este inferior. Lumea e supusă lui Dumnezeu, omul e supus lumii, animalele oamenilor, dar Dumnezeu este deasupra tuturor şi cuprinde totul. Razele lui Dumnezeu sunt energiile, razele lumii sunt creațiile, razele omului sunt artele şi

[55] Randles, J., *Spontaneous Human Combustion,* 1992, traducere în limba română la Ed. Domino, Târgovişte, 1997.

ştiinţele... Astfel este organizarea universală, consecinţă a unităţii, a cărei inteligenţă pătrunde toate lucrurile. Căci nimic nu este mai divin decât inteligenţa.

...Sufletul fără inteligenţă (Eul spiritual – n.a.) nu ar putea nici vorbi şi nici acţiona. Atunci când inteligenţa părăseşte sufletul, acesta nu mai vede nimic, nu mai aude nimic şi se aseamănă unui animal fără raţiune. Aceasta este puterea inteligenţei. Însă ea nu susţine sufletul vicios şi îl lasă ataşat trupului, care îl trage însă în jos. În astfel de situaţii, un om nu se mai poate spune că e om. Dar omul este un animal divin care ar trebui să fie comparat nu cu alte animale terestre, ci cu acelea ale cerului, pe care le numim Zei... Astfel am putea spune că omul este Zeu muritor şi că un Zeu ceresc este un om nemuritor."

Iată ce înseamnă cunoaştere şi înţelepciune: doar în câteva fraze, chiar poetice, o admirabilă schemă a ontologiei cosmice!

Poate că cel mai bogat tezaur al cunoaşterilor filosofice antice privind originea, structurarea complexă a fiinţei omeneşti (din trup organic şi corpuri invizibile), precum şi despre însuşi sensul existenţei sale s-a păstrat în arhivele templelor asiatice, în special în cele din India şi din Tibet. Textele indiene ale *Vedelor* – din mileniul II î.e.n. –, ce au transcris vechi cunoaşteri transmise oral prin generaţii de iniţiaţi antici care comunicau prin practici de tip yoghin şi cu lumea nevăzută, s-au cristalizat în mileniul următor în textele filosofice ale *Upanişadelor.* Conform tradiţiei, acestea ar fi fost rodul[5156] – ca şi în cazul *Cărţilor* lui Hermes Trismegistul – unor „revelaţii" (sruti). Dar în *Mundaka Upanişad II* – partea I – se specifica faptul că şi *Vedele* au fost consemnate de iniţiaţi tot prin „revelaţii". Dintre textele mileniului I î.e.n., astfel cum evidenţia eruditul profesor român T. Simenschy, *„Katha Upanişad* este una din *Upanişadele* cele mai vechi şi mai importante. Ea se bucură de un renume considerabil în India şi e bine cunoscută de acei care studiază literatura sanscrită". Iată unele extrase – din traducerea[57] făcută de acest profesor – care, într-o aceeaşi exprimare pitorească specifică mileniilor anterioare, redau la nivelul de înţelegere al epocii respective o cunoaştere complexă – pe care o putem considera ca superioară chiar şi în zilele noastre:

„Sufletul, care este atotştiutor, nu se naşte şi nici nu moare; el nu provine din nimic... Nenăscut, veşnic, perpetuu, străvechi, el nu e omorât când e omorât trupul.

Sufletul, mai subtil decât ceea ce este subtil şi mai mare decât ceea ce este mare, e aşezat în cavitatea (pieptului) fiecărei fiinţe. Cine este liberat de dorinţe, acela, lipsit de întristare, primeşte prin favoarea Creatorului întreaga măreţie a sufletului.

Când omul şade, el (sufletul) merge departe, când doarme, el umblă pretutindeni.

Înţeleptul care gândeşte că sufletul e fără corp între trupuri, că e statornic între cele nestatornice, că e mare şi atotstrăbătător nu se întristează.

El află că sufletul este cel care stă pe car, trupul este carul, intelectul este vizitiul, iar mintea – frâul. Omul al cărui vizitiu e înţelept şi a cărui minte e în frâu ajunge la capătul drumului, la lăcaşul suprem al lui Vişnu.

Căci mai presus de simţuri sunt lucrurile lor; mai presus de lucruri, mintea; mai presus de minte, intelectul; mai presus de intelect, marele suflet.

Sufletul acesta, ascuns în toate fiinţele, nu se manifestă. Dar e văzut de mintea ascuţită şi subtilă a acelora cu clarvedere.

---

[56] Eliade, M. şi Culianu, I., *Dicţionar al religiilor,* Ed. Humanitas, Bucureşti, 1993.

[57] Simenschy, T., *Cultura şi filosofia indiană,* Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1978.

Mare cât degetul cel gros, sufletul şade în mijlocul corpului (fiind) stăpânul trecutului şi al viitorului.

El este acela care duce în sus şi lasă în jos suflarea vitală. Pe acest pitic (sufletul e mic cât degetul cel gros) aşezat la mijloc îl adoră toți zeii. Când sufletul, care stă în trup, se desface de el şi se liberează, ce mai rămâne atunci?

Înțelepții care contemplă înăuntrul ființei lor pe acela care e unul, sufletul lăuntric al tuturor ființelor, care îşi modifică forma lui unică dobândesc fericirea veşnică; ceilalți, nu.

Înțelepții care contemplă înăuntrul ființei lor pe acela care e veşnic între cele trecătoare, inteligența între inteligențe, care deşi e unul îndeplineşte dorințele multora dobândesc pacea eternă; ceilalți, nu.

Natura lui (a sufletului) nu poate fi privită; nimeni nu-l poate vedea cu ochii. El se manifestă în inimă şi în minte, prin gândire. Cei care ştiu aceasta devin nemuritori.

Gândul că (sufletul) există, precum şi ideea despre natura lui adevărată fac cu putință înțelegerea sa. Natura adevărată (a sufletului) devine clară atunci când s-a înțeles că el există.

Puruşa, sufletul lăuntric,...să se ştie că e pur, că e nemuritor".

În anticele *Upanişade* se evidențiază, poate mai mult decât în oricare alte scrieri vechi, faptul că adevărata „persoană" din om este „atman" – Sinele superior, Eul spiritual. Or, credința fundamentală exprimată mereu în aceste texte vechi era că „atman" – partea nepieritoare din om – este constituit din aceeaşi substanță subtilă din care este compusă însăşi ființa universală supremă – Brahman; de aici şi acea gândire generalizată că în final, Eurile spirituale se vor contopi cu imensul corp al lui Brahman.

Cercetând originea antică a acestei opinii – care se reliefează ca fiind de o înaltă factură cognitivă la baza unei profunde cosmogonii –, eruditul Mircea Eliade constata[58] că acest concept provenea din texte scrise cu peste o mie de ani înaintea *Upanişadelor:*

„Ca şi în Puruşa din *Rig Veda* X.90, Brahman se revelează ca fiind imanent şi transcendent în acelaşi timp, distinct de Cosmos şi totuşi omniprezent în realitățile cosmice. În plus, ca «atman», el sălăşluieşte în inima omului, ceea ce implică identitatea dintre «Sinele» uman adevărat şi Ființa universală... După unii, «Sinele» celor care au înțeles simbolismul esoteric al celor «cinci focuri» vor traversa diversele regiuni cosmice până la «lumea Fulgerului». Acolo întâlnesc o «persoană spirituală» («puruşa manasah», adică «născută din spirit»); aceasta îi va conduce până la lumile lui Brahman, unde vor trăi îndelung şi de unde nu se vor mai reîntoarce... Dar după alte interpretări, unirea lui «atman», după moarte, cu Ființa universală (Brahman) constituie întrucâtva o «nemurire impersonală»: «Sinele» se contopeşte cu sursa sa originară, Brahman....*Chandogy Upanişad* (III.13.7) spune: «lumina care străluceşte dincolo de Cer, dincolo de tot, în lumile cele mai înalte, dincolo de care altele nu mai există, este într-adevăr aceeaşi lumină care străluceşte şi în interiorul omului (antoh puruşa)».

Brahadaranyaka Upanişad (IV.3.7) identifică, şi ea, pe «atman» cu persoana care se află în inima omului, sub forma unei «Lumini în inimă». (Inițiații şi clarvăzătorii cunosc bine faptul că nu este vorba de inimă ca organ carnal, ci de inima din materie subtilă a corpului eteric, ce apare într-adevăr luminoasă, la acelaşi nivel, dar în partea

---

[58] Eliade, M., *Istoria credințelor şi ideilor religioase,* vol. I, Ed. Ştiințifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1986.

dreaptă a toracelui – n.a.)...Este important să precizăm însă că meditațiile asupra identității «atman–Brahman» constituie efectiv un «exercițiu spiritual», şi nu un şir de raționamente. Sesizarea Sinelui propriu se însoțeşte de experimentarea «luminii interioare», lumina fiind prin excelență atât imaginea lui «atman», cât şi a lui «Brahman».

...Identitatea «atman-Brahman» i-a ajutat pe *rsi* să descifreze misterul Creației şi, totodată, propriul mod de existență al lui «atman»„.

În miile de ani care s-au scurs de la scrierea acestor texte – concepute ca adevărate cristalizări ale unor îndelungate observări şi experimentări tot mai îndrăznețe, ce au stimulat şi în nenumărate milenii anterioare frământări ale minților mai luminate – , cunoaşterile respective s-au dezvoltat în cadrul unor adevărate sisteme filosofice. Dominând treptat atât gândirea religioasă, cât şi cea laică a populațiilor străvechiului Orient, acestea au influențat direct şi concepțiile vechilor civilizații indo-europene şi mediteraneene. Şi iată că în cursul secolului XX, imaginea hegeliană a spiralei evoluției umane s-a conturat la un alt nivel, printr-o nouă penetrare în Occident a filosofiilor respective[59], dar cu un conținut mult mai scientizat – corespunzător saltului plin de avânt al cunoaşterilor ştiințifice generale. În fapt, concepțiile spiritualiste orientale s-au afirmat tot mai mult în acest veac al nostru şi ca o completare tot mai necesară a credințelor religioase existente, cât şi a unui echilibru psiho-social intim – la fel de necesar sub avalanşa stresului cotidian generat de rapida înmulțire a populațiilor de pe întregul glob terestru. În modul cel mai real, elementele de cunoaştere oferite sub o alură mai doctă de filosofiile spiritualiste verificate milenii de-a rândul în Orient vin să întărească şi să amplifice direct fondul profund al religiilor contemporane şi nu să-l contrazică[60]. Doar cei care nu au analizat cu discernământ şi obiectivitate detalierile acestor „doctrine complementare" au impresia că ar exista diferite contradicții...

Iată, de exemplu, unele extrase din ideile filosofice cristalizate în Orientul indian şi oferite în mod sintetic Occidentului – după mii de ani de la redactarea *Vedelor* şi a *Upanişadelor* –, de către inițiatul indian Bodhablukshu Brahmacharin sub numele de J.C. Chatterji[61]:

„Ştiți, desigur, vechea maximă socratică «Cunoaşte-te pe tine însuți!» – care ne recomanda direct cunoaşterea aprofundată a propriei noastre naturi. Şi exact cu aceeaşi

---

[59] Fizicianul american Fritjof Capra, studiind şi vechi filosofii orientale, a ajuns la o concluzie care a început să fie acceptată de tot mai mulți oameni de ştiință contemporani: cunoaşterile oferite de acestea apar ca având un fond cognitiv foarte asemănător celui al ştiinței moderne! Iată cum se exprima în primul capitol al apreciatei sale cărți *The Tao of Physics* (Ed. Flamingo, ediția a III-a, 1992), tradusă şi în limba română sub titlul *Taofizica* (Ed. Tehnică, Bucureşti, 1995): „...elementele de bază ale modului oriental de a concepe lumea sunt în acelaşi timp şi elementele de bază ale viziunii pe care o configurează fizica modernă. Ele vor să arate că gândirea orientală şi, mai general, abordarea mistică oferă un fundament solid şi relevant, din punct de vedere filosofic, teoriilor ştiințifice contemporane: o concepție despre lume în care descoperirile ştiințifice se pot afla în perfectă armonie cu idealul de spiritualitate şi cu credințele religioase....Această carte îşi propune să amelioreze imaginea ştiinței, demonstrând că există o perfectă armonie între înțelepciunea Orientului şi ştiința Occidentului. Ea doreşte să arate cititorului că fizica modernă merge dincolo de tehnologie, că drumul său – sau *taofizica* – poate fi un drum spiritual, o cale spre cunoaştere şi spre împlinire".

[60] Brune, F., *Christ et Karma,* Ed. Dangles, 1995, traducere în limba română la Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1998.

[61] Chatterji, J.C., *Filosofia esoterică a Indiei,* traducere în limba română la Ed. Ram, Aninoasa, Gorj.

intenție, marele nostru învățător, Cristos, cerea ucenicilor să caute Împărăția lui Dumnezeu în ei înşişi. Numai printr-o întoarcere în noi înşine vom găsi Adevărul.

...În corpul nostru fizic recunoaştem două principii: materia grosieră şi vitalitatea. Această vitalitate poate primi numele de principiu eteric....Materia eterică specializată care îi serveşte de bază sau de «vehicul» va lua numele de «corp eteric».

...Nu e greu pentru nimeni să recunoască o diferență între corp şi inteligență... Materialistul, de fapt, nu recunoaşte această diferență; el crede că mentalul nu este distinct față de trup. Dar chiar şi el trebuie să-şi dea seama de faptul că «mentalitatea» constituie cel puțin un mod special de energie, mod distinct de ceea ce numim energie fizică.

Iată, deci, în om, o primă distincție evidentă: trup şi mental sau, în termeni mai uzuali, corp şi suflet.

...Dacă ne oprim un moment pentru a analiza mentalul, vom găsi că şi el însuşi suferă modificări şi nu rămâne deloc staționar. Pasiunile vin şi se duc, stările sufleteşti se succed, ondulatorii şi diverse; din an în an, intelectul propriu se dezvoltă sau se voalează.

...Astfel, constatăm că toate elementele mentalului variază; şi aceste variații fiindu-ne, evident, «cunoscute», înseamnă că în mod necesar îndărătul mentalului există «ceva» şi mai stabil. Or, acest «ceva» este elementul spiritual, ale cărui caracteristici sunt iubirea, sacrificiul, abnegația şi toate virtuțile superioare, care îl disting în mod esențial pe om față de animal. Aceste sentimente ne dau, ocazional, cea mai mare fericire şi de aceea, adeseori, omul consideră acest factor ca fiind realmente «el însuşi», adevărata sa ființă. Dacă analizăm la rândul ei şi această natură spirituală, vom afla că şi ea se schimbă. Spiritualitatea poate creşte şi ea cu timpul. Te dezvolți în abnegație, în iubire, cultivând astfel de virtuți... Şi e clar că noi percepem şi aceste schimbări. Îndărătul naturii noastre spirituale există deci «ceva» care percepe şi schimbările din părțile superioare ale ființei noastre. Acela este «Eul» omului, e «martorul unic» care înregistrează toate variațiile spiritului, ale mentalului şi ale trupului.

...Cei doi factori care compun trupul nostru fizic au fost denumiți în vechime – în sanscrită – «Sthula Bhuta» – respectiv, corpul grosier şi «Prana» = vitalitatea. Observați că aceşti factori, deşi separabili, sunt principii constitutive *fizice* şi nu *hiperfzice* ale naturii noastre. Ele nu corespund decât *planului fizic* al Universului.

«Mentalul» – întrebuințând acest termen în sensul său cel mai larg – poate fi divizat la rândul său în trei componente, toate separabile unele față de celelalte. Mai întâi, ştiți că în fiecare dintre noi există emoții, sentimente, pasiuni. Acestea sunt doar unul din aspectele vieții mentale, aspect care se extinde de la senzația animală până la emoțiile şi sentimentele cele mai complexe ale omului evoluat. Această parte a naturii noastre mentale este cunoscută sub numele de *sensibilitate;* numele său sanscrit este «Kama» = dorință; materia care serveşte drept bază acestor stări energetice (senzații, dorințe, emoții, sentimente, pasiuni) este mai subtilă decât cea a corpului eteric şi a primit uneori în Occident numele de «materie (corp) astrală» – din cauza luminozității sale proprii. Apoi, ştim că în mentalul nostru mai există şi un alt factor, cel care raționează, calculează, compară. E ceea ce numim noi «intelect» – sau mental intelectiv. El corespunde aspectului inferior al principiului care în sanscrită este numit «Manas» (în latineşte «Mens»); noi îl numim deci «Manas inferior» (mentalul inferior).

Dincolo de acest compartiment mai există un altul care nu calculează, care nu cântăreşte pro şi contra, care nu discută, nici nu reacţionează, ci afirmă intuitiv: «Eu ştiu că acest lucru este adevărat sau că acela e fals; nu ştiu de ce, dar am convingerea intimă că aşa este». Acest factor e *raţiunea pură* sau conştiinţa. El constituie *individualitatea* proprie a omului; poate fi denumit deci sufletul omului. În sanscrită, acesta este aspectul superior al lui «Mens», este «Manas superior».

Găsim deci în regiunea mentală trei componente:

– Natura pasională şi emoţională sau a senzaţiilor – Kama.

– Mentalul calculator sau intelectul – Manas inferior.

– Mentalul afirmativ, sufletul sau conştiinţa – Manas superior. În plus, Manas superior – corpul cauzal – păstrează întipărirea tuturor activităţilor (memoria) care au ajuns să-l impresioneze.

În ceea ce priveşte «natura spirituală»... comportă şi ea diviziuni şi subdiviziuni, dar acestea nu pot fi percepute decât de omul ajuns într-o stare foarte înaltă de evoluţie.

La fel este şi cu «Eul». Şi El are trei aspecte, dar în starea actuală a omenirii acestea nu pot fi încă deosebite unele de altele. Numai omul perfect poate – singur – să le cunoască şi să le distingă:

– Elementul spiritual sau «Buddhi» – cuvânt ce semnifică «Înţelepciunea».

– Adevăratul şi singurul subiect în Eul omului este numit în literatura spiritualistă, mai scurt, «Atma», dar în cele mai vechi cărţi hinduse e numit «Mahatma». Atma înseamnă ceea ce atinge tot, ce conţine tot".

Această structurare invizibilă a complexului de corpuri din materii subtile care alcătuiesc fiinţa umană a pătruns în literatura informativă occidentală încă de la începutul veacului XX; fiind preluată şi „verificată" de studioşi şi de experimentatori europeni, o regăsim pe parcursul – şi până la finele – acestui secol, reluată competent şi de autori occidentali, ce au devenit „iniţiaţi" atât printr-o documentare aprofundată, cât şi prin experimente proprii. Astfel, de exemplu, fizicianul francez Patrick Drouot – care la maturitate şi-a descoperit şi şi-a dezvoltat remarcabile capacităţi de bioenergoterapeut şi, respectiv, de vizionare parţială a fiziologiei corpurilor subtile – descria în una[62] din incitantele sale cărţi o tulburătoare realitate:

„Prin abordarea sofisticată a biologiei moleculare, gândirea ştiinţifică clasică concepe corpul fizic ca fiind o serie de sisteme chimice care se întrepătrund. Or, este interesant să constatăm că specialiştii din avangarda ştiinţei sugerează, întocmai ca misticii orientali, că natura solidă a materiei nu este decât o iluzie a simţurilor. Această perspectivă descrie materia ca pe o substanţă compusă din particule, care nu sunt decât puncte de lumină rece. Dualitatea undă-particulă a materiei tinde progresiv către un nou model de fiinţă umană ca sistem energetic inteligent. Învăţăturile mistice orientale ajung la această viziune considerând corpul fizic ca începutul unui lanţ de sisteme energetice, şi nu capătul lui. Aceste sisteme energetice subtile ocupă un loc preponderent în funcţionarea globală a fiinţei umane.

...Traversând experienţele de expansiune a conştiinţei, îţi dai seama că nu există decât un voal între condiţionarea noastră de moment şi natura noastră veritabilă şi atemporală. Astfel, atunci când observăm existenţa câmpurilor energetice, a acestor

---

[62] Drouot, P., *Guérison spirituelle et immortalité,* Ed. du Rocher, Paris, 1993, traducere în limba română, *Vindecare spirituală şi nemurire,* Ed. Sagittarius, Iaşi, 1994.

corpuri de lumină, regăsim un limbaj vechi care, de fapt, este un suport mai bun de comunicare. Este o limbă universală, aceea a luminii. Ne dăm seama atunci că transferurile de informații de la un strat energetic la altul se prezintă ca o transmisie de coduri, mai precise şi mai globale decât limbajul nostru curent. Diferența dintre materia fizică a trupului şi materia eterică (a celorlalte corpuri) este deci în principal o diferență de frecvență (a vibrațiilor)...

...*Corpul eteric* – sau primul corp subtil – vibrează la o frecvență foarte apropiată de cea a corpului fizic... În corpul eteric s-ar afla 72.000 de canale – nervi de lumină –, pe care yoghinii le numesc nadis-uri, iar tibetanii tza... Acest prim corp energetic este deci vitalizant... Prima observare relevă că acest corp eteric este o interfață între energiile înalte (ale celorlalte corpuri) şi trupul fizic.

...Există şapte chakre în corpul eteric, acestea fiind asociate trupului fizic. Fiecare chakră din corpul eteric este în legătură cu un plex nervos major şi cu o glandă endocrină principală.

...În expresia sa totală, corpul eteric este o formă energetică ce susține corpul fizic. *Corpul astral* – al treilea corp al omului (şi al doilea corp subtil) – este vehiculul sentimentelor. Acest corp se compune din materie astrală, fiind un câmp energetic ce vibrează cu o frecvență şi mai ridicată decât corpul eteric...

El nu poate fi văzut decât de persoane care au început să-şi activeze anumite potențe. Din 1986 am început să-l percep – la 50-60 de centimetri în jurul trupului fizic – ca o cochilie luminoasă, strălucitoare. El înconjoară trupul fizic şi pe cel eteric şi păstrează o formă umanoidă.

...Yoghinii vorbesc despre el ca fiind corpul emoțional, corpul dorințelor....Pentru cei care îl percep, el are o structură multicoloră care se roteşte, în funcție de starea intimă. Culorile lui arată calitatea şi intensitatea sentimentelor persoanei şi dacă ele sunt structurale sau conjuncturale....Conştiința unei persoane se poate deplasa şi interacționa cu mediul exterior prin corpul astral, atunci când trupul fizic este inactivat sau adormit. La nivelul energetic astral, anumite gânduri, conştiente sau nu, există ca nişte câmpuri distincte – numite şi «forme-gând» –, cu configurații, culori şi caracteristici proprii.

... *Corpul mental* este câmpul energetic prin care spiritul îşi găseşte expresia. El vibrează la o frecvență şi mai subtilă decât corpul astral. Dimensiunea mentală interacționează constant cu anumite aspecte ale personalității în cursul existenței, iar energia sa hrăneşte fiecare experiență din viață, chiar şi atunci când nu suntem antrenați în speculații intelectuale sau gândire conştientă. Corpul mental este oval, mai mare şi mai puțin dens decât corpul astral. Culorile şi calitățile sale arată interesele unei ființe umane....*Corpul cauzal.* Sub multe aspecte, acesta este câmpul cel mai apropiat de ceea ce noi numim conştiință superioară. El este compus dintr-o substanță subtilă cu o frecvență vibratorie şi mai înaltă decât cea a câmpului mental. Corpul cauzal este într-adevăr mai vizat decât toate celelalte corpuri precedente de crearea şi transmiterea gândurilor. Ne găsim în domeniul ideilor abstracte... Corpul cauzal este în legătură cu esența lucrurilor şi a cauzelor reale, ascunse după aparențe. El este lumea realităților. În acest plan nu mai lucrăm cu emoții, idei şi concepții, ci numai cu cauzele esențiale.

...Corpul cauzal conține ceea ce noi am dobândit din viață în viață şi se dovedeşte a fi un amestec al calităților celor mai înalte ale Sinelui: intuiție, cunoaştere directă,

creativitate, credință etc. Ar putea fi numit ca adevăratul vehicul al conştiinței Eului. Unii clarvăzători percep corpul cauzal palid şi foarte eterat, având culori irizate ca acelea ale baloanelor de săpun... La acest nivel, Eul nu mai este comprimat, nu mai este închis în limitele obişnuite ale spațiului-timp şi ale cauzalității. El este în stare să trăiască universalitatea vieții şi să perceapă «de ce?»-ul lucrurilor ascunse în noi.

...Mai există, în fine, încă două câmpuri de conştiență (care depăşesc cadrul cărții): *corpul budic* şi – cel de al şaptelea – *corpul atmic*. Fiecare corp corespunde unei lumi. Începând cu lumea a cincea – lumea cauzală –, ieşim din ceea ce tradiția mistică numeşte lumile reîncarnării, pentru a intra în lumile celor *treziți,* adică ale Akashei cosmice".

Aceste caracterizări descrise de fizicianul francez – în parte percepute prin experimentele proprii – schițează în mod elocvent maniera în care cunoaşterile superioare ancestrale au fost mereu reactualizate, epocă de epocă, în raport cu progresul nivelului de înțelegere al fiecărei generații în parte. Or, difuzarea atât de largă a acestor cunoaşteri – care a fost declanşată în cursul acestui secol XX, şi în special către finele lui – indică în chip foarte sugestiv un anume fapt: prin avântul general ce a întronat cultura şi ştiința ca factori determinanți ai vieţuirii sociale, omenirea a intrat într-o nouă fază a evoluției sale – aceea a „dezvoltării intelectului"; de la nivelul acestei trepte, devine mai accesibilă înțelegerea sensului (atât de ascuns până acum) existenței sale terestre şi cosmice. Deşi suntem încă în etapa de început a acestei noi faze – corespunzătoare dezvoltării acelui „Manas inferior" care există în ființa noastră –, se întrevede o evidentă etapă de progres spiritual general, care justifică schimbarea esențială de metodă: trecerea de la îndelungatul sistem de inițiere numai a unor grupuri restrânse de persoane „selectate", la „trezirea" prin informare şi instruire a unor mulțimi de oameni – în special a celor receptivi, care intuiesc marile realități fundamentale ce rezidă în structura ființei umane şi în continua convieţuire a lumilor vizibile cu cele invizibile. Pe această linie, să mai urmărim unele aspecte – atât de utile cunoaşterii generale, care au fost oferite de J.C. Chatterji:

„Începând de la superior în jos, găsim că «Desăvârşitul» (Atma), sub cele trei aspecte ale sale, este singurul principiu din noi care este etern... dar, coborând din grad în grad, până la trupul fizic, regăsim principii a căror viață este din ce în ce mai scurtă.

...Astfel, corpul nostru grosier (solid, lichid, gazos) este factorul cel mai efemer din constituirea ființei noastre. La deces, îl lăsăm îndărătul nostru, după ce dublul eteric s-a separat de el. De fapt, moartea nu este altceva decât această separare a trupului grosier față de dublul eteric – care este vehiculul vitalității. O ieşire în exterior a acestui «dublu» – chiar parțială – este de-ajuns pentru a produce insensibilitatea trupului. În fapt, în aceasta constă acțiunea produsă de anestezice. Când, de exemplu, se administrează cloroform unui pacient, clarvăzătorul poate observa cum dublul eteric a ieşit parțial din trup, sub forma unui nor albăstrui. Separarea completă aduce însă moartea: principiul vital nu mai poate acționa asupra organismului şi forțele fizico-chimice, intrând liber în joc, aduc degradarea treptată a cadavrului. La puțin timp după moarte, dublul eteric este părăsit şi el, ca un al doilea cadavru. El e inert şi va pluti un timp în vecinătatea cadavrului din materie grosieră. El va dispărea, de altfel, pe măsură ce se descompune trupul organic. Vederea «fantomei» eterice nu e prea greu de obținut, căci puțină supraexcitare nervoasă – produsă de frică – ajunge uneori să facă vizibile formele eterice.

Dar dacă trupul este supus incinerării – după obiceiul hindus –, dublul eteric se dezagregă imediat.

Lăsând înapoia sa aceste două învelişuri exterioare, ființa omenească păstrează toate celelalte corpuri. Nu survine nici o schimbare în personalitatea sa veritabilă; moartea nu o atinge. Omul e tot aşa de viu, numai că el nu se mai poate face simțit de noi, pentru că nu mai are înveliş fizic. El există în continuare într-o formă mai subtilă, pe care omul obişnuit nu o percepe deloc. Această formă nu e mai puțin reală (fig. 5 – n.a.), e tot aşa de reală ca, de exemplu, radiațiile infraroşii sau cele ultraviolete ale spectrului solar, care nici ele nu sunt percepute de ochii noştri din carne".

În textul biografic inițiatic *Jetsiin Kahbum,* scris în secolul al XII-lea e.n. de inițiatul tibetan Dorje-Tagpu Rechung (tradus în limba română sub titlul *Milarepa, marele yoghin tibetan,* Ed. Informația, Bucureşti, 1991), regăsim una dintre cele mai vechi referiri privind „forma" ființei umane după separarea şi părăsirea trupului organic şi apoi a celui eteric; descrierea respectivă este foarte sugestivă prin realismul şi veridicitatea unei observări colective de către grupul de discipoli deveniți clarvăzători a fenomenelor specifice survenite la incinerarea trupului renumitului yoghin Milarepa (care a trăit în a doua jumătate a secolului al XI-lea e.n.):

„Când corpul pământesc absorbit a fost
A rămas totuşi o relicvă substanțială de forma unui ou
Şi aceasta un chaitya deveni, emițând o glorioasă strălucire.

...După îndurerata rugă... a coborât o strălucitoare relicvă asemenea unui ochi (fig. 6 – n.a.), la fel de mare cât un ou... Toți discipolii au întins mâna cu nerăbdare, fiecare revendicând-o pentru el. Însă relicva s-a ridicat înapoi pe firmament şi... deveni un chaitya de cristal limpede şi transparent, cam de 45 centimetri înălțime".

În continuarea textului, se specifică faptul că acest chaitya conținea „forma" celui ce fusese magistrul Milarepa!

O „comunicare" la fel de clarificatoare, oferită inițiatului român prof. S. Demetrescu, a fost redată de acesta în cadrul operei sale (citată anterior – v. nota 48):

„Noi, duhurile superioare, suntem sferice. Dar când doresc să vin la tine, emit o prelungire, ca şi cum ar fi o mână, o palmă, şi cu ea apuc – prin puterea gândului şi a voinței mele – o cantitate de fluid din zonele doi şi trei....Aşadar, noi, duhurile din prima zonă, avem o formă sferică, dar cu un mic apendice în partea noastră inferioară (fig. 7 – n.a.)... La duhurile din zona albastră, această proeminență (fig. 8 – n.a.) este foarte dezvoltată. În fine, duhurile roşii din zona a treia au dezvoltate lateral patru apendice, corespunzătoare membrelor noastre. Aceste duhuri schițează forma umană, având o sferă ce corespunde capului" (fig. 9 – n.a.).

Dar şi în zilele noastre sunt reactivate direct astfel de cunoaşteri, de care au beneficiat din timpuri străvechi neştiute şiruri de clarvăzători şi de inițiați, care s-au născut mereu – generație de generație – la mai toate populațiile de pe întinsul globului terestru. Un astfel de exemplu este în cartea *Fenomenul Valentina* (Ed. Polirom, Iaşi, 1997), unde am redat descrierea foarte realistă, în cuvinte foarte simple, a transformărilor ce se produc în „forma" ființei umane după decesul trupului organic; descrierea respectivă a fost urmarea participării, cu ani în urmă, a oarbei-clarvăzătoare din municipiul Iaşi – care pe atunci beneficia de perceperi extrasenzoriale mult mai extinse – la o înmormântare, unde a vizionat în direct fazele de separare a „ființei umane

invizibile" de primele două „trupuri-vehicule" supuse decesului terestru. Iată câteva extrase sugestive din relatarea acesteia:

„Să vă spun însă mai mult: ce văd eu după ce trupul omului moare – căci numai trupul moare, nu şi omul, fiindcă sufletul lui rămâne viu. După ce trupul moare, această floare a omului – de aici, din piept – se face sub formă de glob de lumină şi rămâne timp de patruzeci de zile sau patruzeci şi câteva zile, în legătură foarte strânsă cu noi. Murind cineva din familie, noi nu-l mai vedem, dar este între noi şi ne vede tot ce facem, ce vorbim şi orice. După aceste patruzeci de zile îşi caută culoarea, adică stratul de culoare de sus – din cer – care îi la fel cu culoarea globului lui; acolo se va aşeza şi va rămâne cât i-o hărăzit Dumnezeu. Cele mai frumoase şi mai luminoase globuri, care-s mai uşoare, ajung sus de tot, până plutesc în stratul auriu. Toate globurile din stratul auriu ne ajută aici pe noi, pe pământ.

...Să vă spun însă ce-am văzut la înmormântarea d-lui profesor S.V. de la Universitate.

...deasupra sicriului – încă de la intrare – am văzut o formă făcută parcă din fum. Şi forma parcă ştia, că venea la mulțimea oamenilor, pe deasupra lor, se apropia deasupra nevestei mortului, mergea la fata dânsului şi o mângâia, iar apoi revenea deasupra sicriului.

...Când părintele o ieşit pe uşă, să plece afară, forma nu voia deloc să iasă din biserică... Da ea nu stătea deloc liniştită, se tot foia în părți, se dădea de-a dura, era tare zbuciumată.

...Şi când s-o auzit pământul dat şi făcut grămadă (peste sicriu), forma de fum s-o dus deasupra mulțimii... Pe urmă, zbuciumată, o venit deasupra gropii şi de-acolo s-o ridicat în sus, sus de tot; şi cu cât se ridica mai sus, cu atâta se transforma în lumină. Deci, dispărea fumul formei şi sus, sus de tot, s-o făcut ca o stea... Da' după aceea, iar o coborât... (Cititorul a remarcat, desigur, totala asemănare dintre detaliile oferite de textul scris cu opt secole în urmă, undeva, în Tibet, şi cele „vizionate" de oarba-clarvăzătoare Valentina, în zilele noastre, la o distanță de peste cinci mii de kilometri – n.a.)...Da' razele de lumină care veneau de la globul care era acum luminos nu mergeau la toată lumea, ci numai la cei apropiați mortului.

Deci, nu-i adevărat că omul moare. El trăieşte mereu. După aceea, floarea lui se transformă într-un glob, mai întunecat sau mai luminos, care se duce şi stă cu altele de acelaşi fel, în stratul culorii sale, sau mai coboară printre noi. Dar să vă mai spun ce-am mai văzut în cimitir... Când s-o oprit maşina şi ne-am dat jos în fața unui mormânt, au coborât de sus, deasupra mormântului, trei globuri. Unul era auriu, cu verde la mijloc, altul era de un alt verde, iar al treilea era albastru... Privindu-le, am făcut legătura cu ce-am văzut la globuri şi am spus că acolo erau înmormântate trei persoane... Şi aşa o fost...".

Însă, după aceste atât de semnificative detalieri contemporane, cunoscute, de altfel, din cele mai vechi timpuri de clarvăzătorii şi inițiații întregii istorii neştiute a omenirii, să revenim – în continuare – la elementele de „ştiință spirituală" oferite de inițiatul indian J.C. Chatterji:

„Acei pe care îi numim «morții noştri» continuă să existe sub forme cu vibrații mai subtile. Noi nu putem răspunde acestor vibrații şi de aceea nu sesizăm prezența lor (fig. 10 – n.a.).

...Primul fenomen care se produce în om, după ce au fost părăsite cele două învelişuri fizice (trupul organic şi corpul eteric), este reorganizarea corpului său astral, care va trebui să-i servească de vehicul în noul mediu în care va locui. Va fi reținut mai mult sau mai puțin timp în această lume astrală, după forța mai mult sau mai puțin mare a naturii sale pasionale. Dacă întreaga sa viață a consacrat-o ca să-şi sature pe deplin pasiunile, atunci şederea îi va fi foarte îndelungată în această regiune, care corespunde cu purgatoriul creştinilor[63]. Asta întrucât corpul astral este țesut chiar din substanța emoțiilor şi a pasiunilor şi, dacă în timpul vieții lucrăm la fortificarea acestui corp, după moarte el va fi pentru noi un înveliş de lungă durată şi durabil, o închisoare puternică având ziduri groase.

Dar orice lucru pieritor are un sfârşit şi, mai devreme sau mai târziu, omul îşi va părăsi şi învelişul său astral. Prin purificarea suferită (în intervalul respectiv), omul va trece în planul mental – numit şi lumea cerească. (Observăm că este vorba de schimbări *de stare* şi nu de schimbări *de loc,* în sensul în care este înțeles de obicei acest cuvânt.) În planul mental nu va duce cu el – din natura astrală – decât tendințele sau germenii latenți a căror dezvoltare, la reîntoarcerea în planul fizic, va determina alcătuirea unui nou corp astral la noua sa întrupare.

Aici iarăşi, şederea sa va fi mai îndelungată sau mai scurtă, potrivit vieții sale pe pământ. Dacă viața sa intelectuală a fost puternică; dacă a gândit mult şi nobil; dacă a cultivat sentimentele cele mai înalte; dacă s-a consacrat studiului, ştiinței, artei, literaturii; în fine, şi mai cu seamă, dacă a dus o viață de abnegație, el va viețui foarte mult timp în această regiune a «Manasului inferior»....Toată viețuirea noastră în aceste regiuni nu este decât continuarea, dezvoltarea vieții noastre terestre.

...Astfel deci, omul trece mai întâi în planul astral, iar apoi în cel mental (inferior). Vă reamintesc încă o dată, că e o chestiune de schimbare *de stare* şi nu o schimbare *de loc.* Ceea ce eu numesc lumea cerească există peste tot, pătrunde tot. Într-un cuvânt, omul recoltează în parte, în aceste diverse *stări,* ceea ce a semănat în *starea* de ființă fizică terestră.

Şi când perioada cerească (Manasul inferior) e terminată, el părăseşte şi această stare, pierzând şi corpul mental inferior, tot aşa cum a părăsit şi pe celelalte. El leapădă deci, rând pe rând, patru cadavre.

...Pe urmă, vine pentru om epoca unei noi întrupări... Pentru moment, vreau numai să vă arăt că după deces, omul pierde treptat cele patru principii inferioare ale sale şi că, la renaştere, el pleacă din planul sufletului, învelit numai în «corpul cauzal».

Când vine timpul renaşterii, el atrage în jurul său un nou înveliş din planul «Manas inferior». Apoi, din aproape în aproape, se îmbracă cu un nou corp astral, care va servi exprimării naturii sale sensibile. În fine, învelişul eteric şi trupul grosier vor fi formate de el la sânul mamei.

Astfel, formele subtile (invizibile) ale omului se nasc primele şi sunt ultimele care se dezagregă; cu cât substanțele respective sunt mai subtile, cu atât sunt mai durabile. Vom vedea că, în plus, sfera lor de acțiune se întinde mai departe. De fapt, clarvăzătorul

---

[63] Ca şi teologul francez François Brune (citat în această carte), şi profesorul englez Mac Gregor – doctor în teologie – a ajuns la o atare convingere, publicând o carte foarte semnificativă; traducerea în limba franceză a apărut sub titlul *Enquête sur l'existence de la réincarnation,* Ed. Filipacci, Paris, 1995.

vede în jurul fiecărui om un halo de formă ovoidă... «Aura» (acesta e numele care se dă acestui halo subtil) nu este decât extensia principiilor superioare în afara corpului fizic, pe care ele îl înconjoară cu un nimb strălucitor şi colorat (văzut astfel de clarvăzători)....Omul aruncă deci, rând pe rând, trupul, corpul vitalității, corpul senzațiilor, chiar şi corpul intelectului, şi toată partea de memorie care corespunde acestor principii e astfel pierdută. Dar Manasul superior – corpul cauzal – păstrează înregistrarea tuturor celor care au ajuns să-l afecteze pe el. Şi pentru că acest corp supraviețuieşte intact întregii serii de reîntrupări, dacă reuşiți să stabiliți o legătură între el şi creierul material, veți putea să vă amintiți de existențele voastre succesive".

Deşi din textul cărții sale rezultă evident că inițiatul indian J.C. Chatterji cunoştea prea bine „aspectele" învelişurilor-corpuri ce compun părțile spirituale superioare ale ființei omeneşti specifice „Înaltei Realități" umane, la începutul secolului XX, când s-a publicat acest volum, el a limitat totuşi elementele inițiatice la nivelul unei prime etape de informare, pentru a le face mai accesibile publicului occidental neinformat.

În schimb însă, un alt inițiat al Orientului, instruit, de asemenea, în cunoaşterea profundă a vechii ştiințe spirituale oferite de *Upanişade* şi, în plus, stăpânind cu competență bazele teoretice ale fizico-chimiei veacului nostru, a extins în mod util sinteza privind atributele acelor componente superioare ale ființei noastre; exprimările sale sunt în fapt deosebit de valoroase, întrucât reluarea vechilor cunoaşteri a filtrat-o prin deosebitele sale capacități de clarvedere în ample domenii ale lumilor eterice invizibile. Dar iată cum reda la rându-i – într-o carte[64] proprie – cunoaşterile respective:

„Individualitatea este «Sinele superior» – «Daimon»-ul lui Platon; ea posedă trei atribute fundamentale: Manas superior (Mentalul abstract); Buddhi (Intuiția) şi Atma (Spiritul). Termenii: Activitate; Înțelepciune; Voință exprimă, de asemenea, acest caracter fundamental triplu al Sinelui superior. În schimb, Personalitatea este «Sinele inferior»; ea se compune din funcțiile fizice, din natura astrală (sau natura dorințelor) şi din Manas inferior (Mentalul concret), precum şi din «vehiculele» (corpurile) în care se manifestă aceste activități....Individualitatea creează o Personalitate în vederea încarnării ei aici, pe Pământ. Personalitatea posedă deci trei vehicule: corpul mental (inferior), corpul astral şi corpul fizic. Fiecare dintre aceste trei corpuri, considerate corpuri inferioare, reprezintă un aspect al Ego-ului.

...Individualitatea – manifestată în corpul cauzal – nu este însă decât o manifestare parțială a tuturor calităților pe care le are. În spatele Mentalului superior (sau abstract) există Buddhi (Intuiția divină), iar în spatele acestui plan există, la un nivel şi mai înalt, Atma (Spiritul divin din om). Dar Manas superior, Buddhi şi Atma reprezintă, la rândul lor, reflectarea unor atribute şi mai înalte: cele ale «Monadei», ale acelui «Fiu care se află la sânul Tatălui Său». Monada este aceea care creează Individualitatea".

Aşadar, cel de al treilea „aspect" al „naturii spirituale" – al părții superioare nemuritoare din ființa omenească –, despre care J.C. Chatterji spunea că oamenii de la începutul secolului XX nu-l pot înțelege, este însăşi „Monada"; originea cosmică-divină a acesteia, cât şi intimitatea ei structurală şi funcțională nu pot fi concepute, într-adevăr, de modul nostru obişnuit de a gândi şi nici chiar de cele mai avansate gândiri docte. Intelectul nostru fiind limitat în capacitățile sale prin logica sa specific materialistă, nu

poate imagina cum un mic nucleu dintr-o substanță invizibilă şi necunoscută este capabil să demonstreze extraordinare potențe energetice; dar chiar mai mult, nu poate imagina cum aceste potențe pot fi modulate prin „voința" şi „conştiința" proprie lui – care mereu se dezvoltă –, sau cum poate emite „idei creative-formative" şi „gândiri-informații", receptând şi prelucrând totodată mulțimi imense de informații preluate din mediul apropiat sau chiar de la distanțe cosmice de neimaginat; în plus, la fel de greu de conceput este şi acea „evoluție spirituală" specifică fiecărui nucleu în parte, care, oferind o „maturizare", permite – la depăşirea unui anume prag – dominarea cu totală autoritate a oricărei structuri materiale, cât şi a formelor de energie cunoscute de ştiința modernă...

Dar astfel de sinteze extrase din texte ale inițiaților orientali citați sunt doar schițări ale unor cunoaşteri mult mai ample, care se ridică într-adevăr la nivelul unor „ştiințe spiritualiste". Spre deosebire însă de veacurile anterioare, la acest sfârşit de secol XX şi de mileniu, s-a tradus şi s-a difuzat în întreaga lume o bogată literatură a domeniului, care poate să-l introducă treptat pe cititorul interesat în diferitele capitole ale acestor ştiințe – considerate *încă* „paralele" în raport cu ştiințele oficiale. Este însă de remarcat un aspect de care trebuie ținut cont: în mare parte, „cunoaşterile superioare" au fost obținute experimental şi nu deductiv – şi anume, prin perceperi şi vizionări directe; acestea au parvenit atât de la nesfârşitul şir de clarvăzători – mai mult sau mai puțin dotați în perceperea lumilor invizibile –, cât şi de la inițiații care şi-au educat şi perfecționat „percepțiile extrasenzoriale", precum şi trecerea temporară în „alte stări de conştiință".

Abordând această literatură şi studiind în paralel un bogat documentar fotografic pe care l-am tot primit de-a lungul anilor, la un moment dat evidențele respective mi-au fost confirmate de anumite descrieri foarte realiste ce mi-au fost făcute în cursul anului 1995 de oarba-clarvăzătoare Valentina (din municipiul Iaşi). Aceasta, orbind la vârsta de nouă ani şi jumătate în urma unui accident, a rămas fără instruire şcolară şi fără acces la cunoaşteri suplimentare; şi totuşi, ea descria pe atunci – fără urme de fantezie – perceperea efectivă a structurării componentelor nevăzute care constituie ființa omenească în ansamblul ei. Din perioada vizionărilor sale veridice, iată totuşi unele extrase, care demonstrează o realitate ce a fost expusă repetat şi în textele celor mai diferiți autori[65] ai domeniului:

„Omul are în jurul lui şapte culori. Primul strat, de lângă trupul omului, este de culoare verde, fie mai închis, fie mai deschis. Acolo, în acel strat, eu văd care sunt organele bolnave".

Este, evident, vorba de „corpul (dublul) eteric", acel „câmp energetic" structurat din materie eterică specifică, organizată prin ansamblul chakrelor şi al miilor de nadis-uri – care, împreună, vitalizează direct trupul organic.

„- Să trecem la al doilea strat. Acesta e roz. Dar şi rozul ăsta diferă de la om la om. Poate fi un roz luminos şi frumos sau un roz sidefiu....Atunci când omul e speriat – sau cum spun domnii, că e emoționat –, stratul doi, cel roz, se face tare îngust.

...Când se termină culoarea roz, îmi apare tot aşa, pe o distanță mică, aburul acela – ceva alb, transparent. Are o lățime cât palma. Aburul ăsta, care e între toate straturile, e cam egal la toate."

---

[64] Jinarajadasa, C., *Evoluția ocultă a umanității,* Ed. Herald, Bucureşti, 1994.
[65] Leadbeater, C.W., *L'Homme Visible et Invisible,* Ed. Rhéa, Paris, 1920.

Cititorul a regăsit, desigur, în cuvintele ei mai simple, o evidentă concordanță cu vechile cunoaşteri, care denumeau acest „câmp energetic" (structurat şi el cu chakre proprii) ca fiind „corpul emoțional" sau „corpul dorințelor" – din Evul Mediu alchimiştii începând să-l denumească „corpul astral" –, datorită luminozității materiei sale eterice de o altă compoziție.

„- După aceea, apare un alt strat, cel de al treilea, care e albastru; e un albastru frumos, ca cerul. Aici se văd gândurile omului....Dar să vedeți ce uşor se schimbă culorile în aură atunci când gândurile nu sunt curate... „

Se recunoaşte şi în acest caz, cu uşurință, corespondența cu descrierile autorilor citați anterior referitoare la „corpul mental inferior" – acel „Manas inferior" al gândirilor obişnuite, stimulate de interesele şi dorințele materialiste ale vieții de zi cu zi.

„- Stratul patru – ăsta e foarte important în viața noastră; el e de culoare violet....De fapt, la toți oamenii, cel mai frumos şi mai puternic e stratul violet. Pe el stă însemnat ce o fost, dar şi ce o să tragem în viață....Şi stratul violet vibrează tot timpul. De fapt, toate straturile din jurul trupului nostru se tot hâțână, se tot leagănă în jurul nostru."

Deşi oarba-clarvăzătoare a sesizat că pe acest „câmp energetic" colorat este înregistrat trecutul şi „programul" nostru viitor, față de importanța pe care i-o evidenția, se deduce direct că este vorba de „corpul cauzal" care, aşa cum relevau şi textele citate anterior, demonstrează potențe funcționale mult mai ample, mai complexe[66].

„- După el urmează stratul cinci care la culoare e ca spicul de grâu copt, dar e mai luminos, e un galben auriu. În stratul cinci se reflectă reuşita sau nereuşita gândurilor din stratul trei.

...După aceea, vine stratul şase, pe care tot omul îl are verde. Dar nu e un verde care să semene cu primul strat. E un alt verde, e diferit; e un verde mai uşor, mai curat, mai transparent, e ceva foarte frumos. Cu ăsta mă ajut eu....De aceea pot eu să le spun oamenilor cu care vorbesc la telefon, sau atunci când iau în mână o poză a cuiva, sau un obiect avut de cineva, căci prin stratul şase plecat, eu pot să văd ceea ce am fost întrebată.

...După stratul şase iar este un lat de palmă de abur alb. Stratul şapte care urmează este şi el colorat, dar la fiecare om are tot altă culoare. Pe acest strat se vede foarte bine pentru ce-i venit fiecare om pe Pământ. Culoarea lui e în funcție de cum gândim noi şi se schimbă, chiar cu pete mari, după cum gândim. El poate fi şi portocaliu, şi albastru, şi verde....Deci, din straturile de culori se vede totul!"

În fapt, aceste vizionări ale „câmpurilor energetice" alcătuite din materii subtile specifice – care sunt componente esențiale ale ființei omeneşti – au tot fost percepute de mii – sau poate de sute de mii – de ani, de cei „dotați" sau „ajutați" să-şi dezvolte capacitățile extrasenzoriale (pe care le avem cu toții, dar nu ştim să le activăm). O interesantă demonstrare a acestui aspect „ancestral" mi-a fost dat „să o descopăr" în misterioasa zonă bretonă a dolmenelor şi a mulțimilor de menhire gigante, cunoscută în special prin impresionantele aliniamente de stânci-statui de la Carnac. Vizitând marele

---

[66] Autorul român Silviu Rusu releva cu peste cinci decenii în urmă (în 1945), în cartea sa *Lumea invizibilă* (din colecția „Studii Orientale"), referindu-se la această parte componentă a ființei noastre, un acelaşi aspect ca şi cel menționat mai sus: „Corpul permanent, netrecător,

dolmen-tumul din insula Gavrinis (din golful Morbihan) – ce pare a fi fost un străvechi lăcaş ascuns, de oficiere a inițierilor –, am privit ca toți vizitatorii şi gravurile în relief de pe monoliții culoarului de acces, datate arheologic în mileniul al IV-lea î.e.n. Atenția mi-a fost însă atrasă în mod deosebit de acele siluete umane „îmbrăcate" în mai multe rânduri de „cojoace"; numărând – la fiecare gravură – câte „învelişuri" aveau, am constatat că numărul lor era acelaşi: şapte! Întrebând despre sensul reprezentărilor respective pe muzeografa ce dădea explicații grupurilor de vizitatori, aceasta nu a ştiut să spună ce semnificație aveau ciudatele „veşminte" şi de ce numărul lor era de şapte. Gravurile milenare demonstrează însă un fapt care ar trebui să ne dea mai mult de gândit: oamenii de acum şase mii de ani – sau poate mai mult... – cunoşteau prea bine realitatea celor şapte corpuri subtile din jurul trupului organic al omului, pe când, în zilele noastre, nici măcar oamenii mai culți nu o mai ştiu...

Citând pe un neconformist cercetător al trecutului omenirii, inițiatul-clarvă-zător englez C.W. Leadbeater scria[67] următoarele cu privire la aceste cunoaşteri obținute de oameni încă din timpuri străvechi:

„...la drept vorbind, s-ar putea merge spre o Antichitate încă şi mai veche. J. Churchward ne asigură că unele semne parvin de acum şase sute de mii de ani. Foarte posibil, căci lumea este cu mult mai bătrână decât ne închipuim. Trebuie să admitem că existența unui simbol... dovedeşte cel puțin că într-o epocă atât de îndepărtată, oamenii gândeau ca noi, încercând să-şi expună gândurile în acelaşi limbaj simbolic folosit şi în epoca actuală".

Totuşi, şi în procesul perceperilor superioare prin „cel de al treilea ochi", respectiv prin „ochiul spiritului", în vizionarea acestor corpuri subtile de către clarvăzători intervine în paralel şi fenomenul fundamental al relativității; în fapt, orice percepere, de către orice persoană, are şi o parte subiectivă, fiind în funcție de „observator", şi anume în funcție de „parametrii calitativi ai sistemului de receptare a informațiilor" (care cu toatele ne parvin sub forma celor mai diferite unde vibratorii), precum şi de cei ai „sistemului de traducere" a informațiilor pe care este capabil să le recepționeze. De aceea, nuanțele de culori menționate de diferiți clarvăzători sunt adesea diferite chiar şi pentru o aceeaşi persoană investigată. De exemplu, J.C. Chatterji menționa următoarele despre culoarea corpului eteric:

„Când se administrează cloroform unui pacient (pentru anestezie totală), clarvăzătorul poate observa «dublul eteric» dat afară parțial din trup, sub forma unui nor albăstrui" (Valentina îl percepe însă într-o nuanță de verde...).

La rândul său, cunoscutul radiestezist român C.L.C. Claudian Dumitriu, prezentând planşa câmpurilor biofizice umane, a evidențiat pentru fiecare corp subtil cu totul alte[68] culori: corpul eteric – roşiatic, apoi, în ordinea respectivă a celorlalte – portocaliu, galben, verde, albastru, indigo, violet.

Astfel de diferențe provin în primul rând din faptul că „vizionarea" fiecărui clarvăzător traversează propriile corpuri subtile colorate (a căror materie eterică şi stare energetică momentană diferă desigur de la om la om) şi, în acest mod, se produce o

---

adevăratul lăcaş al Ego-ului, este *corpul cauzal.* În acesta se depozitează toate rezultatele tuturor experiențelor şi ale eforturilor din toate existențele temporale".

[67] Leadbeater, C.W., *Le côté occulte de la Franc-maçonnerie,* Ed. Ayar, Paris, traducere în limba română la Ed. Herald, Bucureşti, 1995.

alterare, specifică fiecărui vizionar în parte. Accentuând acest aspect, C.W. Leadbeater remarca următoarele[69]:

„Nu trebuie să se uite niciodată că, de fapt, fiecare îl vede pe altul prin intermediul propriilor «vehicule» şi, astfel, se află oarecum în condiţiile unui observator care priveşte un peisaj printr-o sticlă colorată. Atât timp cât nu a învăţat să ţină cont de această influenţă, clarvăzătorul va fi tentat să considere ca predominante – în persoana pe care o observă – caracteristicile pe care el însuşi este mai dispus să le remarce; îi va trebui însă o anumită practică atentă pentru a se debarasa de alterarea vizuală produsă prin acest factor personal şi a deveni apt să citească de o manieră clară şi exactă".

Într-adevăr, faţă de acest aspect al subiectivităţii percepţiilor în raport cu „parametrii intimi" ai fiecăruia dintre noi, nu putem evita un gând confuz şi totuşi logic: totul e atât de relativ în modul în care sesizăm mediul din jurul nostru şi, probabil, întregul Univers, încât realitatea adevărată ar putea să difere faţă de percepţiile noastre subiective. Pe bună dreptate, înţeleptul indonezian C. Jinarajadasa se exprima (v. nota 64) cu deplină şi modestă sinceritate:

„După ce mă uit cu ochii fizici la lumea noastră, la cerul ei, la locuinţele oamenilor, aceasta îmi apare ca o adevărată iluzie, o «maya», şi ea nu are nici o calitate căreia conştiinţa mea să-i poată asocia calificativul de «reală»„.

Dar la originea vizionării unor culori diferite pentru un acelaşi corp subtil, mai intervine şi un aspect total obiectiv, o fenomenologie specifică „fiziologiei" intime a corpurilor invizibile. Clarvăzătorii au observat întotdeauna o vibrare continuă şi modificări permanente ale nuanţelor şi chiar ale culorilor respective (pe întregul corp subtil sau pe porţiuni, sub forma unor „pete" mobile) în raport cu starea psihică-emoţională sau cu gândurile care domină conştiinţele. În plus, „stările energetice" specifice la un moment dat unui anumit corp subtil pot influenţa şi celelalte corpuri eterate; toate aceste variaţii „invizibile" se manifestă cel mai adesea prin modificări bruşte, care însă pot să dureze în coloritul unora sau altora dintre componentele subtile ale fiinţelor noastre. În cartea sa citată mai sus, C.W. Leadbeater se exprima astfel referitor la acest aspect obiectiv:

„Ne putem imagina cu uşurinţă cantitatea aproape de nenumărat a combinaţiilor şi a modificărilor la care toate aceste tente de culori pot să dea naştere, pentru a exprima cu cea mai mare exactitate nuanţele cele mai delicate ale caracterului şi ale sentimentelor celor mai complexe şi mai fugitive....Trebuie să ţinem cont că toate aceste corpuri subtile ocupă un acelaşi spaţiu şi că se întrepătrund unele cu altele.

...Culorile sunt produse urmând întotdeauna un proces ascendent: omul percepe o impresie oarecare din exterior şi, în răspuns, se formează în el un curent emotiv de o anumită speţă; atât timp cât emoţia persistă, tipul particular de vibraţie care o reprezintă va predomina în corpul astral. După un timp, emoţia trece şi culoarea ce o reprezintă se risipeşte – totuşi nu total: corpul astral conţine un anumit procent de materie care vibrează normal la frecvenţa specifică a acestei emoţii şi fiecare explozie emotivă violentă măreşte într-o anumită măsură proporţia respectivă.

---

[68] Dumitriu, Cl., „O Nouă Ştiinţă", în revista *Radiestezia,* nr. 2/1993, Bucureşti.
[69] Leadbeater, C.W., *L'Homme Visible et Invisible,* Ed. Rhéa, Paris, 1920.

...Culorile relativ permanente ale corpului astral indică persistența anumitor vibrații care, cu timpul, acționează şi asupra corpului mental, creând vibrații de un caracter asemănător şi la nivelul superior.

...Culoarea care exprimă o calitate dominantă în corpul cauzal o va exprima, de asemenea, şi în corpul mental şi chiar în corpul astral, însă tenta în acestea va fi mai puțin delicată, mai puțin luminoasă şi mai puțin eterată – pe măsură ce coborâm.

...Vom menționa, în fine, un fapt demn de atenție: facultățile psihice dezvoltate sau în curs de dezvoltare au drept indiciu culori care sunt dincolo de spectrul vizibil, astfel că este imposibil ca să fie reprezentate cu nuanțe specifice acestuia. Culorile ultraviolete denotă dezvoltarea celor mai elevate şi mai pure calități, în timp ce combinațiile triste ale tentelor infraroşii relevă perversitatea omului. Înaintarea pe calea spirituală se vădeşte nu numai prin prezența în aură a unor culori corespunzătoare, dar şi prin strălucirea mai luminoasă a diverselor corpuri-vehicule, prin creşterea dimensiunii lor şi prin claritatea mai mare a contururilor lor".

Din diferitele citate inserate, cititorul a remarcat cu siguranță un fapt esențial: existența ființei umane are un sens deosebit de profund, însăşi această structurare ontologică a sa fiind concepută într-o schemă deosebit de complexă, pentru a putea deservi în mod optim gama ascendentă a etapelor ce trebuie parcurse în îndelungata sa evoluție:

„Ați venit pe acest Pământ pentru a atinge perfecțiunea spirituală. Scopul acestei naşteri umane este obținerea conştiinței divine. Țelul vieții este Realizarea Sinelui. Omul nu este un animal dominat de simțuri. În natura sa esențială, Omul este o ființă veşnic liberă, veşnic pură, veşnic perfectă, nemuritoare, spirituală" (*Autobiografia lui Swami Shivananda,* Ed. Ram, Bucureşti, 1996).

Dar pentru a deveni „veşnic pur, veşnic perfect", fiecare dintre noi trebuie să parcurgă un drum extrem de lung, presărat permanent cu mulțimi variate de „experiențe instructive"; acestea sunt fie mai mult sau mai puțin dure, fie mai mult sau mai puțin plăcute, după cum singuri ne comportăm şi ni le atragem karmic; în esența proceselor intime însă, toate experiențele trăite au rolul de a trezi şi dezvolta potențele încă ascunse ale nucleului spiritual, eliminându-i şi rafinându-i treptat pornirile inferioare – până la ajungerea fazei în care Eul superior domină total orice manifestare, deplin conştient de marile valori spirituale sădite în el de Absolutul Divin.

Pentru o înțelegere mai apropiată a necesității fundamentale a continuei evoluții spirituale – ca sens al existenței noastre cosmice şi, respectiv, terestre – ar fi poate utilă o redare foarte succintă a unor răspunsuri la câteva întrebări care ne frământă pe fiecare dintre noi, deşi le alungăm mereu din gândurile zilnice: „În fond, cine suntem noi, oamenii? De unde am venit pe acest Pământ? Ce rost are o viață atât de agitată?". Dintre textele diferiților autori cu evidentă autoritate în domeniu, am extras câteva pasaje sugestive, ale inițiatului german O.E. Bernhardt, care a redat (sub pseudonimul Abd-ru-shin) într-un cadru mult mai extins problematica fundamentală[70] a existenței ființelor umane:

„V-am vorbit deja despre a doua subdiviziune – o subdiviziune inferioară – care se află în partea spirituală a Creației.

---

[70] Abd-ru-shin, *Im Lichte der Wahrheit,* trei volume, Ed. Gralsbotschaft, Stuttgart, traduse în limba română la Ed. Fundația Graalului, Timişoara, 1993-1997.

...Dar nu din acel plan au ieşit *spiritele de evoluție* ale postcreației, dintre care voi, oamenii acestui Pământ, faceți, de asemenea, parte. Ele s-au născut numai dintr-un precipitat al acestui plan şi nu posedă forța de a se dezvolta prin ele însele fără impuls exterior.

Acest precipitat este compus din grăunțe de sămânță de spirit – germenii de spirit – din care s-au născut spiritele umane de evoluție, din diferitele planuri ale materiei.

...Am făcut să se remarce deja că în afară de ceea ce a luat formă în Creație, există de asemenea *curenți* care parcurg această Creație... aceştia sunt curenții ce parcurg Creația, ca şi fluviile care brăzdează Pământul şi ca şi curenții atmosferici....există, de asemenea, două genuri de curenți care străbat Creația: curenți de esențialitate şi curenți spirituali!

...Fiecare din aceşti curenți are sarcini bine precizate, care corespund în mod exact genului respectiv. Putem spune chiar că aceste sarcini preced genului. În acest fel, printre altele, un curent spiritual conduce germenii de spirit – atât timp cât aceştia sunt inconştienți – pe drumul care îi duce spre o posibilitate a evoluției.

Pe acest drum, aspirarea la a deveni conştient acționează asupra germenului de spirit *stimulându-l* şi *împingându-l* înainte, în timp ce fluviul curentului spiritual acționează *ducându-l.*

...Procesul de coborâre a germenilor de spirit continuă *fără întrerupere* în cadrul Creației.

...Germenul de spirit înconjurat astfel de îngrijirile ajutoarelor din esența-litate, încă inconştient, îşi urmează impulsul care îl împinge mereu mai departe, pentru a putea să ajungă la *autoconştiență,* până ce întâlneşte în materia subtilă o densitate care nu-i mai permite să-şi urmeze cursa inconştientă, fapt ce îi întrerupe coborârea. În acest loc trebuie să rămână pentru a se trezi în vederea evoluției sale, înainte de a putea să-şi urmeze drumul....În fapt, în planul în care germenii de spirit, în prima lor deplasare, inconştientă, sunt literalmente opriți printr-o densitate bine determinată a materiei subtile – ea însăşi parcursă de curenți esențiali –, se desfăşoară anumite experimente pentru spiritul uman; acestea privesc pe de o parte drumul care îi permite să coboare în diferite planuri ale materiei în vederea evoluției sale, iar pe de altă parte, drumul reîntoarcerii sale către înălțimi, atunci când evoluția sa îl va fi făcut să obțină maturitatea necesară.

...Atât timp cât spiritul uman nu trăieşte decât în stadiul de conştiență a existenței sale, el trebuie să-şi păstreze numele de *germen de spirit,* chiar dacă învelişul său şi-a luat deja forma umană. Numai în cursul evoluției sale ulterioare – care îl duce la conştiență – încetează de a mai fi un *germen* de spirit uman, pentru a deveni un *spirit uman!*

...Pentru aceasta am menționat deja că e o distanță mare de la conştiența existenței până la *autoconştiența umană.* Numai aceasta ultimă antrenează facultatea de a lua decizii în mod *liber* şi conştient, ceea ce implică, de asemenea, şi întreaga responsabilitate.

...Astfel, prin peregrinarea lor prin materia subtilă şi materia densă – care sunt din ce în ce mai îndepărtate de Lumină, aceşti germeni de spirit evoluează lent către devenirea spirituală conştientă, date fiind fricțiunile şi loviturile rezultate din densitatea

şi apăsarea acestor planuri, care, în fapt, contribuie nu numai să-i trezească şi să-i întărească, ci să-i şi constrângă".

Din păcate, foarte, foarte multă lume nu are încă o înțelegere clară a noțiunii de „evoluție spirituală". Desigur, în mare măsură, la nivelul actual de formare şi de informare a intelectului nostru, acesta nu poate sesiza şi cuprinde fenomenele energetice specifice fazelor progresive ale „evoluției", care se produc în intimitatea nucleului spiritual (deşi acest nucleu este adevărata noastră ființă). Totuşi, pentru o apropiere față de fenomenele respective, ceea ce trebuie să concepem în mod normal este faptul că alura proceselor de maturizare spirituală este redată de modul individual de „a gândi" – şi anume de a gândi tot mai conştient şi mai responsabil, pe linia unei etici superioare combinată cu linia unor cunoaşteri superioare progresive. Este o necesitate total obiectivă ca gândirea noastră să ajungă să respecte din ce în ce mai conştient conținutul şi sensul progresiv al legităților universale, stabilite încă din începuturile Creației de Atotputernicia divină. Şi cine nu le cunoaşte trebuie să înceapă prin a dori şi a vrea să le afle, să le cunoască. De aceea, diferența dintre „o gândire pozitivă" şi „o gândire negativă" – indiferent dacă ființa umană este încarnată în mediul materiei dense sau se află „dincolo", ca o entitate a lumii invizibile – se evidențiază direct prin „calitatea" energiei-gând emise; vorbele şi faptele – bune sau rele – sunt doar un derivat al gândirii: sunt numai transpuneri sonore sau materiale ale variatelor „emisii-gânduri" generate în raport cu nivelul de maturizare spirituală. Or, întrucât toate fenomenele care se produc în spațiul Creației au la bază legități universale imuabile, şi în acest caz, de asemenea, se aplică normal ceea ce fizica modernă a evidențiat teoretic şi experimental: o energie radiată este „calitativ-superioară" (are potențe energetice mai ridicate) cu cât lungimea de undă este mai mică şi, respectiv, frecvența specifică este mai mare. Astfel, de exemplu, radiațiile roşii sau infraroşii (din acea parte a spectrului cu lungimea de undă mai mare) sunt cunoscute ca forme de „energie inferioară", adesea fiind denumite „forme de energie degradată". Or, în lumea materiilor eterice invizibile, situația este întru totul asemenea; „energia-gând" modelând din aceste materii acele „forme-gând", majoritatea clarvăzătorilor percep mulțimi de astfel de „forme", care, în fapt, au culori specifice în raport cu „calitatea" energiei conținute în gândirile respective: cu cât un gând este mai inferior – mai depărtat de legile divine, care prin însăşi esența lor stimulează continuu valorile spirituale superioare ale armoniei, ale binelui altruist, ale iubirii spirituale –, cu atât culoarea „formei" va fi mai roşie, mai închisă, mergând spre maro, gri şi negru. Invers, un gând având un conținut superior, urmărind binele şi dezvoltarea liberă a tot ceea ce este în jurul nostru (indiferent că este vorba de pământ, plante, animale, spirite ale naturii, oameni, îngeri), gând care conține radiația dorinței pentru armonia din Creație, pentru frumosul etic sau artistic, pentru progresul spiritual propriu şi general, va avea nuanțe tot mai luminoase – începând de la galbenul sidefiu, la verde, albastru, violet, până la albul auriu sau cel strălucitor. Mai mult, înseşi culorile şi nuanțele radiate de corpurile noastre invizibile, cât şi cele ale entităților neîncarnate – care populează lumile invizibile – caracterizează în mod direct nivelul de maturizare spirituală, exact în acelaşi mod. Majoritatea clarvăzătorilor au perceput mereu acest fapt fundamental, confirmat demonstrativ în ultimele două decenii de „probe materiale" care conving pe orice sceptic şi pe cei neinformați: unele înregistrări fotografice documentare – total obiective au surprins, în cele mai diferite locuri din lume, prezențele unor entități

globulare foarte divers colorate, care staționau sau se aflau în deplasare locală (fig. 11). Dintre numeroasele exemple documentare, iată două imagini mai sugestive, care evidențiază diferențele de nivel evolutiv prin înseşi diferențele culorilor energiilor radiate de corpurile entităților invizibile surprinse întâmplător în locurile respective:

– un grup de vreo douăzeci de entități roşii, nevăzute, dar înregistrate de pelicula fotosensibilă pe două clişee consecutive, au ținut să demonstreze deasupra oraşului francez Gennevilliers că ştiu să se comporte inteligent, aliniindu-se în şir indian (fig. 12);

– dar şi două entități, ale căror corpuri invizibile radiau o frumoasă lumină violacee, s-au lăsat fotografiate cu ocazia botezului unui copil din Bucovina (fig. 13). (Cititorul a reținut desigur afirmația inițiatului englez B. Creme privind devasii verzi şi violeți care, printre multiple activități, îi ajută pe oameni influențând benefic sănătatea acestora.)

Referindu-se la „viața de după viață", inițiatul indian J. Chatterji menționa (într-un extras citat anterior) că ființele umane – după decesul terestru – "leapădă" pe rând patru dintre corpurile-vehicule temporare şi continuă să-şi ducă existența diferite perioade în planul astral şi apoi în planul mentalului inferior: „Toată viețuirea noastră în aceste regiuni nu este decât continuarea, dezvoltarea vieții terestre... Pe urmă, vine pentru om epoca unei noi întrupări...".

În fond, ce sunt aceste „planuri"? De fapt, toți inițiații din întreaga lume cunosc realitatea şi semnificația naturală a acestora, explicându-le cu toții la fel. În cartea sa *Filosofia esoterică a Indiei,* prezentarea lor a fost asociată – întru totul normal – cu înseşi substanțele specifice ale corpurilor noastre invizibile:

„...există în Univers o serie de principii corelative, corespunzând diferitelor principii ale naturii umane. Astfel:

1. Elementul fizic grosier, în noi, corespunde materiei solide, lichide şi gazoase care ne înconjoară. Principiul nostru eteric corespunde eterului sau principiului vital universal. Cele două împreună, materia şi eterul, constituie *planul fizic* al Universului.

2. Principiul senzației de la noi corespunde unui acelaşi principiu universal, astralul sau *planul astral.*

3. Principiul nostru al intelectului şi al sufletului nostru corespunde principiului intelectiv şi sufletului Universului; cele două împreună constituie *planul mental* al cosmosului.

4 şi 5. Tot aşa, elementul spiritual şi Eul omului corespund *planului spiritual* sau *buddhic* şi, respectiv, *planului nirvanic.*

Unele dintre aceste planuri au fost numite, în limbaj teologic: Cer, Purgatoriu, Infern. Purgatoriul este o parte a planului astral; Cerul este planul mental al Universului".

Acelaşi mod de prezentare îl regăsim în toate textele domeniului, ca, de exemplu, şi în cărțile lui C.W. Leadbeater[71] sau în volumele inițiatului român prof. S. Demetrescu[72]. La începutul secolului XX, autorul englez afirma următoarele:

---

[71] Leadbeater, C.W., *L'autre côté de la mort,* Ed. Rhéa, Paris, 1904; *L'Homme Visible et Invisible,* Ed. Rhéa, Paris, 1920.

[72] Demetrescu, S., *Din tainele Vieții şi ale Universului,* Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

„Atomii nu sunt totuşi ultimii, decât numai din punctul de vedere al planului nostru fizic... însă atunci când sunt sfărâmați astfel, ei ne dau o materie aparținând unei regiuni diferite a naturii... Materia respectivă nu este deloc simplă, ci este şi ea complexă; se constată că aceasta există, de asemenea, într-o serie de stări specifice ei, corespunzând oarecum stărilor materiei dense, fapt pentru care şi în acest caz le numim la fel: solide, lichide şi gazoase sau eterice. Continuând procesul de subdiviziune, se ajunge la un alt atom... atomul acelei regiuni pe care spiritualiştii au numit-o Lumea Astrală. Procesul se mai poate repeta încă; subîmpărțind acest atom astral, ne aflăm în prezența unei alte lumi, mai elevată şi mai subtilă, dar tot materială... Rezultatul final este că investigațiile noastre ne mai conduc încă o dată la un atom... atomul celei de a treia mari regiuni a naturii, pe care teosofia o denumeşte Lumea Mentală.

Atât cât putem să ştim noi, pentru aceste posibilități de subdivizare nu există o limită reală, decât în raport cu posibilitățile noastre de observare. Se ştie bine totuşi că putem fi siguri de existența unui număr considerabil de regiuni diferite[73], fiecare fiind, într-un anumit sens, o lume în ea însăşi; într-un sens mai larg, vedem însă că toate aceste regiuni formează părți ale unui tot prodigios. În literatura domeniului, aceste regiuni diferite ale naturii sunt denumite adesea drept *planuri*... Nu trebuie să ni le imaginăm însă ca fiind suprapuse ca rafturile unei biblioteci, ci mai degrabă că ele umplu toate un acelaşi spațiu, interpenetrându-se unele cu altele".

O sinteză asemănătoare a fost redată şi de autorul român Silviu Rusu, în cadrul studiului său *Lumea invizibilă* (publicat în colecția „Studii Orientale", în 1945):

„...disociind ultimul atom fizic, se obține un alt atom... În felul acesta s-a dovedit că sunt în total şapte atomi de bază, care au dat naştere la şapte planuri de materie. Aceste planuri sunt:

a) Planul fizic

Materia fizică, examinată nu numai în partea sa vizibilă, ci şi în cea nevăzută, prezintă şapte subplanuri de materie.

Trei din aceste subplanuri sunt cunoscute şi îndeobşte perceptibile cu simțurile noastre (subplanul solid, subplanul lichid, subplanul gazos). Mai există încă alte patru subplanuri, agregarea materiei fiind din ce în ce mai subtilă şi mai imperceptibilă simțurilor noastre obişnuite. Aceste subplanuri poartă numele colectiv de *subplanuri eterice,* fără ca materia eterică a acestora să fie aceea care este cunoscută ca eter interstelar...

b) Planul astral

Planul astral se împarte şi el în şapte subplanuri, care corespund subplanurilor fizice.

Atomul astral este atât de mic, încât trece fără piedică prin spațiile interatomice ale materiei fizice. Corpurile de o varietate infinită pe care le compune materia astrală pot circula liber prin spațiu, pătrunzând fără dificultate prin orice corp fizic...

Materia astrală este atât de fluidă, încât ea vibrează la impulsul sentimentelor şi al pasiunilor... Materia astrală este luminoasă prin sine şi este felurit colorată.

---

[73] Prezentând mai detaliat aceste cunoaşteri, prof. S. Demetrescu menționa în opera sa că numai în atmosfera fluidică a Pământului (care s-ar extinde cu o grosime de circa 700.000 km) ar exista 81 de tipuri diferite de particule specifice materiilor eterice – la scară cosmică numărul acestora fiind cu mult mai mare.

c) Planul mental

...Materia planului mental este într-atât de subtilă, încât interpenetrează materia planului astral, tot aşa cum materia astrală o interpenetrează pe cea fizică. Planul mental are şi el şapte subplanuri....Materia mentală vibrează la gândirea omenească. Acea activitate a Ego-ului care se numeşte gândire produce vibraţii în materia mentală şi plămădeşte forme dintr-însa. Cum gândirea este, aproape fără excepţie, colorată de sentimente (nobile sau, invers, grosolane), formele se creează simultan pe planul mental şi pe cel astral; ocupând acelaşi spaţiu, se creează o singură formă, care conţine atât materie mentală, cât şi astrală, răspândind vibraţiile care i-au fost imprimate atât pe planul mental, cât şi pe cel astral. Aceste fenomene se numesc «forme-cuget» (termenul generalizat în cursul acestui secol, menţionat şi anterior, este însă cel de «forme-gând» – n.a.). Ele sunt benefice sau malefice, după forţa care le-a creat, fără să aibă însă inteligenţă şi fără să poată acţiona din proprie voinţă. Ele sunt ca nişte acumulatori electrici, care pot reda energia ce a fost depozitată în ele. Durata lor depinde de energia cu care a gândit şi a simţit omul respectiv când le-a creat.

d) Celelalte planuri

Planul imediat superior planului mental se numeşte *planul buddhic*. Deşi acest plan, ca de altfel şi cele trei superioare lui au o aceeaşi împărţire în subplanuri, ele nu mai prezintă ceea ce am putea numi diviziune... *Planul buddhic* este planul unităţii totale. Aici este lăcaşul Ego-ului, care domiciliază într-un corp numit «corpul cauzal». Acest corp nu moare niciodată; în el acumulează Ego-ul toate experienţele dobândite în toate vieţile sale succesive de pe pământ. Cele trei planuri superioare sunt atât de îndepărtate de tot ceea ce putem concepe noi în actualul stadiu al nostru de evoluţie, încât nu ne ocupăm de ele....această subîmpărţire a materiei în diferite planuri şi subplanuri formează, sub un anume aspect, o lume aparte – pentru fiecare diviziune în sine –, dar într-un sens mai înalt, toate sunt părţi componente ale unui singur tot unitar. Unde sunt aceste lumi nevăzute?

Ele ne înconjoară la fiecare pas şi pretutindeni, cu toate că sunt nevăzute... Fiecare dintre ele e plină de viaţă, tot atât de intensivă ca şi viaţa lumii fizice a noastră, pe care o cunoaştem".

Iată în finalul acestui extras o concluzie care – deşi pentru cei neinformaţi poate apărea ca o fantezie – constituie o realitate fundamentală pentru cei iniţiaţi şi pentru cei care au simţit nevoia să se informeze şi chiar să se introducă în bogata literatură spiritualistă. De fapt, acelaşi lucru îl spunea şi C.W. Leadbeater atunci când specifica – într-un extras citat anterior: „devasii şi spiritele naturii, dar şi alte creaturi ciudate şi pe jumătate conştiente – numite elementali – există pe arcul evolutiv descendent din fiecare aceste planuri"! Or, atât iniţiaţii – în primul rând –, cât şi bună parte dintre clarvăzători au constatat încă din cele mai vechi timpuri că miliardele de entităţi umane (v. nota 38) – sufletele care alcătuiesc „omenirea nevăzută" a Pământului şi aşteaptă să se încarneze – vieţuiesc şi ele în aceste planuri şi subplanuri; diferenţierea lăcaşurilor în care sălăşluiesc mulţimile de suflete omeneşti este făcută în baza unei legităţi extrem de simple, întregul edificiu al Creaţiei având la bază o selecţie energetică elementară, în funcţie de lungimea de undă, de frecvenţa ce caracterizează informaţional fiecare entitate. În fapt, criteriul respectiv este întru totul acelaşi ca cel pe care l-am menţionat anterior, acela al „modului de a gândi" manifestat prin undele emise în fenomenul

spiritual – încă atât de neînțeles – al „gândirii”. Totuşi, la ființele umane existând procesul ciclic al reîncarnărilor, intervin unele faze tranzitorii care derivă din înseşi legitățile care determină ciclicitatea respectivă. Astfel, să reținem o anumită specificare esențială din textul citat al lui J. Chatterji referitoare la continuarea vieții sufletelor celor decedați pe pământ:

„Primul fenomen care se produce în om, după ce au fost părăsite cele două învelişuri fizice (trupul de carne şi corpul eteric), este reorganizarea corpului său astral, care va trebui să-i servească de vehicul în noul mediu în care va locui. Va fi reținut – mai mult sau mai puțin – în această lume astrală, după forța mai mult sau mai puțin mare a naturii sale pasionale...

...mai devreme sau mai târziu, omul îşi va părăsi şi învelişul său astral. Prin purificarea suferită, omul va trece în planul mental – numit şi lumea cerească....Aici iarăşi, şederea sa va fi mai îndelungată sau mai scurtă... Dacă viața sa intelectuală a fost puternică; dacă a gândit mult şi nobil; dacă a cultivat sentimentele cele mai înalte; dacă s-a consacrat studiului, ştiinței, artei, literaturii; în fine, şi mai cu seamă, dacă a dus o viață de abnegație, el va viețui foarte mult timp în această regiune a «Manasului inferior»[74]....Pe urmă va veni pentru om epoca unei noi întrupări...”.

Într-o atare complexitate a structurării „lumilor de dincolo” – cu cele 49 de subplanuri ale sale –, bazată pe criteriul calitativ al radiațiilor intime şi pe o „fizică a materiilor eterice” care e încă atât de necunoscută şi atât de dificil de abordat, e normal să ne întrebăm în sine: oare în care din cele şapte subplanuri ale astralului voi sălăşlui eu după deces, sau cutare şi cutare suflet? Şi mai apoi, în care din cele şapte subplanuri ale mentalului inferior mă voi duce eu şi în care se vor duce ei, ca să ne continuăm existența, invizibili pentru cei rămaşi pe pământ?

Legitățile cosmice divine sunt pe cât de obiective – dar categorice –, pe atât de simple şi logice, astfel cum a rezultat, de altfel, şi din extrasele citate anterior: fiecare suflet va ajunge şi va rămâne în acel subplan în care vibrațiile gândirii sale vor fi asemenea cu cele ale unui anumit tip de atomi – sau de particule – ai materiei eterice din planul astral şi, respectiv, din planul mental. Fenomenul fizic al „rezonanței” va interveni automat şi în mod autoritar, nefiind necesară nici o intervenție exterioară deosebită. Orice încercare de ridicare „mai sus”, la un subplan sau chiar la un plan ai cărui atomi sau particule au specifică o frecvență vibratorie superioară se va solda cu o respingere – similară cu o arsură –, la fel cu aceea când întindem mâna sau încercăm să pătrundem într-un spațiu mult mai fierbinte. Unii clarvăzători au perceput aievea astfel de respingeri prin „arsuri energetice”, suferite de diferite entități globulare ce evidențiau o gândire (o emisie radiantă) de o frecvență mai joasă, manifestată printr-o culoare

[74] Intervalele de sălăşluire în „planurile” lumii invizibile a sufletelor umane variază de la om la om, în funcție de nivelul evoluției sale spirituale şi, respectiv, de gândurile şi faptele din viețile anterioare, care îi vor determina conținutul vieților viitoare. Astfel, pentru a-şi compensa „o karmă grea”, unele suflete vin la reîncarnare doar la câțiva ani după decesul anterior. O medie oarecum specifică „erei Peştilor” (care acum e pe terminate) a fost menționată de autorul S. Rusu (în studiul citat mai sus): „Primul moare corpul dens; dublul eteric, ca un tovarăş credincios, îl urmează şi se descompune treptat, în curs de câteva săptămâni de la moartea corpului fizic. Omul, Ego-ul, îşi continuă viața în corpul astral. Acest corp astral continuă să trăiască încă cca 30-35 ani, după care e părăsit şi el de Ego şi se descompune lent. Urmează o viață lungă în corpul mental, care durează între 100-700-1200 ani, după cum a fost de intensă şi de înaltă spiritualitatea omului în viața trăită pe pământ” (n.a.).

roşiatică a corpului propriu, atunci când încercau să se ridice către planuri ale căror particule radiau în albastru-violet. De fapt, acelaşi fenomen de respingere l-ar suferi şi entitățile care au „îmbrăcămintea" verde sau albastră, dacă ar încerca să se ridice către planurile mai înalte ale căror particule tot mai subtile demonstrează potențe energetice sporite, radiind în albul auriu sau în cel strălucitor.

Poate că una dintre cele mai sugestive prezentări ale lăcaşurilor sufletelor umane aflate în spațiul lumilor invizibile ce viețuiesc deasupra solului terestru a fost obținută de autorul român Adam Ramon prin comunicări spirituale de un pitoresc inedit. Redarea acestei prezentări[75] a evidențiat legătura directă dintre gândirea cotidiană şi, respectiv, vorbele şi faptele zilnice şi situarea ulterioară – după decesul trupului – fie într-o zonă în care chinurile mustrărilor de conştiință sunt cele specifice „iadului", fie în zone opuse, în care „fericirea" spirituală domină existența în spațiul fluidic terestru. Iată o redare sintetică a caracteristicilor relevate (pe care am inserat-o şi într-un alt cadru – în *Lumi invizibile*), cu mențiunea că autorul român a utilizat nişte termeni mai semnificativi, care diferă față de cei anteriori: „planurile" au fost denumite „inele fluidice", iar „subplanurile" au numele de „sfere" (numărul lor fiind, desigur, acelaşi):

• *Primul inel fluidic*

– sfera întâi: ar putea fi denumită pe drept cuvânt „iadul". Entitățile de aici având un corp sufletesc foarte dens, simt încă suferințele fizice. Multe „duhuri" îşi purifică aici vehiculele îngreunate de o viață terestră trăită în desfătări carnale, dominată de senzualitate. „Nu am cuvintele necesare să descriu oroarea care domneşte în această sferă";

– sfera a doua: aparține tot iadului şi reține în ea pe toți cei care au fost legați de crime şi abuzuri războinice;

– sfera a treia: este lăcaşul sinucigaşilor; este inclusă tot în regiunea iadului;

– sfera a patra: hoții, bandiții, mincinoşii sunt locuitorii acestei sfere care ține tot de iad;

– sfera a cincea: ateii, anarhiştii, nihiliştii sunt aceia care sălăşluiesc aici;

– sfera a şasea: este sfera avariției şi a egoismului;

– sfera a şaptea: este lăcaşul spiritelor cu o atitudine primitivă. (Dacă un spirit, aflat încă pe o treaptă inferioară a evoluției, cade pradă influențelor negative încă înainte de a-şi fi dezvoltat inteligența, el devine în lumea organică un om-animal, crud şi primitiv.)

• *Al doilea inel fluidic*

Este zona purificării fantasmelor; este dominat încă de lumea castelor, a dogmelor religioase artificial concepute de oameni, precum şi a rigidității sistemelor sociale introduse în diferite epoci.

• *Al treilea inel fluidic*

Este zona purificării orgoliilor, a aroganțelor, a ateismului, a infidelității. După ce s-a reuşit trecerea treptată prin primele şase sfere, în cel de al şaptelea subplan al acestui inel se ajunge la o „rafinare" mai importantă a corpului sufletesc, prin „dezbrăcarea" unui înveliş, cel al corpului dorințelor. Numai entitățile ajunse la această sferă vor putea trece după un anumit timp, prin corectare şi purificare, către niveluri superioare.

• *Al patrulea inel fluidic*

Este zona învățăturilor superioare.

– sfera întâi: este un subplan în care se efectuează studii, în special ştiința tămăduirii. Entitățile de aici obțin capacitatea de a călători şi pe alte planete ale sistemului nostru solar;

– a doua sferă: de aici coboară spre Pământ energiile magnetismului mediumurilor, precum şi capacitățile spirituale;

– a treia sferă: cuprinde în spațiul ei învățători şi discipoli. Entitățile respective aduc pe Pământ pacea şi acționează împotriva războiului şi a diferitelor conflicte, influențând sufletele oamenilor;

– a patra sferă: este o zonă a ştiinței, a studiilor şi a cercetărilor profunde. Aceasta constituie un laborator care oferă mijloacele necesare pentru a fi cercetate particulele cele mai elementare, esența lucrurilor. Aici este reprezentată fiecare ramură a ştiinței;

– a cincea sferă: este subplanul cercetării şi al învățării energiilor electromagnetice şi a celor specifice materiilor eterice (a energiei odice);

– a şasea sferă: este reşedința spiritelor păcii, ale celor „buni", care vor influența spre bine sufletele oamenilor;

– a şaptea sferă: este spațiul de pregătire pentru trecerea în inelul fluidic următor, cu rafinarea unuia dintre învelişurile perispiritului.

• *Al cincilea inel fluidic*

Este un adevărat laborator complex al ştiințelor cosmice.

– sfera întâi: este lăcaşul unor spirite foarte inteligente, care influențează gândirea oamenilor. Ele studiază în special efectele luminii şi ale sunetului. Entitățile de aici pot călători pe alte planete şi concep mijloacele de comunicare între această sferă şi alte planete. (Este interesant faptul că regăsim o aceeaşi specificare menționată şi în textele Maestrului Djwhal Khul Tibetanul: de la nivelul celei de „a cincea inițieri", entitățile respective învață să construiască din materii eterice şi să materializeze orice obiect – inclusiv OZN-urile!);

– sfera a doua: este locul unde sălăşluiesc entitățile care fac descoperiri prin călătorii (fie terestre, fie interplanetare);

– sfera a treia: este subplanul savanților ştiințelor spirituale legate de natură (fizica, chimia, biologia etc.), cât şi de astrologie;

– sfera a patra: este sfera muzicii, a iubirii superioare, a moralității, fiind o reşedință a spiritelor pure;

– sfera a cincea: sfera poeziei şi a scrisului, în care predomină puterea imaginației;

– sfera a şasea: lăcaşul artelor şi al talentului. Aici, frumosul este perfect, întrucât este pur spiritual;

– sfera a şaptea: este locul de adunare al spiritelor care au atins perfecțiunea specifică acestui al cincilea inel fluidic prin erudiție şi care transmit oamenilor gândiri sublime.

• *Al şaselea inel fluidic*

Este zona în care domneşte lumina iubirii.

– sfera întâi: aici este subplanul entităților care conduc revelațiile prin mediumuri de înaltă puritate şi înaltă evoluție spirituală;

---

[75] Adam Ramon, *Sfere cereşti,* Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

– sfera a doua: entitățile acestei sfere răspândesc pe Pământ sămânța iubirii divine;

– sfera a treia: ființele de aici sunt îngerii mângâietori pentru suferinzi şi pentru cei disperați; sunt spiritele virtuții divine;

– sfera a patra: este lăcaşul entităților vindecătoare de boli şi al celor care aduc bucurie şi fericire pe Pământ;

– sfera a cincea: aici viețuiesc entitățile bunătății şi ale îndurării;

– sfera a şasea: spiritele acestei sfere au dificile misiuni justițiare; în rarele lor coborâri pe pământ, aduc metode de corecție şi de pedepsire a celor rătăciți;

– sfera a şaptea: este locul de adunare al spiritelor mai evoluate din acest strat sferic, care se pregătesc pentru plecarea în diferite misiuni sau pentru trecerea în stratul superior.

• *Al şaptelea inel fluidic*

Este stratul ființelor de conştiință superioară, plan în care se produce desprinderea de influențele vieții terestre. În cel de-al şaptelea subplan al acestui inel fluidic survine eliberarea de tot ce a însemnat pentru ele *Pământul* şi *viața planetară.*

Urmărind diferitele aspecte de fond ce caracterizează în fapt ascensiunea spirituală a fiecărui suflet omenesc, pe un parcurs care va trebui să fie străbătut de fiecare dintre noi – mai degrabă sau mai târziu –, cititorul a putut remarca dependența esențială față de nivelul de dezvoltare a conştiinței şi, în paralel, al unor cunoaşteri superioare. Din acest punct de vedere, în literatura spiritualistă modernă s-au mai dezvăluit o serie de fenomene procesuale care însoțesc „programul evoluției individuale", evidențiindu-se faptul că fiecare treaptă care va permite trecerea de la un plan la altul presupune şi o „inițiere" specifică. Acest mod de a releva progresul spiritual a fost expus în mod deosebit, într-o manieră adesea scientizată, într-o serie de volume „dictate" de Maestrul Djwhal Khul Tibetanul şi redactate pentru publicare de autoarea engleză Alice A. Bailey. Iată cum a fost definită această transformare continuă a entității spirituale umane în prima din cărțile[76] rezultate din colaborarea respectivă:

„Inițierea, sau procesul de a te supune unei expansiuni a conştiinței, face parte din dezvoltarea normală a procesului evolutiv, văzută pe o scară largă şi nu din punctul de vedere al individului. Privită sub aspectul individual, ea capătă o semnificație mai îngustă; este momentul în care omul conştientizează ce a acumulat (în baza propriului său efort, dar sprijinit de sfatul şi sugestiile învățătorilor veghetori ai rasei) şi că posedă un anumit domeniu de cunoaştere de natură subiectivă, din punct de vedere al planului fizic....Aceste momente de creştere cognitivă inteligentă însoțesc Monada evolutivă tot timpul...

...Fiecare inițiere marchează trecerea într-o clasă superioară, marchează strălucirea mai clară a focului interior şi tranziția de la un punct de polarizare la altul; implică recunoaşterea unității – care sporeşte mereu – cu tot ceea ce trăieşte, precum şi unitatea esențială a Eului cu toate celelalte Euri. Din aceasta rezultă un orizont care se lărgeşte continuu, până ce include sfera Creației....S-a spus că primele două inițieri au loc pe planul astral, dar afirmația este incorectă. Ele sunt simțite într-adevăr în mod profund în corpurile astral şi mental inferior, afectând controlul lor... Dar să nu se uite

[76] Bailey, A.A., *Initiation – Human and Solar,* traducere în limba română la Ed. Neuron, Focşani, 1995.

niciodată că inițierile majore sunt luate în corpul cauzal sau – separat de acest corp – în planul buddhic sau planul atmic".

O exprimare mai legată şi de aspectele transformărilor de fond energetic, care se produc în intimitatea ființei umane prin trecerea „pragurilor" diferitelor inițieri în cadrul „programului" existenței noastre cosmice şi terestre, a fost astfel redată de inițiatul englez B. Creme:

„Procesul evolutiv are ca un prim scop să acordeze unele cu altele frecvențele vibratorii ale corpurilor-vehicul fizic, astral şi mental, până ce acestea formează un tot armonios, o personalitate integrată. Acest proces care conduce la o armonizare a vibrațiilor este în fapt la originea acelor crize mari ce ne jalonează evoluția şi pe care le numim *inițieri"* (*Maitreya's Mission,* vol. I).

Prezentând în mod original – sub aspect istoric şi faptic – imensa contribuție a Mântuitorului Isus Cristos la trecerea omenirii către o altă treaptă de evoluție spirituală, A.A. Bailey a relevat[77] în viața şi jertfa Sa şi un aspect legat de importanța înțelegerii treptelor de inițiere:

„Cristos a venit şi a făcut publice, prin viața Sa şi prin momentele suferințelor Sale, cele cinci mari procese ale inițierii... El a făcut să se realizeze un nou pas înainte de învățătura spirituală, făcând-o accesibilă maselor. Astfel a fost perpetuată continuitatea Revelației. Buddha a arătat regulile care trebuie urmate de discipolii care se pregătesc pentru Misterele inițierii, în timp ce Cristos ne-a indicat etapa următoare şi ne-a arătat în ce constă procesul de inițiere, începând de la momentul unei noi naşteri în regatul lui Dumnezeu, până la cel al învierii finale la adevărata viață. Opera Sa a fost unică, la epoca Sa şi în locul Său special, căci ea a marcat consumarea trecutului şi intrarea întregii omeniri într-o eră absolut nouă.

...Cristos a exteriorizat Misterele, pentru ca întreaga omenire să le poată cunoaşte. De atunci, acestea au încetat să mai fie proprietatea secretă a inițiaților....El a demonstrat, în fața lumii, drama inițierii, astfel ca simbolismul acesteia să poată pătrunde în conştiința umană.

...Întreg trecutul omenirii a culminat în El; în El găseşte prezentul soluția necesară şi însuşi viitorul este simbolizat prin viața Sa şi prin moartea Sa. Drept urmare, cele trei linii – ale trecutului, prezentului şi viitorului – se întâlnesc în El şi Îi dau o semnificație unică".

Dar care este de fapt „conținutul" treptelor de inițiere prin care ființele umane *trebuie* să urce – mai repede sau mai încet – spre culmea terestră a conştiinței lor cosmice, a cunoaşterii legilor divine şi a profunzimilor Creației, cât şi a potențelor energetice superioare cu care au fost dotate din începuturi – dar care au stat ascunse milioane şi milioane de ani?

Pentru o apropiere de aceste cerințe atât de puțin cunoscute şi totuşi atât de imperative, iată în primul rând o prezentare a amplelor explicații[78] oferite de Maestrul Djwhal Khul Tibetanul prin colaborarea cu A.A. Bailey, pentru îndelungatul dar

---

[77] Bailey, A.A., *De Bethléem au calvaire,* Ed. Lucis, Geneva, 1974.
[78] Bailey, A.A., *Rayons et Initiations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1988.

esențialul şir al „inițierilor" care transformă evolutiv manifestările Monadei[79] – adevărata noastră ființă umană:

„Calea inițierii a fost numită uneori Calea Eliberării şi asupra acestui aspect esențial al procesului inițiatic caut să vă atrag atenția. Am semnalat în mod constant că acesta nu este un amestec de auto-satisfacții în realizarea sinelui, de ceremonial şi de recunoştință ierarhică. Este mai mult un proces extrem de dur de lucru cu tine însuți, în timpul căruia inițiatul devine ceea ce este... Inițiatul se află mereu în compania celor care l-au precedat; el nu este respins, ci este observat, este remarcat şi apoi e pus la lucru.

Este, de asemenea, o serie progresivă de eliberări... Acestea sunt rezultatul Detaşării, al absenței pasiunilor şi al Discernământului. În acelaşi timp, aspirantul impunându-şi şi o Disciplină, face posibilă munca dură necesară pentru a face fiecare pas. Aceste patru «tehnici» sunt precedate de o serie de deziluzii care, atunci când sunt înțelese, nu-i mai lasă aspirantului nici o altă posibilitate decât aceea de a avansa într-o Lumină mai mare.

Vă doresc să studiați inițierea sub unghiul eliberării şi să o vedeți ca un proces de eliberări obținute cu mare dificultate...

Dacă veți vrea să studiați cele nouă inițieri şi să le vedeți sub acest unghi, veți vedea cum fiecare dintre ele indică în mod clar un pas de realizare; veți vedea că orice problemă a inițierii oferă o frumusețe nouă şi că apare ca justificând în plus durerea şi lupta pe care le implică realizarea".

O sinteză a explicitărilor respective este însă cu totul utilă față de lipsa de informare pe această linie:

• *Inițierea întâi* – denumită simbolic „Naşterea" – marchează începutul unui mod de viață schimbat: este începutul unui fel nou de a gândi şi de a percepe conştient, care va conduce treptat la eliberarea de dominarea dorințelor trupului fizic şi a poftelor sale. O atare schimbare nu înseamnă eliminarea cerințelor naturale, ca, de exemplu, impunerea unei abstinențe sexuale, ci o stăpânire normală a acestora, îmbinată cu o dirijare a gândirii tot mai mult către activități creative. Astfel de transformări impun însă eforturi intime conştiente, o adevărată „luptă cu sinele", care poate dura multe vieți (reîncarnări numeroase). O dovadă că obținerea acestei trepte nu e deloc uşoară rezultă direct şi dintr-o specificare a lui Benjamin Creme: din cei peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului, după milioane de ani de existență a rasei umane, în acest ultim deceniu al secolului XX (respectiv al mileniului al doilea al erei noastre) doar circa 850.000 de oameni încarnați au obținut prima inițiere...

Sub aspectul intimității energetice a ființei umane, transformarea modului de a gândi va genera un proces lent de dirijare sporită a energiei de la centrul (chakra)[80]

---

[79] În volumul *Inițierea umană şi solară* (v. nota 71), este redată următoarea definiție a Monadei: „Unicul, Spiritul triplu, pe propriul său plan. În spiritualism, înseamnă adesea Triada unificată: Atman, Buddhi şi Manasul superior – Voința Spirituală, Intuiția şi Inteligența superioară – respectiv, partea nemuritoare a omului care se reîncarnează în mediile inferioare şi progresează prin ele până la gradul de om şi de aici, către scopul final". Inițiatul englez B. Creme prezenta astfel acest termen: „Noi suntem în mod esențial Monade, scântei din Dumnezeu, acestea trebuind să manifeste divinitatea la infimul lor nivel individual. Deținem în noi potențe ale acestei divinități şi procesul prin care le manifestăm este acela al reîncarnării... Suntem Monade de Voință, de Iubire sau de Inteligență. Monadele se reflectă în sufletele proprii, care se diferențiază în şapte energii sau raze distincte".

sacral către centrul de la gât. Evitând astfel abuzurile şi consacrând energii ale corpului la o folosire superioară, se va instaura şi o viaţă ordonată. O reglare evidentă a vieţii fizice survine în etapa în care personalitatea este suficient de integrată şi de coordonată, centrul ajna (dintre sprâncene) devenind mai activ şi pe cale de a fi condus de suflet; în trupul organic va surveni o solicitare graduală a glandei epifize, care îi este asociată acestui centru. Treptat, şi centrul (chakra) capului se va activa. Însă numai atunci când se stabileşte o „linie de lumină" între cei doi centri – respectiv, între glanda pineală (epifiza) şi corpul pituitar (glanda hipofiză) – devine posibilă obţinerea iniţierii întâi în mod efectiv.

• *Iniţierea a doua* – denumită şi „Botezul" – este una din treptele importante, întrucât se referă la acel aspect al personalităţii care generează cele mai multe dificultăţi tuturor oamenilor; aceasta relevă necesitatea dominării naturii emoţionale şi a sensibilităţii egoiste a sinelui inferior. Reacţiile naturale la încercările Eului de a controla tendinţele şi manifestările astrale provoacă adesea suferinţe intime, cu vârtejuri de energie nestăpânită a iluziilor şi a mirajelor psihice. Acest „conflict interior" care se continuă într-un îndelungat proces de transformare intimă va face ca energiile primite de chakra plexului solar – care în parte sunt distribuite şi chakrei de sub diafragmă (centrul splenic) – să fie dirijate treptat către centrul din zona inimii. În acest context, se va produce o altă polarizare a gândirii şi a manifestării fiinţelor omeneşti care se pregătesc pentru obţinerea celei de a doua iniţieri. Chiar dacă egoismul, dorinţele şi emoţiile mai continuă să se evidenţieze, în sufletul acestora vor apărea tot mai dese nemulţumiri faţă de propriile atitudini şi fapte „inferioare". Încetul cu încetul, acele „miraje" (gândiri subiective şi nerealiste, începând de la dorinţele de posesie materială, la emoţii nestăpânite, gelozii, până la şovinismul naţionalist) vor putea fi risipite şi treptat eliminate prin atitudini de devoţiune faţă de valorile etice, faţă de idealuri nobile etc. Iniţiaţii mai avansaţi cunosc bine faptul că această perioadă de transformări intime – dintre prima şi a doua iniţiere – este cea mai lungă, dar că totuşi nu este cea mai dură, ea desfăşurându-se de-a lungul multor reîncarnări şi unor şederi prelungite în planul astral. Şi acest aspect este unul din motivele care au condus ca, actualmente, numărul de oameni de pe Pământ care au obţinut iniţierea respectivă să fie numai de circa 240.000...

• *Iniţierea a treia* – „Transfigurarea" – este considerată, de fapt, ca fiind prima iniţiere majoră. Scopul ei este eliberarea de vechea autoritate egoistă a personalităţii. (Primele două iniţieri prezentate mai sus sunt apreciate de fiinţele superioare doar ca simple trepte de început ale evoluţiei spirituale, cu rol de a pregăti trupul iniţiatului să

---

[80] Încă din timpuri străvechi, iniţiaţii şi o parte din clarvăzători au cunoscut existenţa a şapte centre de preluare şi distribuire a energiilor specifice, centre care există în fiecare corp invizibil ce alcătuieşte fiinţa umană. Dintre clarvăzătorii care percep aceşti centri, majoritatea îi „văd" pe cei ai corpului eteric. Pe lângă acea „hartă" chineză veche de circa cinci mii de ani – care îi reprezintă –, o dovadă a vechimii cunoaşterii lor sunt şi denumirile sanscrite care s-au generalizat şi în literatura spiritualistă modernă – începând cu însuşi termenul de „chakra":
– centrul sacral (de la baza coloanei vertebrale): Muladhara;
– centrul splinei: Svadhisthana;
– centrul plexului solar: Manipura;
– centrul inimii: Anahata;
– centrul de la gât: Visuddha;
– centrul din frunte: Ajna;
– centrul din creştetul capului: Sahasrara.

poată primi un flux energetic mult crescut, ce-i va reveni o dată cu inițierea a treia.) Personalitatea trebuie să ajungă să se purifice şi să devină insensibilă la atracțiile materiale ale celor trei planuri (fizic, astral şi mental inferior); dorințele şi poftele fizice vor fi limitate la strictul necesar, mentalul superior devenind tot mai receptiv la idei, la intuiții, la impulsurile sufletului; în paralel, îşi va îndeplini tot mai extins sarcina de interpret al adevărului divin şi transmițător al intențiilor lumii superioare. Această inițiere apare deci ca un prim punct culminant.

Pe parcursul modificărilor intime este stimulat centrul ajna (dintre sprâncene). O dată obținută treapta respectivă, inițiatul va începe să se dirijeze în mod conştient şi creativ – prin intermediul chakrei ajna – către binele oamenilor, pentru întreaga omenire. Dacă dirijarea este conştientă înseamnă că chakra respectivă a început să fie condusă de însuşi nucleul spiritual. Şi cum „energia urmează gândirea", în decursul vieții, aceasta îl va determina să se concentreze tot mai mult în sine pentru a ajunge să dirijeze în mod conştient toate energiile divine afluente. Planul mental devenind câmpul său principal de acțiune, va ajunge la cunoaşterea spirituală ştiințifică, lucrând ca un adevărat om de ştiință. Va trebui să susțină însă în permanență eforturile pregătitoare, în vederea obținerii acestei trepte. Este evident că şi mai puțini oameni care trăiesc pe solul planetar au reuşit să realizeze a treia treaptă de inițiere: mai puțin de trei mii...

• *Inițierea a patra* – „Marea Renunțare" sau (după un termen introdus de creştini) „Crucificarea". (Deşi acest ultim termen este asociat torturii şi morții, nu acesta este cazul pe linia treptelor evoluției spirituale.) Scopul eforturilor intime care vor duce la obținerea acestei trepte este eliberarea de orice interes privind sinele, cu dominarea iubirii spirituale şi cu renunțarea la viața personală în beneficiul „marelui Tot". În cursul acestui proces intim, bazat pe eforturi permanente de autodirijare, însăşi conştiința sufletului îşi pierde importanța, făcându-şi loc o stare de conştiință mai universală, mai aproape de Mentalul divin.

Sub aspectul intimității energetice, transformările care survin treptat conduc la stabilirea unei legături directe între cele trei corpuri spirituale şi corpul mental, precum şi cu creierul fizic. Dar acestea fac ca la un anume moment să se constate că nu mai sunt necesari vechii centri de energii şi că însuşi corpul cauzal – corpul sufletului – nu mai este util; drept urmare, după decesul trupului fizic şi apoi după părăsirea celor trei corpuri subtile „inferioare", este abandonat şi corpul cauzal care se va dezintegra şi el. Acest act mare de „renunțare" are o importanță majoră: discipolul nu mai are nimic în el care să-l mai lege de cele trei lumi ale evoluției umane: fizică, astrală, mentală. De la a patra inițiere, entitatea umană îşi continuă existența pe planurile buddhice ale planului fizic cosmic – acestea fiind mediul intuiției. În timpul care urmează, contactul său cu cele trei lumi părăsite va mai fi doar în mod voluntar, cu scopuri de „servire" a celor mulți „de jos". Fiind acum o ființă a lumii invizibile superioare, nu se va mai reîncarna decât doar dacă va veni în omenire cu o misiune specială, benefică pentru pământeni. Existența şi-o va continua prin astfel de manifestări ale iubirii spirituale, devenind „Maestru" – sau, după vechea denumire orientală, devenind „Arhat".

Totuşi, Maestrul Tibetan a repetat o atenționare: această treaptă de inițiere nu poate fi obținută decât prin continuarea acelei „lupte cu sinele", cu renunțarea la absolut tot ce este material; aceasta este necesară întrucât „după o lege a planetei noastre (şi numai dacă ştiți, după o lege a sistemului nostru solar), nimic nu poate fi obținut decât

prin luptă şi conflict – luptă şi conflict asociate pe planeta noastră cu suferință şi durere –, care totuşi după inițierea a patra vor fi eliminate. Vă cer să reflectați la această Inițiere a Renunțării, amintindu-vă în mod permanent în viața voastră cotidiană că acest proces de renunțare, implicând crucificarea sinelui inferior, nu este făcut posibil decât prin practicarea cotidiană a detaşării. Acest cuvânt, «detaşare», este însă termenul oriental ce corespunde «renunțării». Vă cer, de asemenea (pe cât vi se va părea de curios), să vă obişnuiți cu gândul la crucificare, să vă obişnuiți cu suferința şi cu detaşarea, ştiind că sufletul nu suferă de fapt cu nimic şi că nu va mai fi nici o durere şi nici o tulburare pentru Maestrul care a obținut eliberarea. Maeştrii au renunțat cu totul la ce era material. Ei s-au ridicat în afara celor trei lumi prin propriile eforturi".

Dar sunt foarte puțini pământeni care în decursul unor întregi epoci istorice şi al unui lung şir de încarnări au reuşit să obțină şi a patra inițiere: printre cei peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului, sunt doar cca 450 de Arhați...

• *Inițierea a cincea* – „Revelația". Pentru a obține această treaptă superioară, inițiatul trebuie să-şi concentreze voința în fondul gândirii sale, pentru a reuşi să se elibereze total de „orbirea vieții terestre", ceea ce îi va oferi treptat, iarăşi, o nouă viziune. Această percepție diferită, mai complexă, îi „revelează o altă Realitate", cu totul deosebită de ceea ce a simțit şi a cunoscut până atunci; constatând o libertate totală, prin renunțarea atât la cele trei lumi cât şi la corpul cauzal, se află acum într-o lume nouă, care îi va impune experiențe cu totul noi. Manifestările sale vor fi în mod general pe linia energiilor spirituale, continuându-şi existența în planul buddhic, într-un „corp de lumină". Va dezvolta astfel rolul energiei în dezvăluirea „revelației", precum şi rolul Voinței (ca energie dirijată) în obținerea succesiunilor revelatoare şi de manifestare. În acest mod, devine un „Adept". La acest nivel de ascensiune spirituală, fiind conştient că activitatea proprie nu mai este dependentă de vechea noțiune a „timpului terestru", şi-o va dirija cu profundă iubire pentru servirea permanentă a tot ce este viu, pe linia Planului divin, fapt ce îi va asigura continuarea ascensiunii sale spirituale. Dar pentru realizarea diferitelor sale acțiuni în consens cuFiințele superioare care interpretează Planul divin, Maestrul are acum şi o altă potență care pentru noi este cu totul uimitoare: „Maestrul poate să-şi construiască un corp[81] grație căruia el poate să intre în legătură cu discipolii săi sau cu oameni care au obținut inițieri superioare; desigur, când este necesar, El îşi construieşte acest corp cu forma şi imaginea trupului uman şi aceasta o face instantaneu, printr-un act de voință" (!!).

• *Inițierea a şasea* – „Decizia". Încă de la trepte de inițiere anterioare, mergând în cursul a numeroase vieți de renunțări şi de eforturi intime, fostul discipol a învățat repetat să facă alegeri corecte şi să ia hotărâri pe baza unor motivații spirituale. Dar la nivelul inițierii a şasea (cât şi pentru următoarele trei inițieri) – bazate pe „alte Realități" – , manifestările specifice şi modul de continuare a existenței spațiale depăşesc în mod

[81] Trupurile de manifestare fizică realizate de Maeştri (instantaneu sau prelucrate mai complex într-un oarecare interval de timp) printr-un act de voință au rămas cu vechea denumire sanscrită: „mayavirupa". În finalul cărții *Initiation – Human and Solar* (tradusă la Ed. Neuron, Focşani, 1995) definirea era următoarea: *Mayavi-Rupa* – în sanscrită: „formă iluzorie". Corp de manifestare pe care adeptul îl creează printr-un act de voință, pentru uzul său în cele trei lumi. Nu are nici o legătură materială cu corpul fizic. Este spiritual şi eteric şi trece peste tot fără dificultate. Este construit prin puterea „mentalului" inferior din tipul cel mai elevat de materie astrală.

practic capacitatea noastră (încă atât de limitată) de înțelegere a acestora. Iată cum se exprima în acest sens, într-o manieră enigmatică, Maestrul Djwhal Khul:

„La a şasea inițiere, Maeştrii se află în fața altor domenii de servire, în care ei vor trebui să comunice, să întărească şi să ilumineze ceea ce deja a fuzionat, ceea ce este puternic şi plin de lumină, însă care mai are totuşi nevoie de ceea ce Ei pot aduce pentru a exprima «Totul» înglobând totul....La această Inițiere a Deciziei, Maestrul se poate angaja pe oricare din cele şapte Căi, hotărând care îi va fi viitorul câmp de servire".

Cele şapte Căi ce stau în fața alegerii Adepților, din care fiecare conduce la obiective distincte în raport cu viața noastră planetară, sunt următoarele:

– Cărarea Servirii terestre – care conduce la planul astral cosmic (deci superior planului fizic cosmic al nostru);

– Cărarea lucrării magnetice – care conduce, de asemenea, la planul astral cosmic;

– Cărarea pregătirii pentru a deveni Logoi planetari – conduce la niveluri superioare ale planului mental cosmic;

– Cărarea către Sirius – conduce la planul astral cosmic;

– Cărarea Razei – conduce, de asemenea, la corpul astral cosmic;

– Cărarea către Logosul nostru – conduce la planul buddhic cosmic;

– Cărarea Stării absolute de Fiu – conduce la planul mental cosmic.

Inițiatul englez B. Creme îl explicita (în *Maitreya's Mission,* vol. III) astfel: „Pentru noi, acest corp fizic este un mare secret, cel mai important aspect, pe când pentru Maeştri este numai ceva tranzitoriu din ansamblul manifestărilor proprii. De la nivelul său de realizare divină, Maestrul poate coborî invers pe puntea *antahkaranei*, poate repeta procesul respectiv şi, adunând împreună materii din planurile mental, astral-emoțional şi eteric-fizic, poate să-şi introducă în acestea conştiința Sa....*mayavirupa* este, de asemenea, o «formă-gând», în sensul că este o creație a gândirii şi a voinței, trupul acesta nefiind născut ca în modul obişnuit".

Preluând sarcinile care revin din „decizia" de a alege o „cărare" sau alta, Adeptul devine „Chohan" (de asemenea un vechi termen sanscrit). Dar astfel cum specifica Maestrul Djwhal Khul, inițierea a şasea nu poate fi obținută decât atunci când voința Maestrului s-a contopit cu cea a Logosului planetar într-o „fuziune divină". Iată însă şi o altă specificare ce ne uimeşte şi ne depăşeşte nu numai cunoaşterea şi înțelegerea, ci şi ceea ce am putea imagina:

„Este interesant de reținut că la această a şasea inițiere survine un moment de interes istoric fundamental. Toți Maeştrii inițiați de gradul şase se reunesc în consiliu şi toți împreună – înainte de a decide Cărarea ce o vor urma (care îi va îndepărta probabil de Cărarea Servirii terestre) – decid măsurile pe care le propun să fie luate de Ierarhie, măsuri care – în mod radical şi permanent – vor afecta planeta pe care au trăit şi muncit... Ei sunt aceia care, în totalitate – la un moment istoric sau la altul – formează grupul ce ia hotărârile definitive privind omenirea. Astfel, hotărârea luată de acest grup de inițiați a fost aceea care a pus capăt vechii civilizații a atlanților; decizia pe care o vor lua acum va genera mari schimbări în civilizația noastră modernă".

• *Inițierea a şaptea* – „Învierea" – este în fapt treapta de eliberare de orice atracție a continuării existenței în contextul fenomenelor specifice celor şapte planuri ale vieții planetare. Este o „părăsire" a planului fizic cosmic terestru şi o „ridicare" deasupra acestuia. Inițierea este obținută într-o zonă pe care Maestrul Tibetan o numeşte sugestiv

drept „planul logoic” sau „planul conştiinţei Seniorului Lumii”. În fapt, încă de la a cincea iniţiere adeptul a aflat că viaţa în cadrul unei „forme” (al unui trup) este în realitate „o moarte”. La a şaptea iniţiere este respinsă orice dorinţă de a avea „o formă”, iniţiatul devenind „un punct concentrat de lumină vie” (!?). „El ştie acum, într-o manieră inexprimabilă pentru noi, că tot ceea ce ESTE e viaţă şi că această viaţă şi adevărata ei plenitudine fac din el o parte integrantă a CEEA ce se află în afara vieţii planetare; el poate acum să participe la această Existenţă extraplanetară, unde trăieşte, se mişcă şi îşi are Fiinţa Sa, la fel ca şi Logosul planetar.”

În această zonă i se completează, de asemenea, revelaţia şi cu perceperea la alt nivel a faptului că planeta noastră şi Logosul planetar nu sunt decât o parte a „marelui TOT”.

• *Iniţierea a opta* – „Tranziţia”. La această treaptă, în intimitatea „fiinţei de lumină” se mai produce o eliberare, şi anume, de reacţiile conştiinţei (aşa cum înţelegem noi acest cuvânt) şi chiar de însăşi sensibilitatea rămasă în structura fiinţei treaptă de treaptă, survenind iarăşi o altă stare de percepere; după cum explica Maestrul, în noţiunile noastre ar putea fi comparată cu o formă de recunoştinţă superioară combinată cu o „compasiune” superioară.

(În fapt, nu numai că noţiunile şi cuvintele noastre nu oferă înţelegerea noilor stări „trăite” în planurile superioare, dar însuşi Maestrul Djwhal Khul – care se afla pe treapta celei de-a cincea iniţieri atunci când a dictat conţinutul acestui volum – recunoştea cu sinceritate deplină: „În studiul acestor iniţieri superioare – despre care nu am nici cea mai mică experienţă personală –, nu pot să fac altceva decât să vă clarific mentalul vostru, ca, de altfel, şi pe al meu, utilizând expresii ale vechilor cunoaşteri şi ale învăţăturii orale căreia îi este permis să pătrundă în mentalul oamenilor”.)

Ca etapă de progres spiritual, la iniţierea a opta i se dezvăluie Adeptului respectiv planul activităţii planetare. Survine, de asemenea, şi o manifestare energetică ce depăşeşte modul nostru de înţelegere, care constă într-o „stranie” participare a tuturor Maeştrilor sau Iniţiaţilor ce au obţinut această a opta iniţiere, având drept scop stimularea potenţelor de preluare a revelaţiilor. Maestrul Tibetan se exprima în acest sens în următorul mod:

„S-ar putea spune că Ei ar juca rolul unei lentile prin care trece lumina vie ce face posibilă revelaţia; Ei îndeplinesc totodată funcţiile necesare de protejare. Această protecţie este strict necesară căci, la această iniţiere, adeptul este făcut să vadă nu numai binele etern care susţine planul planetar, dar îi permite, de asemenea, «să vadă ceea ce este ascuns dincolo de poarta puternic pecetluită, cât şi să intre în contact cu răul cosmic, căci acesta nu-i mai poate face nici un rău». Totuşi, El mai are nevoie de protecţia Celor cu care este capabil să se asocieze. Ceea ce înseamnă planul planetar, nu ştiu; dar când spun că o parte din acest plan este de a da curs liber luminii şi iubirii într-un univers mai vast şi de a elibera sistemul solar de atacurile răului cosmic, eu afirm un adevăr”.

• *Iniţierea a noua* – „Refuzul”. Ajuns în faţa acestei trepte, nimic nu-l mai leagă pe iniţiatul respectiv de activităţile planetare; această ultimă treaptă îi conferă eliberarea de orice atracţie, chiar de cea a planurilor superioare menţionate anterior. Deşi fiinţa sa este dominată de iubire, fiind poate tentat să rămână la planeta trăirilor sale pentru a o servi în mod superior, alături de Salvatorii Lumii care au hotărât să aleagă Cărarea

terestră, o dată ajuns în fața consiliului inițiaților de grad superior, el va manifesta Marele Refuz. Acor-dându-i-se inițierea, el intră pentru prima oară în contact cu ceea ce este numit „Soarele Spiritual Central". În acest mod, va percepe că se conectează la planul sistemului solar, „Inima Soarelui" revelându-i calitatea ce o va deține în sistemul nostru solar...

Urmărind succesiunea gradată a „inițierilor" expuse în sinteza actualizată de mai sus, cititorul a putut constata că ampla suită de transformări ale modului de a gândi, îmbinată cu ascunse modificări în structurările energetice ale ființei umane constituie, în fapt, sensul major al vieţuirii continue a omului în diferitele planuri şi subplanuri ale lumilor invizibile terestre. Importanța procesuală a inițierilor a fost relevată de Maestrul Tibetan într-un mod foarte sugestiv:

„Inițierea este într-adevăr numele dat revelației sau unei viziuni care atrage discipolul mereu înainte, către o Lumină tot mai mare. Este un proces de recunoaştere a Luminii, de folosire a Luminii, pentru a pătrunde într-o lume mereu mai clară. În cadrul acestei Lumini, el află, vede şi absoarbe ceea ce până atunci i-a fost obscur, secret şi necunoscut. Progresarea – mergând de la o zonă mai slab luminată a manifestării divine, la o zonă a gloriei celeste –, acesta este mersul pe Calea Evoluției".

Cele şapte raze

„Eu văd esența noțiunii de proces ca fiind dată de enunțul: «Nu numai că orice se schimbă, dar totul este o continuă mişcare de curgere».

...este însă foarte dificil să nu cădem în tendința aproape universală de a trata cunoaşterea noastră ca pe un set de adevăruri de bază împietrite...

Este oare posibil să eliminăm această contradicție, în sensul de a înțelege nu doar realitatea, ci şi întreaga cunoaştere *ca fundată pe mişcare de curgere? „*

David Bohm (*Plenitudinea lumii şi ordinea ei*)

Ştim atât de puține lucruri...

Deşi în secolul XX ştiința a făcut un salt imens, pe cât de amplu, pe atât de spectacular, totuşi cantonarea ei exclusiv în domeniul materiei dense şi al energiilor specifice acesteia a limitat cunoaşterea generală doar la o părticică a unei Realități terestre şi cosmice cu mult mai extinse...

Poate că exemplul cel mai evident este dat de însăşi ființa noastră, pe care o cunoaştem relativ puțin ca manifestări ale psihicului său atât de complex şi ceva mai extins sub aspectul ei organic şi al fiziologiei acestor organe, până la biochimia

substanțelor rezultate din combinațiile elementelor chimice încadrate în tabelul lui Mendeleev şi, respectiv, până la fizica particulelor elementare ce compun atomii materiei dense. Prea puțini sunt încă aceia care ştiu totuşi mai mult, care cunosc, într-o măsură mai mare sau mai restrânsă, aspectele prezentate în capitolul anterior sau despre „fizica materiilor eterice". Şi chiar dacă există grupuri de oameni care „ştiu mai mult", numărul lor raportat la cele peste cinci miliarde de locuitori ai Pământului reprezintă un procent penibil de mic...

Necunoscând structurile corpurilor noastre din materii subtile şi modul lor de funcționare strict energetic, studiile docte moderne care se referă la interacțiunile dintre mediu şi ființa umană investighează doar modul în care factorii geofizici sau cei cosmici – specifici exclusiv materiei dense şi, respectiv, câmpurilor şi radiațiilor numai de natură electrică şi magnetică – influențează trupul carnal alcătuit din țesuturi şi celule derivate din aceeaşi categorie de materie.

Cititorul a putut constata însă din capitolul anterior – cât şi din literatura spiritualistă disponibilă – faptul că părți importante ale omenirii din mileniile – şi poate din zecile de milenii – anterioare au cunoscut cu mult mai mult din ceea ce astăzi este „necunoscutul contemporan". Şi dacă, de exemplu, harta centrilor de acupunctură – veche de cinci milenii – este o dovadă istorică a cunoaşterii privind relațiile energetice dintre trupul carnal şi corpul eteric, astrologia antică demonstrează o cunoaştere mult mai extinsă a influențelor energetice preluate de corpurile subtile ale ființei umane, atât de la „corpurile subtile ale Pământului", cât şi de la radiațiile complexe ale Soarelui, ale planetelor-surori, ale diferitelor constelații galactice, până la curenții-fluvii de energie ce provin din radiația Sferei divine. Acest gen de elemente cognitive care depăşesc total actuala cunoaştere doctă se evidențiază a fi capitole distincte ale unei „ştiințe superioare" care, în mod cu totul logic, se va contopi cu ştiința modernă a materiei dense şi a energiilor ei specifice; abia după depăşirea acestui prag, se va dezvălui o „metaştiință" care va fi baza progresului omenirii viitoare.

Deşi a revenit la modă şi se doreşte a fi o „punte" între trecut şi prezent, totuşi astrologia actuală – şi anume acea preocupare condusă cu discernământ şi seriozitate (eliminând redactările stereotipe de horoscoape cu caracter comercial) – nu s-a situat încă la nivelul vechilor cunoaşteri. Şi aceasta, din cauză că majoritatea astrologilor contemporani nu au preluat decât părți ale unor scheme antice, limitate în special la sistemul nostru solar. în plus, chiar dacă se oferă elemente întru totul veridice, marea majoritate a astrologilor actuali nu au capacitatea de a afla elemente specifice determinante, cum ar fi:

– nivelul de evoluție spirituală atins de fiecare ins în parte. Chiar dacă doi sau mai mulți oameni s-au născut exact la aceeaşi dată şi la aceeaşi oră, caracterele lor şi înseşi viețile lor vor diferi mult, în raport cu nuanțele specifice ale maturității – sau ale imaturității – spirituale a fiecărui suflet în parte; or, un atare aspect poate fi perceput doar de astrologii dăruiți cu o clarviziune deosebită;

– de asemenea, „încărcătura karmică" rezultată din şirul de vieți anterioare diferă total de la individ la individ, în modul cel mai ascuns. Chiar dacă această „încărcătură" contribuie la fixarea datei – şi chiar a orei – de naştere, „programul karmic" depăşeşte cu mult condiționările astrologice, fiind preponderent în desfăşurarea vieții fiecăruia dintre noi.

O interesantă reliefare a acestui aspect a fost redată de inițiatul german O.E. Bernhardt (Abd-ru-shin) în volumul II al operei[82] sale, în care arăta următoarele:

„Dacă o radiație a unui astru este defavorabilă unei persoane în raport cu «tiparul său astrologic», un atare efect se resimte numai dacă în programul karmic este prevăzută afectarea acesteia ca urmare a aplicării «legii cauzei şi a efectului» pentru un gând sau/şi o faptă nocive, anterioare. Deci, radiația astrală vine să întărească procesul energetic al «arderii secvenței karmice» existente în programul vieții persoanei respective. Dar dacă aceasta nu are înregistrate astfel de secvențe care trebuie să fie «şterse» din caseta corpurilor subtile, oricât ar fi de nefavorabilă radiația astrului, nu i se întâmplă nimic, chiar dacă astrologul a determinat schematic aşa ceva. Desigur, fenomenul de «barare» este la fel şi în situații inverse: la configurații astrale cu radiații favorabile, acestea nu au efecte benefice dacă încărcătura şi, respectiv, programul karmic al persoanei impun secvențe neplăcute în perioadele respective ale vieții".

De altfel, O.E. Bernhardt adăuga şi alte elemente pe care astrologii obişnuiți nu au cum să le cunoască şi care, de asemenea, influențează caracterele oamenilor şi caracteristicile vieții acestora – de la caz la caz –, diferențiindu-le, chiar dacă diverse persoane s-au născut exact sub aceeaşi incidență cerească:

„în orice caz, stabilirea unei scheme astrale nu-i oferă omului decât un folos redus. într-adevăr, la radiațiile astrelor ar trebui adăugate şi radiațiile solului, care sunt specifice diferitelor regiuni ale Pământului. De altfel, trebuie în mod absolut luată în considerare şi materia vie subtilă, cu toate activitățile care se desfăşoară acolo: de exemplu, lumea formelor-gânduri, aceea a karmei, curenții emişi în materie de forțele cosmice nocive, cât şi de cele ale Luminii, şi încă alte multe lucruri.

...Într-adevăr, nu trebuie luat în considerare numai micul număr de astre de care dispun astăzi astrologii pentru calculele lor. Există şi alte astre, nenumărate, a căror existență înşişi astrologii o ignoră şi care totuşi atenuează sau intensifică efectele, le contracarează şi le deplasează. Rolul acestora este într-atât de important, încât schema astrală definitivă poate fi total contrară aceleia pe care ar fi capabil să o stabilească chiar şi cel mai bun astrolog".

În fapt, există cu adevărat dirijări de energii cosmice despre care astrologii obişnuiți nu au, în general, nici cea mai vagă idee – fiind ştiute doar de unii astrologi ce au cunoştințe esoterice extinse şi au, totodată, şi darul clarvederii; or, astfel de fenomene au influențe determinante asupra oamenilor ca indivizi, dar şi asupra omenirii întregi. Iată ce dezvăluia în acest sens Maestrul Djwhal Khul, prin intermediul lui A.A. Bailey[83]:

„Toți Maeştrii primesc un antrenament atent cu privire la manevrarea energiilor... Maestrul este instruit învățând să manevreze energiile extraplanetare, care sunt însă circumscrise printr-un cerc solar ce nu poate fi depăşit. Maeştrii care s-au decis să urmeze cea de a doua Cărare (cea a lucrării magnetice) sunt învățați să stăpânească şi să orienteze energiile sistemice, precum şi anumite energii emanate din constelația Balanței sau cele ale unei stele din Ursa Mare. în stadiile cele mai avansate şi când este mult mai evoluat decât indică termenul de «Maestru», El lucrează în mod conştient pe planul mentalului cosmic. Activitățile sale se vor orienta atunci spre corelarea energiilor care vin

---

[82] Abd-ru-shin, *Im Lichte der Wahrheit,* Ed. Gralsbotschaft, Stuttgart, 1987, traducere în limba română la Ed. Fundația Graalului, Timişoara, 1996.

[83] Bailey, A.A., *Rayons et Initiations,* Ed. Lucis Trust, Geneva, 1987.

din Ursa Mare cu cele ce vin de la constelația Pleiadelor, în dubla lor relație cu sistemul nostru solar şi, doar în mod auxiliar, cu Pământul nostru....La rândul ei, Ierarhia este influențată actualmente de trei mari constelații:

a) Vărsătorul... Această energie este «forța executoare» a universalității. Aceasta priveşte, desigur, viitorul;

b) Taurul, ce oferă energia... care dă iluminarea. Aceasta priveşte prezentul;

c) Peştii, care radiază energia Inspirației Salvatorului Lumii. Este câmpul de forță în cadrul căruia trebuie să acționeze celelalte două energii. Aceasta este rezultatul trecutului.

...Astfel, cum astrologii esoterişti ştiu, survine un ciclu de viață în care discipolul avansează, plecând însă într-un alt sens pe Roata Vieții, pe roata zodiacală; în loc de a progresa aşa cum merg acele ceasornicului, el începe să progreseze în sens invers; el află astfel că aspectul material al naturii sale poate încă să mai fie condiționat de forțele care se scurg prin această materie, conform horoscopului său şi după modul exoteric al revoluției zodiacale. în acelaşi timp însă, discipolul primeşte curentul de energie provenind de la roata inversată....în consecință, el primeşte două feluri de curenți de energie, mergând în direcții opuse, ceea ce face să apară creşterea conflictului în viața sa şi în circumstanțele acesteia.

...Roata zodiacală este în ea însăşi, în mod esențial, un centru cosmic de energie....Multitudinea influențelor zodiacale are în final două efecte:...resimțite în centrul (chakra) capului şi în centrul inimii fiecărui inițiat".

Accentuând necesitatea extinderii cunoaşterilor în acest domeniu prin relansarea învățământului unei „Noi Astrologii" (bazată, de fapt, pe vechile cunoaşteri mult mai ample), Maestrul Tibetan a mai punctat încă două condiționări importante, necunoscute cu totul de către cei care doresc să li se facă horoscoape şi prea puține ştiute chiar de marea majoritate a astrologilor:

„Această nouă astrologie a fost ignorată până acum cu bună ştiință de astrologii care mi-au citit învățătura (cu excepția a patru astrologi)....Eu am dat destule elemente, astfel încât astrologul deschis spiritual putea să țină cont de ele, pentru a stabili în mod ferm bazele astrologiei viitoare. Exactitatea celor date de mine va fi verificată în decursul timpului, când astrologii care vor studia horoscopul persoanelor avansate (spiritual) şi al discipolilor vor folosi influențele planetelor esoterice aşa cum le-am indicat eu, şi nu ale planetelor obişnuite, aşa cum se procedează în general.

Dar exactitatea deducțiilor acestora va depinde în mod obligatoriu de propriul nivel de evoluție spirituală şi de aptitudinea de a recunoaşte o persoană avansată (în evoluție), un discipol sau un inițiat, atunci când îi va întâlni şi le va întocmi horoscopul....Dacă ei, astrologii, nu sunt suficient de avansați, ar putea să considere prea uşor ca fiind avansate chiar persoane care sunt încă departe de a fi doar simpli aspiranți. în acest caz, horoscopul va fi inexact".

Dacă fiecare dintre noi ar putea vizualiza fluxurile energetice extrem de variate care „curg" permanent din cer – atât din sistemul nostru solar, la care se adaugă energiile anumitor constelații sub dirijarea cu scopuri precise din partea unor entități superioare, pe fondul miliardelor de radiații[84] emise de nenumăratele miliarde de stele şi,

[84] În cadrul unui studiu întocmit – în anul 1975 – pentru NASA, în vederea dimensionării „Proiectului SETI" (*Searchfor Extra-Terrestrial Intelligence*), astronomul american dr. F. Drake

respectiv, de peste un miliard de galaxii ale spațiului investigat astronomic până acum –, am avea senzația unei realități foarte stranii: suntem fiecare „o formă materială" străbătută simultan de mulțimi neştiute de radiații, având cele mai diferite lungimi şi frecvențe de undă, precum şi intensități foarte variate. Este deci întru totul normal ca unele dintre acestea să intre în rezonanță directă – sau prin armonice – cu substanțele fiecăruia dintre corpurile ființei noastre, precum şi cu cei şapte centri energetici specifici fiecăruia din cele şapte corpuri subtile şi, respectiv, cu însuşi nucleul spiritual. Or, dacă fiecare radiație care ne traversează ne transmite şi informații – pe care ştim sau nu să le „traducem" –, acele unde care intră în rezonanță cu părți sau elemente componente ale ființei noastre ne vor aduce nu numai mesaje informaționale, dar vor produce şi micro-procese energetice specifice. Efectele unor asemenea fenomene intime – despre care nu suntem conştienți în mod normal, la fel cum nu conştientizăm în mod obişnuit nici funcționarea organelor interne – vor consta în amplificarea – în bine sau în rău – diferitelor predispoziții proprii care urmează să se manifeste conform „programului personal" sub forma unor trăsături de caracter sau a unor modificări organice, dar şi a înşiruirii „anumitor" evenimente, în decursul vieții. De aceea, era întru totul reală afirmația inițiatului german O.E. Bernhardt cu privire la rolul parțial al energiilor generate de planete în cadrul diferitelor scheme astrologice, energii care pot interveni efectiv doar când survine rezonanța cu „elementele de program imprimate" în ființa noastră subtilă.

Sub acest aspect al influențării ființelor umane prin radiații şi, respectiv, prin efectul rezonanței, ştiința spiritualistă a relevat de mult timp un fapt esențial – dar această cunoaştere a rămas accesibilă doar unor grupuri restrânse de inițiați: determinarea caracteristicilor psihice, a predispozițiilor spre talente sau vicii, spre anumite acțiuni sau activități, a inteligenței şi a înseşi structurării trupului organic – deci a vieții fiecărei ființe omeneşti – rezultă direct din influențele „celor şapte raze"!

Dar despre care radiații, despre care raze ştiau cei din vechime că au „puteri" atât de deosebite, căci, în fapt, nu era vorba de radiațiile „celor şapte planete[85] sacre"?

Iată cum explicita această problemă – pe cât de puțin ştiută, pe atât de importantă pentru întreaga omenire – inițiatul englez Benjamin Creme[86]:

„Ştiința modernă a demonstrat vechea axiomă fundamentală a esoterismului, conform căreia în ansamblul Universului manifest nu există nimic altceva decât energii, aflate în relații unele cu altele, fiecare având un nivel vibrator propriu. Ştiința spiritualistă postulează că aceste energii se repartizează în şapte curenți sau «raze», a căror interacțiune la toate nivelurile de frecvențe creează sistemele solare, galaxiile şi universurile. Mişcarea acestor şapte raze, care se face după cicluri spiralate, conduce orice Ființă «în» şi «în afară» de manifestare, o colorează şi o saturează cu calitățile lor şi

---

(directorul Centrului Național de Astronomie de la Arecibo) estimase că emisiile radiate în spațiul cosmic ce ar trebui cercetate pe rând sunt de ordinul a două sute de milioane de miliarde de miliarde!

[85] Planetele din sistemul nostru solar al căror Logos a obținut un nivel de evoluție corespunzător celei de a treia inițieri sunt considerate în esoterism ca fiind „planete sacre". în ordinea evoluției lor, acestea sunt: Uranus, Mercur, Vulcan, Venus, Jupiter, Neptun, Saturn.

[86] Creme, B., *Maitreya's Mission,* vol. I, Ed. Share International, Londra, 1986, tradus în limba română de Asoc. Invent-Terra Nova, Iaşi, 1999.

cu atributele lor specifice. Aceasta este la fel de valabil pentru un grăunte de nisip, ca şi pentru orice om sau pentru un sistem solar. Fiecare rază este exprimarea unei Vieți [87].

În ceea ce priveşte sistemul nostru solar, aceste şapte energii [88] sunt expresia a şapte mari Vieți încarnate pe şapte stele care formează constelația Ursa Mare. în sistemul nostru solar, dintre aceste raze primează cea de a 2-a. Drept urmare, celelalte şase raze sunt considerate ca sub-raze ale acestei energii de bază. Prin manipularea acestor sub-raze, Logosul solar a creat toate varietățile de viață din sistemul său.

...aceste forțe, pe fiecare plan, condiționează natura noastră şi fac din noi ceea ce suntem. Razele constituie tipuri particulare de energii, accentul fiind pus pe calitatea fiecărei energii, mai degrabă decât pe forma pe care ea o creează. A spune despre un om, sau despre o națiune, sau despre o planetă că sunt «pe» raza 1 sau a 2-a, înseamnă că acestea sunt «colorate» prin calitatea razei respective şi că o exprimă ca atare. în consecință, există şapte tipuri de ființe umane, în funcție de razele prin care sunt influențate. în cadrul Planului Logosului, razele intră în manifestare în mod ciclic şi, prin influența lor, sunt la originea succesiunii civilizațiilor şi a culturilor care marchează şi măsoară evoluția raselor.

...Fiecare ființă umană se află pe una sau pe alta din cele şapte energii şi este guvernată prin cinci raze de bază:

– raza sufletului, care rămâne aceeaşi de-a lungul a nenumărați eoni;

– raza personalității, care se schimbă de la o încarnare la alta, până când se dezvoltă toate calitățile intime;

– raza care conduce corpul mental;

– raza ce condiționează vehiculul (corpul) astral – sau emoțional;

– raza corpului fizic – incluzând creierul.

Razele variază ciclic. Fiecare dintre ele acționează în mod privilegiat prin intermediul unui anumit centru (chakra)... determinând în ansamblu structura psihică şi a trupului, natura astrală (emoțională), precum şi calitatea mentalului. Acestea ne predispun la anumite atitudini de spirit, cât şi la anumite puteri şi slăbiciuni, care sunt «virtuțile» şi «viciile» razelor. De asemenea, «colorează» personalitatea noastră şi îi dau o

---

[87] Maestrul Djwhal Khul afirmase acelaşi fapt, dar într-o exprimare inițiatică: „Fiecare din cele şapte grupuri planetare este prezidat de unul din cele şapte Spirite din fața Tronului, prin unul din cei şapte Seniori ai Razei" (n.a.). În cartea *Le côté occulte de la Franc-maçonnerie* (citată în capitolul anterior), inițiatul englez C.W. Leadbeater evidenția o cunoaştere foarte veche a importanței fundamentale a „celor şapte raze" ce ar fi dirijate de şapte entități superioare: „în tabloul Lojii se poate vedea steaua cu şapte colțuri aşezată deasupra scării care urcă până la cer: ea este un simbol al celor şapte mari linii potrivit cărora viața urcă din treaptă în treaptă, înainte de a se uni cu Divinul în mod total, şapte modalități prin care omul poate atinge perfecțiunea şi, în sfârşit, cele şapte raze sau emanații ale lui Dumnezeu, prin care El a umplut întreg Universul cu strălucirea vieții Sale. Această stea traduce, de asemenea, ideea creştină a celor şapte mari Arhangheli, a celor Şapte Spirite care stau dinaintea tronului lui Dumnezeu. Ea mai reprezintă, de asemenea, un simbol al omului perfect – Adeptul – căci, devenind stăpânul celor cinci lumi, el dispune de şapte puteri; el şi-a dezvoltat natura sa până la limitele perfecțiunii umane, pe cele şapte raze, pe cele şapte linii de activitate ale vieții divine".

[88] Este interesant de constatat că în structurarea şi chiar în organizarea fundamentală a Creației, „modulul de şapte" este regăsit foarte des (ca, de altfel, şi „modulul de trei"): lumina albă se descompune în şapte culori spectrale; cele şapte planuri cu câte şapte subplanuri fiecare, ale lunilor invizibile; cele şapte corpuri subtile ale ființei umane, cu câte şapte chakre fiecare; cele şapte planete sacre; cele şapte rase-rădăcină ale omenirii; cele şapte grupuri majore ale Ierarhiei; cele şapte Entități Superioare din fața tronului lui Dumnezeu; cele şapte raze cosmice etc. (n.a.).

tonalitate generală pe plan fizic. Razele personalității sunt acelea care guvernează manifestarea noastră în timpul celei mai mari părți a experienței evolutive de pe acest Pământ, însă, o dată parcurse două treimi din această Cale, raza sufletului începe să domine comportamentul nostru şi să se exprime prin acesta.

«Omule, cunoaşte-te pe tine însuți», spuneau grecii antici. «Omule, cunoaşte-ți razele», spune esoteristul. Cunoaşterea propriilor raze ne oferă o vedere asupra puterilor şi a limitărilor noastre, a liniei noastre de minimă rezistență în această viață, şi ne ajută să înțelegem motivația punților şi a barierelor pe care noi înşine le ridicăm între noi şi alții, datorită structurii proprii a razelor. Aceia care sunt pe raze asemănătoare tind să adopte puncte de vedere identice, să aibă acelaşi mod de viață. însă cei care se află pe raze diferite resimt o anumită dificultate în a ajunge la o înțelegere mutuală a atitudinii lor şi a viziunii lor asupra lumii. Că acest factor condiționează viața conjugală devine un fapt cu totul evident. Dar acesta afectează şi succesul sau eşecul întâlnirilor dintre conducătorii națiunilor şi aceasta cu atât mai mult cu cât fiecare națiune este guvernată prin două raze proprii: raza superioară – a sufletului – ce îi exprimă cele mai înalte idealuri, dar care în general nu sunt manifestate încă; cea inferioară – a personalității –, care guvernează dorințele naționaliste ale popoarelor. Această înțelegere a razelor care conduc națiunile şi rasele ne permite să vedem istoria sub o nouă lumină. înțelegem, de exemplu, de ce anumite națiuni sunt aliate, în timp ce altele au puține puncte comune şi chiar au între ele o tradiție de ostilitate. Sesizăm astfel cu claritate, şi nu fără o anumită fascinație, pentru ce anumite idei, anumite mişcări, anumite religii înfloresc într-o anumită perioadă, pentru ca, apoi, să cunoască declinul în perioada următoare. Vedem pentru ce anumite țări se ridică un timp şi exercită o influență dominantă, chiar în lume, pe când altele rămân – pentru a ne exprima figurativ, în paragină –, aşteptând să se trezească o dată cu intrarea în manifestarea ciclică a unei noi raze. Cunoaşterea structurii razelor unora dintre marile personaje care au edificat cultura şi civilizația noastră ne permite să înțelegem cum razele lor au făcut din ei ceea ce au fost, cum au condiționat acțiunile lor şi cum calitățile acestora le-au fasonat destinele.

Ştiința psihologiei este încă în stadiul de copilărie... însă atât timp cât nu se va înțelege că omul este un suflet aflat în încarnare şi că este condus prin anumite raze, multe lucruri vor rămâne obscure. Sufletul este acela care determină razele personalității, precum şi ale vehiculelor (corpurilor) sale şi, astfel, influențele şi factorii de bază ai limitărilor noastre".

Problematica fundamentală a acestor „şapte raze" cu extrem de variatele lor efecte a fost dezvoltată mult mai amplu de Maestrul Tibetan prin cărțile [89] scrise cu A.A. Bailey. în extinsul cadru explicativ, încă de la primul volum (*Initiation – Human and Solar*) elaborat în comun, fiecărei raze i s-a dat o denumire (provenită în fapt încă din vechime), termenii respectivi fiind folosiți tot mai mult în literatura domeniului; apoi, începând din volumul I al *Psihologiei Esoterice,* au fost expuse şi caracteristicile puterilor formative ale energiilor respective, în special sub aspectul calitativ al acestora. Denumirile consacrate sunt următoarele:

---

[89] În cadrul vastei opere inițiatice dictate autoarei engleze Alice A. Bailey (22 volume), Maestrul Djwhal Khul a oferit cunoaşterii publice şi un amplu *Tratat asupra celor Şapte Raze,* compus din cinci volume, traduse în mai multe țări; titlurile acestora sunt următoarele: *Psihologia*

Raza 1: Putere;
Raza a 2-a: Iubire – înțelepciune;
Raza a 3-a: Inteligență activă;
Raza a 4-a: Armonie prin conflict;
Raza a 5-a: Cunoaştere concretă sau Ştiință;
Raza a 6-a: Devoțiune şi Idealism;
Raza a 7-a: Lege sau Ordine ceremonială.
Reluând caracteristicile respective, Benjamin Creme le-a sintetizat astfel:

Raza 1 (Voinţă sau Putere)

Virtuți: forță, curaj, fermitate, fidelitatea rezultând dintr-o lipsă absolută de teamă, forță de caracter, unicitate în intenție, putere de conducere, capacitate de sesizare a problemelor mari cu deschidere spirituală, de a dirija oamenii şi de a face bine.

Vicii: orgoliu, ambiție, încăpățânare, duritate, aroganță, dorința de a domina pe alții, îndărătnicie, furie, singurătate, putere de a face rău.

Virtuți de obținut: tandrețe, umilință, simpatie, toleranță.

Raza a 2-a (Iubire – înţelepciune)

Virtuți: calm, forță, răbdare şi putere de suportare, iubirea adevărului, fidelitate, intuiție, inteligență clară, caracter senin, iubire divină, înțelepciune, tact.

Vicii: se lasă prea absorbit de studii, răceală, indiferență față de alții, disprețuirea limitării mentale la alții, egoism, suspiciune.

Virtuți de obținut: iubire, compasiune, dezinteres, energie.

Raza a 3-a (Activitate, Adaptabilitate sau Inteligenţă)

Virtuți: vedere largă asupra tuturor problemelor abstracte, sinceritate, intelect clar, capacitate de concentrare, răbdare, prudență, absența acelei tendințe de a se frământa pentru nimic şi de a-i plictisi pe alții cu fleacuri, iluminare mentală, predispoziție filosofică.

Vicii: orgoliu intelectual, răceală, tendință de izolare, imprecizie în detalieri, distragere, încăpățânare, egoism, criticism, lipsă de simț practic, lipsă de punctualitate, lene.

Virtuți de obținut: simpatie, toleranță, devoțiune, precizie, energie, bun-simț.

Raza a 4-a (Armonie, Frumuseţe, Artă şi Unitate)

Virtuți: afecțiuni puternice, simpatie, curaj fizic, generozitate, devoțiune, vivacitate a intelectului şi a perceperii.

Vicii: egocentrism, tendința de a se frământa în sine, imprecizie, lipsă de curaj moral, pasiuni puternice, indolență, extravaganță, intuiție voalată.

Virtuți de obținut: seninătate, încredere, stăpânire de sine, dezinteres, precizie, echilibru mental şi moral.

Esoterică, vol. I; *Psihologia Esoterică,* vol. II; *Astrologia Esoterică; Vindecarea Esoterică; Raze şi Inițieri.*

Raza a 5-a (Cunoaştere concretă sau Ştiinţă)

Virtuți: precizie, justiție (fără răsplată), perseverență, bun-simț, independență, adevăr.

Vicii: critică dură, îngustime de spirit, aroganță, caracter ce nu ştie să ierte, lipsă de simpatie, prejudecăți, tendință de izolare, separatism mental.

Virtuți de obținut: respect, devoțiune, simpatie, iubire, larghețe de spirit.

Raza a 6-a (Idealism abstract sau Devoţiune)

Virtuți: devoțiune, fermitate în intenții, iubire, tandrețe, intuiție, loialitate, respect, apropiere, idealism, simpatie.

Vicii: iubire egoistă şi gelozie, aroganță, parțialitate, tendință spre decepție, fanatism, sectarism, superstiții, prejudecăți, concluzii premature, furii violente, suspiciuni.

Virtuți de obținut: forță, sacrificiu de sine, puritate, adevăr, toleranță, seninătate, echilibru, bun-simț.

Raza a 7-a (Ordine ceremonială sau Magie sau Ritual)

Virtuți: forță, perseverență, curaj, curtoazie, meticulozitate, încredere în sine, creativitate, reflectare, organizare.

Vicii: formalism, bigotism, mândrie, îngustime de spirit, judecare superficială, aroganță, insistență prea multă pentru rutină, superstiții.

Virtuți de obținut: realizarea unității, larghețe de spirit, toleranță, umilință, gentilețe, iubire.

Desigur că cele cinci volume ale *Tratatului despre cele Şapte Raze* oferă cunoştințe deosebit de extinse, abordarea lor trebuind să se bazeze în prealabil măcar pe o documentare elementară şi pe o dorință efectivă în a pătrunde în „tainele" inițierii spirituale. Răspunzând unor întrebări legate de conținutul textelor publicate şi al conferințelor sale, iată, de exemplu, cum dezvolta autorul englez B. Creme cunoaşterile privind extraordinarele energii cosmice specificate de Maestrul Djwhal Khul ca fiind dirijate de entități spirituale superioare – aşa-numitele Vieți Mari – cu scopul realizării Planului divin:

„Cu toate că anumite grupuri vorbesc despre douăsprezece raze... nu există decât şapte raze care evoluează în spirală prin ansamblul Cosmosului, acestea fiind expresii ale celor Şapte Vieți Mari şi a căror interacțiune creează Universul vizibil. Fiecare din aceste şapte raze, care sunt expresia a câte unei Vieți superioare, se exprimă prin intermediul a trei constelații din zodiac, formând triunghiuri de energii. Această relație este aceea care se află la baza Ştiinței Triunghiurilor şi însăşi la baza astrologiei. Ele leagă planeta noastră de sistemul solar şi pe acesta la Marele Tot, extrem de vast, din care face parte. Razele se exprimă şi sunt transmise de acele constelații în modul următor:

Raza 1: **Berbec –** Leu – Capricorn
Raza a 2-a: Gemeni – **Fecioară –** Peşti
Raza a 3-a: **Rac –** Balanță – Capricorn
Raza a 4-a: Taur – **Scorpion –** Săgetător

Raza a 5-a: **Leu –** Scorpion – Săgetător
Raza a 6-a: Fecioară – **Săgetător –** Peşti
Raza a 7-a: Berbec – Rac – **Capricorn".**

(Este, desigur, interesant de remarcat faptul că grupul de stele al constelației Săgetătorul constituie centrul Galaxiei noastre, în jurul căruia se rotesc brațele spiralate ce conțin cele peste două sute de miliarde de stele ale familiei noastre galactice. Or, aşa cum ar rezulta din specificările Maestrului Djwhal Khul, în acea constelație s-ar afla Logosul Galactic – acea mare Entitate Superioară DESPRE CARE NU SE POATE SPUNE NIMIC.)

„Constelațiile scrise cu caractere îngroşate sunt acelea care, acum, guvernează triunghiurile.

Razele folosesc planetele ca agenți transmițători. în cursul acestui ciclu, fiecare planetă transmite astfel energia:

Planetele sacre:
Vulcan – Raza 1;
Mercur – Raza a 4-a;
Venus – Raza a 5-a;
Jupiter – Raza a 2-a;
Saturn – Raza a 3-a;
Neptun – Raza a 6-a;
Uranus – Raza a 7-a.

Planetele nesacre:
Marte – Raza a 6-a;
Pământ – Raza a 3-a;
Pluton – Raza 1;
Luna (voalând o planetă ascunsă) – Raza a 4-a;
Soare (voalând o planetă ascunsă) – Raza a 2-a."

Importante sunt, desigur, şi cunoştințele privind modul ciclic de intrare în manifestare a razelor; astfel, se ştie că niciodată nu sunt în activitate mai mult de patru raze. Rezultă, aşadar, că în viața planetară nu vor fi niciodată mai mult de patru tipuri de oameni, fiind aduse la încarnare numai acele suflete care corespund caracteristicilor energetice calitative ale razelor în manifestare. Acest aspect nu trebuie înțeles însă ca o lipsă totală a influențelor celorlalte raze în structurile intime ale oamenilor, ci doar în sensul manifestării influențelor dominante. Ca explicitare, a fost specificată însăşi situația epocii moderne, la a cărei conturare istorică raza a 6-a a început să-şi piardă din forță (începând din anul 1625), în timp ce energiile razei a 7-a şi-au demarat manifestările prin anul 1675; înlocuirea se face, desigur, în mod treptat, căci la nivel cosmic, astfel de fenomene ciclice nu se produc brusc, ci în perioade de timp mult extinse. Or, deşi aceste două feluri de energii – aceste două raze – domină şi în prezent manifestările mondiale ca şi cele individuale, atât asupra omenirii, cât şi asupra celorlalte regnuri se evidențiază ca aspecte secundare şi caracteristicile energiilor razelor

2, 3 şi 5. Dar dacă pe parcursul Erei Peştilor raza a 6-a a făcut să se încarneze milioane de suflete având parametrii individuali asemănători (manifestați în mod practic prin virtuți şi vicii), şi raza a 7-a a început să impună la încarnare suflete având propriile caracteristici – suflete ce vor domina în Era Vărsătorului, care se înscrie de pe acum în ciclul zodiacal. Iată cum detalia B. Creme faza de tranziție pe care o trăim la acest sfârşit de secol XX:

„Reprezentanții razei a 6-a au ca problemă majoră neputința concretizării idealului lor. Cele mai multe idealuri rămân abstractizări. Ei nu le pot duce mai aproape decât planul pe care le este focalizată conştiința: planul astral, planul emoțiilor. în cadrul Planului divin, fiecare rază pregăteşte însă calea celei care îi va succede. Raza a 7-a îmbină spiritul şi materia şi conduce la sinteza acestor doi poli opuşi. Reprezentanții acestei raze vor concretiza, pe plan fizic, idealurile şi viziunile ciclurilor anterioare. Aşa cum energia razei a 6-a a alimentat separatismul şi exclusivismul, energia razei a 7-a va conduce la fuziune şi la unitate prin sinteză. Aşa cum raza a 6-a a stimulat creşterea individualității, cea de-a 7-a va favoriza spiritul şi conştiința de grup. Raza a 6-a a produs «misticul», pe când raza a 7-a va da naştere – şi este deja cazul – «magicianului», practicantului de magie albă” [90].

Aşa cum menționase inițiatul englez într-un extras citat anterior, apar ca interesant de spicuit câteva exemple de persoane care au avut o mare importanță în viața omenirii – atât la vremea lor, cât şi în numeroase secole ulterioare –, cu evidențierea razei dominante (cea a sufletului), precum şi a sub-razelor care le-au modelat caracterul şi aptitudinile în cursul vieții ce i-au făcut să intre în istorie. Indicațiile redate mai jos (extrase dintr-o listă cuprinzând sute de persoane proeminente) i-au fost comunicate lui B. Creme de către Maestrul său care, în plus față de indicații similare date de Maestrul Djwhal Khul, i-a specificat şi nivelurile de inițiere – de evoluție spirituală – obținute de persoanele respective. în exemplele de mai jos, cifrele redate au următoarele semnificații:

• coloana: întâi = nivelul de evoluție (treapta de inițiere) – scris în paranteză
a doua = raza sufletului
a treia = raza personalității
a patra = raza corpului mental
a cincea = raza corpului astral
a şasea = raza corpului fizic (organic)

persoane exemplificative: Alexandru cel Mare	(1,5)	1	1	3	6	1
Apollonius din Tyana	(5,0)	6	1	1	2	7
Arhimede	(2,2)	5	2	1	2	1
Beethoven	(3,1)	4	4	1	2	7

[90] Evidențierea efectului calitativ al acestui fenomen cosmic determinant este foarte bine exemplificată şi la noi în țară: în tot mai multe localități (atât în oraşe, cât şi în sate), persoane total diferite ca poziție socială şi nivel cultural au manifestat treptat importante calități de bioenergoterapeuți, de clarvedere, de psihokinezie, numărul acestora fiind în continuă creştere (n.a.).

Confucius	(5,0)	3	7	2	6	1
Einstein	(2,2)	2	2	4	2	3
Indira Gandhi	(2,0)	1	1	7	6	3
Charles de Gaulle	(2,4)	3	1	1	4	1
Michelangelo	(3,3)	1	4	4	6	1

Desigur că la fel de interesante pot fi şi razele care influenţează marile grupuri de populaţii constituite în naţiuni. Aşa cum a fost specificat anterior, fiecare naţiune este influenţată de câte două raze specifice: cea a sufletului – care este percepută şi exprimată de iniţiaţii şi discipolii existenţi în cadrul fiecăreia în parte, şi cea a personalităţii – care determină exprimarea dominantă a populaţiei respective. Analizând situaţia ultimelor două secole, B. Creme a constatat următoarele:

„Actualmente, cea mai mare parte a ţărilor acţionează în funcţie de propriile interese separatiste, mai degrabă decât de cele ale comunităţii mondiale, în ansamblu. Ele exprimă deci raza personalităţii lor. Totuşi, din timp în timp, raza sufletului se manifestă prin intermediul iniţiaţilor şi al discipolilor ţării, care atunci demonstrează adevărata calitate a naţiunii. De exemplu, putem vedea în militarismul german agresiv – între anii 1870 şi 1945 – expresia personalităţii primei raze, specifică acestei ţări. Dar, din contra, operele marilor săi compozitori – ca Bach, Beethoven, Haendel, Wagner, Schuman şi Brahms –, ale filosofilor Kant şi Hegel, ale poeţilor săi Goethe şi Schiller, ale pictorilor săi Dürer, Holbein şi Grünewald exprimă frumuseţea razei 1 a sufletului acestei naţiuni”.

Iată însă câteva exemple extrase din lista mult extinsă indicată de Maestrul Tibetan şi reactualizată în parte de Maestrul iniţiatului Benjamin Creme – ca urmare a modificării pe parcursul timpului a unora dintre caracteristicile acestora (cu menţiunea că în prima coloană sunt redaţi indicii pentru raza sufletului, iar în cea de a doua, pentru raza personalităţii):

Albania:	2	7
Bulgaria:	6	7
China:	1	3
Franţa:	5	3
Germania:	4	1
India:	1	4
Italia:	6	4
Japonia:	6	4
Polonia:	6	6
Portugalia:	6	7
România:	6	7
Rusia:	7	6
Spania:	6	7
Statele Unite:	2	6
Ungaria:	6	4

Autorul englez a făcut însă o menţiune foarte semnificativă pentru noi, românii: „Un anumit număr de naţiuni din Europa de Est (Iugoslavia, Albania, România şi Bulgaria îndeosebi) se află între două cicluri ale actualei lor raze a personalităţii, care se poate schimba într-un viitor apropiat”.

Desigur, este de remarcat şi faptul că razele 6 şi 7 ce caracterizează România se regăsesc şi la alte naţiuni, care, într-adevăr, au multe asemănări cu naţiunea noastră – atât ca suflet, cât şi ca personalitate: Bulgaria, Portugalia, Spania.

Totuşi, în evoluţia fiecărei naţiuni un anumit rol l-au jucat şi diferitele personalităţi, care s-au evidenţiat prin activităţile lor şi prin gândirea lor şi care au avut influenţe chiar la nivel mondial. în fapt, acestea au servit realizării Planului superior ce revenea omenirii în etapa respectivă. Deci, acele fiinţe nu s-au încarnat din întâmplare, razele proprii care le caracterizau şi însuşi nivelul evoluţiei spirituale fiind determinante în „selectarea” lor. Aceste realităţi profunde (atât de ascunse însă pentru mulţimile de oameni lipsiţi de o informare şi de cunoaşteri – chiar elementare – în acest domeniu) au condus totuşi, în ultimele două milenii, la o evidentă „expansiune a conştiinţei” fiinţelor spirituale încarnate ca oameni, pregătind marile transformări sociale din ultimele secole, precum şi ale fundamentului lor etic şi spiritual. Astfel, de exemplu, la diferiţi şefi de state sau la personalităţi de mare influenţă, raza 1 a Puterii – a Voinţei – a dominat în structura intimă a fiecăruia în parte: fostul preşedinte al Statelor Unite Abraham Lincoln a avut aproape o aceeaşi structură (1-2-1-2-1) ca şi fostul preşedinte al Chinei comuniste, Mao Zedong, care a avut componentele (1-1-1-2-1); mareşalul Hindenburg – fost preşedinte al Germaniei – a avut o aceeaşi structură ca şi împăratul Carol cel Mare, ca marele diplomat austriac prinţul Metternich, ca şi cancelarul mai vechi al Germaniei – Bismark, ca şi Peron – fostul preşedinte al Argentinei (1-1-1-6-7).

Raza a 4-a, a Armoniei şi a Frumuseţii, a influenţat în mod deosebit mari artişti din diferite epoci. Renumitul sculptor Praxitele – din Antichitatea greacă – a avut structura (4-4-4-6-1), compozitorul italian Donizetti a avut (4-4-4-2-7), iar Puccini (4-4-4-6-7), în timp ce Mozart avea o structură (4-4-4-4-3), iar Berlioz (4-4-4-6-3).

Raza a 6-a a Idealismului abstract şi a Devoţiunii a stimulat zelul multor reformatori religioşi: germanul Martin Luther a avut o aceeaşi structură (6-6-1-2-2-3) ca a elveţianului Ulrich Zwingli. Reformatorul francez Jean Calvin a avut (6-1-6-6-3), George Wihart, ars pe rug pentru „erezie” (1-6-6-6-7), iar scoţianul John Knox (6-6-1-6-3).

Dar iată şi un aspect mai general rezultat din observarea caracteristicilor şi, respectiv, a manifestărilor specifice unui număr extins de fiinţe umane: persoanele care au în structură grupul de raze cu numerotare impară (1-3-5-7) au în mod deosebit tendinţa de a se ocupa mai mult de aspectul „formă” – legat de lumea materiei dense, de lumea concretă –, persoanele la care domină grupul razelor cu indici pari (2-4-6) sunt mai preocupate de partea spirituală, de viaţa interioară, dând prioritate aspectului calitativ al sufletului. Comentând acest efect al energiilor cosmice dirijate prin „cele şapte raze” asupra fiinţelor umane, B. Creme se exprima astfel:

„în mod fundamental, linia razelor 2-4-6 face (mai mult sau mai puţin) dovada unei conştiinţe orientate către suflet şi prin acest fapt manifestă ceea ce numim «calitatea vieţii», în timp ce razele 1, 3, 5, 7 creează instituţiile, structurile politice şi

economice (banii fiind din «energia solidificată» a razei a 3-a, dar şi aspectul inferior al acestei raze).

...Raza a 2-a posedă inevitabil sensibilitatea fricii, căci este orientată către suflet; este o rază a introvertirii şi de aceea îi este dificil să stăpânească aspectul exterior al vieții. Dacă sunt oameni influențați puternic de razele 2, 4, 6, aceştia vor avea tendința de a se orienta către realitatea interioară, către viața spirituală. Cei care se află pe linia 1, 3, 5, 7 se vor simți bine în lumea formei, vor fi mai eficace în viața zilnică şi se vor arăta mai creativi pentru munca concretă în lumea formei, dar probabil le va lipsi legătura instantanee, intuitivă, cu sufletul, pe care razele 2, 4, 6 o mențin cu foarte mare uşurință....Raza a 4-a posedă un talent înnăscut pentru execuție, iar raza a 6-a un simț înnăscut al scopului, ceea ce îi face pe inşii de raza a 6-a să facă ceea ce trebuie să facă – fie cu plăcere, fie cu neplăcere –, în timp ce raza a 2-a nu posedă aceste calități... Totuşi, un ins de raza a 2-a va fi mai intuitiv decât unul – să spunem – de raza a 5-a. Descoperirile importante pentru omenire au fost efectuate pornind de la nivelul intuitiv şi apoi au fost rezultatul cercetărilor şi al studiilor practicate de mentalul inferior sub o formă ce s-a dezvăluit progresiv... De exemplu, lui Einstein – care a perceput intuitiv teoria relativității –, i-au trebuit apoi ani întregi ca să o demonstreze. El nu putea să ajungă însă la aceasta prin aritmetică. A fost o scânteiere a intuiției, care l-a adus la înțelegerea relației care există între energie şi materie.

...În schimb, pentru explicațiile tehnologice sunt necesare cunoştințele mentalului inferior, cele ale mentalului concret, de raza a 5-a. De aceea, raza a 5-a a venit să se încarneze pentru o perioadă scurtă, în afara perioadei sale normale de încarnări, pentru a stimula mentalul inferior al oamenilor. Astfel s-a ajuns la descoperirea naturii atomului şi a relației existente între energie şi materie".

În cadrul remarcilor cu caracter general, este poate util a se reveni asupra unui fenomen intim fundamental (menționat şi anterior), care clarifică multe întrebări: dacă razele care influențează corpurile mental, emoțional şi fizic se schimbă la fiecare reîncarnare în funcție de necesitățile evoluției şi de încărcăturile karmice, raza sufletului rămâne aceeaşi de-a lungul unui întreg şir de vieți din imensul interval de timp al unui ciclu[91] mondial.

---

[91] în cadrul cunoaşterilor cosmogonice ale vechilor populații din India, cristalizate în filosofia *Vedelor,* era enunțată o idee de o amploare fantastică, ce tulbură şi pe astrofizicienii contemporani: Universul ar trece ciclic prin faze de creație, iar apoi prin faze progresive de distrugere totală! Un astfel de ciclu a fost denumit în vechea sanscrită prin cuvântul „kalpa". Şi omenirea terestră ar trece prin perioade asemănătoare de ridicare şi apoi de decădere. Un astfel de ciclu terestru, care a fost denumit „Mahayuga", ar avea o durată de 4.320.000 ani – ce ar reprezenta însă doar „o zi şi o noapte ale lui Brahman" – şi ar fi alcătuit din patru „yuga" – patru ere distincte. Durata Universului de-a lungul unei kalpa ar fi de două mii de Mahayuga. După scurgerea acestei imense înşiruiri de eoni, ar apărea „şapte sori" (să fie oare cele şapte raze?) care distrug întregul Univers creat, prin ardere. După un timp „de visare", Brahman va crea un alt Univers, creațiile şi distrugerile cosmice desfăşurându-se mereu, într-un timp infinit... În actualul ciclu al omenirii terestre, din cele patru yuga ne aflăm în ultima parte; erele respective au fost denumite astfel:

1. Kritayuga – acel Ev de Aur, sau Epoca Zeilor – cântat de poeții antici; acesta a durat 1.728.000 ani. în acea eră a domnit zeul justiției şi al datoriei.
2. Tretayuga – Evul de Argint – a durat 1.296.000 ani şi către sfârşitul erei a început decăderea morală a oamenilor.
3. Dvaparayuga – Evul de Bronz – a fost o eră în care au dominat minciuna şi cearta între oameni, durata sa fiind de 864.000 ani.

Sub aspectul diferențierii celor şapte raze în raport cu importanța lor, se ştie bine că primele trei sunt energii de bază, fapt pentru care li s-a dat denumirea de „raze de aspect". Celelalte patru sunt considerate ca secundare, drept urmare fiind denumite „raze de atribut".

Desigur că fiecare cititor ar dori să afle „cum" se pot identifica razele proprii care ne influențează atât de mult şi ne determină însuşi cursul vieții, sau măcar „cine" poate descifra aceşti factori energetici esențiali. Atât Maestrul Djwhal Khul – prin A.A. Bailey –, cât şi inițiatul englez B. Creme ne lasă să înțelegem un acelaşi lucru: „citirea" directă şi imediată a razelor individuale o pot face numai entitățile spirituale ajunse la un grad mai ridicat de inițiere – cum este, de exemplu, cazul celor doi Maeştri care au comunicat atât cunoaşterile respective, cât şi listele demonstrative ale celor câteva sute de personalități istorice şi ale diferitelor națiuni, cu specificarea razelor proprii. Totuşi, ambii au indicat şi posibilitatea „autoinvestigării", pornind de la virtuțile şi viciile caracteristice fiecărei raze în parte, dar cu o condiție esențială: să ajungem singuri la o analiză strict obiectivă, lipsită de autoaprecieri şi prin care să ne vedem în mod sincer slăbiciunile şi viciile noastre. Iată cum se exprima în acest sens autorul englez:

„Studiați virtuțile şi viciile fiecăreia dintre cele şapte raze, până când veți avea o viziune clară a modului în care se manifestă fiecare din ele, prin calitățile lor. Apoi, cu toată onestitatea şi obiectivitatea de care sunteți capabil, examinați-vă singur în lumina acestora – atât ca suflet, cât şi ca personalitate, care se compune din cele trei corpuri-vehicul: mental, emoțional, fizic. încercați să faceți să vă funcționeze intuiția şi, de asemenea, faceți abstracție de orice apreciere a valorii şi de orice preferință cu privire la o rază sau alta – căci altfel, intuiția dumneavoastră va fi voalată.

Experiența mi-a arătat că cea mai mare parte dintre oameni vor să fie puternici, iubitori şi eficace. Aceştia au tendința – fie că este sau nu cazul – să se situeze singuri pe razele 1, 2 şi 7. Mulți cred că au în structura lor raza 1 a puterii, în timp ce, în realitate, ei manifestă zelul şi fanatismul razei a 6-a....Discernământul, intuiția şi onestitatea sunt, în consecință, condițiile strict necesare pentru determinarea structurii proprii, ceea ce nu este niciodată atât de dificil, dar nici atât de uşor pe cât am putea crede. în fapt, această găsire cere numai o muncă onestă... care este însă o experiență ce îmbogățeşte spiritual şi pe care am obține-o descoperindu-ne pe noi înşine".

Straniile documente fotografice

„Ne aflăm în preajma unei revoluții a gândirii, o ruptură epistemologică astfel cum filosofia nu a cunoscut de mai multe secole. Apare faptul că prin calea conceptuală deschisă de teoria cuantică, se relevă o nouă reprezentare a lumii, în mod radical alta, *care se sprijină pe două curente anterioare pentru a le depăşi şi a le face sinteza. In ce constă această gândire nouă? In aceea că ea şterge frontierele dintre spirit şi materie. Astfel, am decis să-i dăm acest nume: «metarealismul».*"

Jean Guitton (*Dieu et la science*)

---

4. Kaliyuga – Evul de Fier – actuala eră, care va dura 432.000 ani; începutul acestei perioade a avut loc în februarie 3102 î.e.n. Inițiații din vechime au prevăzut pentru această eră o dominare a răutății omeneşti, care, conducând la războaie şi suferințe, va declanşa repetate catastrofe naturale.

Actuala civilizație terestră, eminamente tehnologică, şi-a bazat amplul salt contemporan pe spectaculara dezvoltare a cercetării şi a descoperirii „tainelor Naturii", precum şi pe transpunerea aplicativă a impresionantelor rezultate obținute. Dintre „Ştiințele Naturii" care s-au consacrat ca atare, principalul „motor" al imensului progres cognitiv şi tehnic a fost însă acea ramură ce a fost denumită generic „Fizica", întrucât prin eforturile depuse de fizicienii lumii moderne s-au descoperit legitățile de bază care determină structura şi manifestările materiei dense şi ale formelor sale specifice de energie; în acest mod, atât celelalte ramuri ale Ştiințelor Naturii cât şi înseşi toate domeniile Tehnicii moderne au depins tot mai mult de cercetările şi descoperirile fizicienilor. Primul pas decisiv al amplului progres modern a fost descoperirea modului în care poate fi produsă electricitatea. Au urmat apoi aflarea structurii ascunse a materiei prin investigarea intimității atomice şi a lumii particulelor elementare, ajungându-se pe această cale la constatarea esențială a faptului că „materia este energia condensată". în paralel, Fizica modernă a scos însă tot mai mult în evidență – încă de la începutul secolului XX – necesitatea unui „alt mod de a gândi", demonstrând teoretic şi experimental „relativitatea" tuturor fenomenelor lumii materiale.

Treptat, acest aspect s-a accentuat progresiv, descoperiri din ce în ce mai antrenante din laboratoarele fizicienilor evidențiindu-se şi ca imperative în remodelarea gândirii umane; am asistat astfel cu toții la modul în care ideile Fizicii materiei dense s-au îmbinat cu însăşi gândirea filosofică a acestui veac într-atât încât „filosofia materialismului" a dominat o mare parte a secolului XX.

Constatând aceste aspecte în contextul lor evolutiv, fizicianul american Fritjof Capra le releva scriind:

„Influența fizicii moderne merge dincolo de tehnologie. Ea se extinde asupra gândirii şi culturii, conducând la o revizuire a concepției noastre despre Univers şi despre legătura noastră cu el. Explorarea lumii atomice şi subatomice în secolul XX a relevat însă limitări neaşteptate ale ideilor noastre şi a necesitat o revizuire radicală a multora dintre conceptele fundamentale. Ca exemplificare, conceptul de materie în fizica subatomică este total diferit de conceptul tradițional de «materie» din fizica clasică. Observația este la fel de valabilă şi pentru concepte ca spațiu, timp, cauză şi efect. Acestea au o importanță esențială în concepțiile noastre despre lume şi, o dată cu transformarea lor radicală, întreaga viziune asupra lumii înconjurătoare a început să se schimbe".

Aceste „revizuiri" necesare care s-au impus în concepțiile generale au fost într-adevăr consecințe ale unor permanente reconsiderări în cunoaşterile ştiințifice – în special cele ale Fizicii –, ca urmare a succesiunii tot mai rapide a diferitelor descoperiri din marile laboratoare; în mod efectiv, însuşi conținutul conceptual – teoretic şi experimental – al Fizicii a fost domeniul cel mai agitat de continue răsturnări de idei şi de concluzii; în mod inevitabil, aceste răsturnări s-au extins apoi şi în celelalte ştiințe şi, implicit, şi în filosofie.

Periodic, somități ale ştiinței fundamentale au relevat profundele transformări de concepții care au „zdruncinat" tezaurul cognitiv al Fizicii moderne, fapt care s-a reflectat

în diferite moduri în însăşi viaţa întregii omeniri. Astfel, de exemplu, apreciatul fizician Max Born (laureat Nobel în anul 1954) se exprima [92] foarte sugestiv în acest sens:

„Cel care observă din afară dezvoltarea ştiinţelor exacte ale naturii rămâne pătruns de două impresii contradictorii: pe de o parte, ansamblul cercetării naturii oferă un tablou al creşterii continue, sănătoase, al înaintării clare... iar pe de altă parte, se observă apariţia din timp în timp a unor zdruncinări ale ideilor fundamentale din fizică, adevărate revoluţii în lumea concepţiilor, care înlătură toată cunoaşterea anterioară şi par să deschidă o nouă epocă a cercetării".

La fel de sugestiv a fost însuşi titlul, dar şi conţinutul cărţii *Treizeci de ani care au zguduit Fizica – Istoria teoriei cuantice,* scrisă[93] de fizicianul american George Gamow (care, printre alte realizări, a devenit „celebru pentru dezvoltarea ce a dat-o teoriei Marii Explozii «Big Bang» a creaţiei cosmice"). Dar în cadrul acesteia, alături de sinteza „zguduirilor" conceptuale din Fizica fundamentală ce au avut loc în prima parte a secolului XX, a fost relevat în mod vizionar şi un anume fapt: astfel de „revoluţii" în gândirea şi cunoaşterea doctă vor continua şi în viitor:

„Ideea revoluţionară a lui Max Plank – care afirma că lumina poate fi emisă şi absorbită numai sub forma unor anumite «porţii» discrete de energie (pe care le-a denumit «cuante») – îşi are rădăcinile în studiile anterioare ale lui L. Boltzmann, J.C. Maxwell, J.W. Gibbs.

...Cinci ani mai târziu, A. Einstein a aplicat cu succes ideea cuantelor de lumină pentru a explica legile empirice ale efectului fotoelectric.

...Şi astfel, prin anii 1930, la numai trei decenii după memorabila comunicare a lui Plank, teoria cuantică a căpătat acea formă finală.

...Suntem însă în aşteptarea unei străpungeri a zidului solid al dificultăţilor care ne împiedică să înţelegem însăşi existenţa particulelor elementare, masele, sarcinile, momentele magnetice şi interacţiunile acestora. Este în afara oricărei îndoieli că atunci când această străpungere se va realiza, ea va implica noţiuni noi, care se vor deosebi de cele de astăzi, tot atât pe cât se deosebesc noţiunile de azi de cele ale fizicii clasice".

Încercările tot mai ample de „străpungere a zidului" respectiv prin instalaţii capabile să dezvolte energii tot mai înalte au condus treptat la descoperirea sutelor de particule elementare, care în fapt, prin „jungla" lor, complicau tot mai mult înţelegerea lumii materiale în cadrul căreia existăm. Enunţarea teoretică[94] şi apoi descoperirea experimentală a celor şase tipuri de quarkuri şi a celor opt tipuri de gluoni care ar sta la baza structurării sutelor de particule elementare au simplificat mult înţelegerea conceptuală a intimităţilor materiei. Şi totuşi, fizicienii nu puteau fi mulţumiţi, întrucât „zidul" nu fusese încă străpuns. Fenomenele reproduse în imensele instalaţii de cercetări nucleare, comparate cu numeroase fenomene fizice „mereu enigmatice" – care continuau

92 Born, M., *Physik im Wondel meiner Zeit,* 1966, tradusă sub titlul *Fizica în concepţia generaţiei mele,* Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.

93 Gamow, G., *Thirty Years that Shook Physics – The Story of Quantum Theory,* Ed. Doubleday, New York, 1966, tradusă la Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1969.

94 În căutarea ieşirii din impasul fizicii nucleare generat de continua descoperire de particule fără a se înţelege modul lor de „naştere", fizicianul american dr. Murray Gell-Mann a elaborat în anul 1962 o schemă teoretică a structurării acestora din şase tipuri de sub-particule, pe care

să se manifeste în cel mai provocator mod în plin cadru natural –, îi determinau să constate că „trebuie" să existe „particule sub-elementare" şi mai fine... După un deceniu de la modelele teoretice ale quarkurilor, alți fizicieni americani[95] lansau scheme teoretice ale „pre-quarkurilor" („preonii"), ca particule sub-elementare din care s-ar compune fiecare quark. Apoi, după cinci ani, afost lansat modelul[96] paralel al „rishon"-ilor. Dar pentru aceste genuri de particule sub-elementare nu există încă instalații care să dispună de energiile necesare identificării şi studierii lor, astfel că investigarea şi mai profundă a microcosmosului va fi blocată pentru încă mult timp de-acum înainte...

Impasul Fizicii particulelor sub-elementare a permis şi formularea altor modele, printre care cel mai în vogă, dar şi cel mai „ciudat" conceptual estecel al „string"-urilor. Iată cum prezenta fizicianul român Z. Folescu[97] neobişnuitul model:

„Pe lângă alte idei revoluționare, poate cea mai surprinzătoare este datorată conceptului «string» (în limba engleză «string» înseamnă fir, coardă, filament). în conceptele tradiționale, particulele elementare sunt descrise ca puncte matematice, deoarece nimic altceva nu poate fi considerat mai simplu, mai elementar. Ideea centrală a teoriei stringurilor [98] este că entitățile fundamentale ale naturii nu sunt puncte, ci, mai degrabă, obiecte unidimensionale, filiforme, care au fost denumite *stringuri".*

Dar autorul român a evidențiat şi el impasul actual al „Fizicii moderne":

„Cum era, de altfel, de aşteptat, cercetarea lumii particulelor elementare nu se opreşte la ideile menționate mai sus.

Lista modelelor şi a explicațiilor poate continua. în orice caz, dacă va fi găsit vreodată un model al sub-structurii, viabil din punct de vedere teoretic, el va avea de trecut şi proba experimentului pentru a fi validat. Iar experimentele, la această scară, nu vor putea fi realizate decât o dată cu apariția unor acceleratoare şi mai puternice, în anii viitorului...".

Blocarea cercetărilor experimentale de investigare a intimităților profunde ale materiei dense pentru o apreciabilă bucată de timp de-acum înainte (datorită unor dificultăți extrem de mari în realizarea de instalații tot mai puternice) a făcut ca multe cercetări să fie dirijate către domeniul mai abstract al microcosmosului formelor de energie. în fond, ce este „energia"? Şi care a fost „energia primordială" din care s-au desprins formele de energie cunoscute până în prezent, cât şi cele încă necunoscute? Pătrunderea în acest imens domeniu al energiilor radiante – din care numai o infimă porțiune este percepută de ochiul uman, aceea a luminii – a fost uşurată mult de noul orizont deschis prin „fizica cuantică". Or, această nouă ramură – în care fenomene abstracte îmbinate cu modelări matematice impuneau efectiv adâncirea reflecțiilor în vagul registru al „ideilor posibile" – a condus la o apropiere tot mai strânsă între „gândirea fizicienilor" şi „gândirea filosofică".

---

le-a denumit „quarks". Descoperirea lor treptată (ultimul a fost identificat în 1994) a constituit o „nouă revoluție" în Fizica fundamentală.

[95] Fizicienii J.C. Pati şi A. Salam au elaborat în comun cu J. Strathdee „teoria preonilor", pe care i-au împărțit în trei familii: flavoni (două tipuri), cromoni (patru feluri) şi somoni (trei tipuri).

[96] Fizicianul A. Harari a conceput modelul de structurare a quarkurilor din „rishoni"; modelul a fost îmbunătățit ulterior de cercetătorii M.A. Shupe şi N. Seiberg.

[97] Folescu, Z., *De la quarkuri la quasari,* Ed. Albatros, Bucureşti, 1990.

[98] Textul menționează că această teorie a fost emisă pe la mijlocul anilor '70 de un grup de fizicieni, plecând de la „modelul rezonanței duale" (n.a.).

Determinantă în această „înfrățire" modernă a fost în mare măsură şi clarificarea fundamentală cu privire la paradoxul radiației luminoase: fizicienii au constatat că aceasta este atât o undă continuă, dar în acelaşi timp este şi „fragmentată", corpusculară, prin structura ei cuantică... Or, acest dualism paradoxal al existenței simultane a „două realități" aparent opuse a fost extins în mod normal şi asupra tuturor radiațiilor şi, respectiv, asupra mulțimii de particule elementare ale materiei dense...

Relevând acest aspect ce a dirijat ştiințele naturii spre un alt orizont, fizicianul F. Capra îl prezenta [99] astfel:

„Conceptele cuantice nu au fost uşor de acceptat nici după ce au fost formulate matematic. Efectul lor asupra imaginației fizicienilor a fost de-a dreptul cutremurător. Experimentele lui Rutherford arătaseră că atomii, departe de a fi materie rigidă, indestructibilă, sunt alcătuiți din particule minuscule care se deplasează în spații vaste, or acum, teoria cuantică demonstra că aceste particule nu au nimic de-a face cu micile corpuri solide despre care se vorbea în teoria clasică. Entitățile subatomice au un caracter abstract şi dual. în funcție de sistemul de observare, ele se comportă uneori ca nişte particule, iar alteori ca nişte unde; aceeaşi comportare dual㠄 o manifestă şi lumina. Este o proprietate stranie a materiei şi a luminii. Desigur, pare imposibil de acceptat că ceva poate fi în acelaşi timp şi particulă – adică o entitate cu volum foarte mic – şi undă, adică ceva care se difuzează pe o arie foarte largă în spațiu....Teoria cuantică a demolat astfel conceptele clasice de corp solid şi de lege strict deterministă. La nivel subatomic, corpurile materiale solide ale fizicii clasice se prezintă de fapt ca nişte unde de probabilitate... Pe măsură ce coborâm la niveluri submicroscopice, natura nu ne mai înfățişează „cărămizi solide dure", ci ne apare mai curând ca un sistem ce leagă între ele diversele părți ale întregului".

Dar acest nou mod de a considera materia din jurul nostru ca nefiind în sinea ei „solidă", aspectul ei „dens" apărând doar ca „o impresie" generată de unde infime, interconectate prin „sisteme de relații" specifice, era într-adevăr „o nouă revoluție"! După un timp însă, a survenit o tulburătoare surpriză: în căutarea unui mod de explicitare adecvat, specialiştii au constatat existența unor concepții similare, chiar detaliate, care fuseseră enunțate şi transcrise în texte încă din milenii anterioare! Şi astfel, tot mai numeroşi fizicieni, începând cu somități recunoscute, au constatat necesitatea unei conectări între gândirea fizică modernă şi vechea gândire filosofică orientată spre spiritualism – aceea pe care multă lume o înțelege prin termenul de „metafizică" –, căci textele antice ofereau nu numai concepte comune, dar şi orizonturi ideatice întru totul utile. Surprinzând şi acest aspect esențial, Fritjof Capra scria în cartea menționată:

„Conceptele fizicii moderne demonstrează adesea existența unui paralelism surprinzător cu ideile exprimate de filosofiile religioase din Orientul îndepărtat. Deşi acest paralelism nu a fost încă analizat pe larg, el a fost pus în evidență de câțiva dintre marii fizicieni ai secolului nostru atunci când, în timpul turneelor de conferințe din India, China şi Japonia, au venit în contact cu culturile orientale. Următoarele trei citate servesc ca exemplu în acest sens...".

---

[99] Capra, F., *The Tao of Physics,* ed. a III-a, Ed. Flamingo, tradusă în limba română la Ed. Tehnică, Bucureşti, 1995.

Dintre citatele redate de fizicianul american – preluate din cărți ale savanților J.R. Oppenheimer, Niels Bohr (laureat Nobel în 1922) şi Werner Heisenberg (laureat Nobel în 1932), cel mai succint dar mai sugestiv [100] este textul celui din urmă:

„Cea mai importantă contribuție la fizica teoretică, venită din Japonia, după cel de al doilea război mondial, constă în indicarea unei anumite relații între ideile filosofice ale Orientului îndepărtat şi substanța filosofică a teoriei cuantice".

O specificare lapidară dar întru totul semnificativă a publicat şi fizicianul american Michael Talbot în anul 1986, în una din cărțile sale (*Beyond the Quantum*) cu deschideri spre noul orizont:

„Experiența fizicianului francez Alain Aspect nu este singura descoperire ştiințifică recentă având profunde implicații metafizice. în cursul ultimilor patru sau cinci ani, un număr surprinzător de eminenți oameni de ştiință au avansat teorii prin care afirmă că în cadrul descoperirilor ştiințifice celor mai recente, încep să-şi găsească răspunsuri multe dintre marile probleme metafizice....În primul rând, aceste exemple subliniază încă o dată intruziunile continue ale ştiinței în general şi ale fizicii cuantice îndeosebi, în domenii considerate până acum ca făcând parte din universul metafizic.

Legat de aceasta, aş vrea să precizez că termenul de «metafizic» cuprinde – după mine – toate problemele considerate tradițional ca aparținând supranaturalului, dar care poate nu sunt decât fenomene naturale încă neelucidate. Cu alte cuvinte, nu este în intenția mea de a încorpora în ştiință un element de credință pură, ci numai de a sugera că metafizica de astăzi poate să fie fizica de mâine.

...După cum vom vedea, în câmpul ştiinței rămân încă multe necunoscute şi sunt încă de descoperit importante legi fizice".

Mai deschis în enunțarea publică a necesității acestor regăsiri ideatice, Fritjof Capra îşi justifica astfel conținutul deosebit al interesantei sale cărți *Taofizica,* încă din primul capitol – intitulat „Calea Fizicii":

„Scopul acestei cărți este explorarea relațiilor dintre concepțiile fizicii moderne şi ideile fundamentale ale tradițiilor filosofice şi religioase din Extremul Orient. Vom vedea cum cele două fundamente ale fizicii secolului XX – teoria cuantică şi teoria relativității – ne obligă să privim lumea într-o manieră foarte apropiată de cea a hinduşilor, budiştilor şi taoiştilor şi cum similitudinile acestea devin şi mai pronunțate atunci când se analizează încercările recente de a combina cele două teorii pentru a se putea descrie fenomenele din lumea submicroscopică, proprietățile şi interacțiunile particulelor subatomice din care este constituită materia. în acest domeniu, paralele dintre fizica modernă şi mistica orientală au un impact şi mai puternic şi vom întâlni adesea afirmații pe care nu vom şti cui să le atribuim – fizicienilor sau misticilor orientali".

Pentru ca cititorul să poată aprecia cât de extinsă a devenit către sfârşitul acestui secol XX convingerea că spiritualismul se înlănțuie în mod firesc cu fizica fundamentală modernă, iată şi o altă exprimare competentă a unui alt fizician american – Fred Alan Wolf – inclusă într-o carte a sa[101] de interes actual:

„Spiritul nu va fi descoperit în nici o circumvoluțiune a materiei noastre cerebrale. Ultimul element al conştiinței rezidă în însăşi lumea fantomatică şi necorporală a cuantelor".

---

[100] Heisenberg, W., *Physics and Philosophy*, Ed. Allen & Unwin, Londra, 1963.
[101] Wolf, F.A., *Star Wave: Mind, Consciousness and Quantum Physics,* 1984.

Dar şi mai recent, un exemplu foarte semnificativ al îmbinării directe între gândirea fizicii moderne şi gândirea filosofică a sfârşitului de secol XX, pe linia recunoaşterii comuniunii de concepte realiste dintre cunoştinţele docte şi cele ale metafizicii, ale spiritualismului, a fost redat într-o carte[102] scrisă în comun sub formă de dialoguri, de un apreciat filosof contemporan şi doi fizicieni de marcă: filosoful academician Jean Guitton (elev al lui Bergson şi continuator al acestuia) şi astrofizicienii parizieni (doctori în fizica teoretică) Igor Bogdanov şi Grişa Bogdanov. Iată cum se exprima în preambulul cărţii gânditorul francez:

„Eu simt că am traversat un secol fără precedent în istoria speciei gânditoare de pe această planetă: secol de rupturi ireversibile, de reînnoiri imprevizibile. Cu ultimii ani ai acestui mileniu se termină o lungă epocă; noi intrăm însă ca orbii, într-un timp metafizic. Nimeni nu încearcă să spună: păstrăm mereu tăcere asupra esenţialului, fiindcă este insuportabil.

Se ridică însă o mare speranţă pentru cei care gândesc. Şi noi dorim să facem să se vadă, în dialogurile noastre, că se apropie momentul unei reconcilieri fatale între savanţi şi filosofi, între ştiinţă şi credinţă".

Completând această introducere, fizicienii se exprimau la rândul lor astfel:

„Unde ne aflăm la acest sfârşit de secol XX? Din cunoaşterea ştiinţifică este pe cale să se releve... o cu totul altă concepţie asupra lumii, o viziune a universului care intră în conflict violent cu raţiunea obişnuită, într-atât sunt consecinţele sale de stupefiante şi de neînţelese.

Acest nou spaţiu al cunoaşterii, la sânul căruia se organizează puţin câte puţin o gândire revoluţionară – de tip metarealist, nu este el situat, *de facto,* dincolo de logica clasică? Nu suntem oare deja pe drumul învăţării unui mod de gândire «metalogică»?".

În fapt, repetatele afirmaţii că această ramură a cunoaşterilor docte moderne – fizica cuantică – impune o amplă reconsiderare a gândirii oamenilor nu rezultă din „speculaţii teoretice" sau din fantezii ale oamenilor de ştiinţă respectivi. Acestea au fost verificate în mod efectiv prin experimente foarte minuţioase, realizate cu aparatură de înaltă performanţă. Poate că dintre experienţele mai recente, cel mai relevant exemplu în acest sens este cea a „fotonilor [103] corelaţi", realizată la începutul deceniului '80 şi repetată în condiţii deosebite în anul 1997. Referitor la acest caz, fizicianul Michael Talbot scria următoarele în introducerea cărţii sale (*Beyond the Quantum*)*:*

„Extraordinara experienţă [104] realizată de o echipă de cercetători – compusă din fizicienii Alain Aspect, Jean Dalibard şi Gérard Rogère – de la Institutul de optică

---

[102] Guitton, J., *Dieu et la science,* Ed. Grasset & Fasquelle, Paris, 1991.

[103] Când Albert Einstein a explicat efectul fotoelectric prin teoria cuantelor enunţată de Max Planck, el a denumit „cuantele luminii" prin termenul de „fotoni luminoşi". în ultimele decenii ale secolului XX s-a generalizat însă termenul de „foton" la toate radiaţiile electromagnetice – pentru evidenţierea structurii corpusculare a energiilor radiate –, fotonul fiind astfel considerat ca „vehicul" al interacţiunilor electromagnetice.

[104] Utilizând o aparatură extrem de fină, echipa fizicianului A. Aspect a început prin a genera fotoni produşi de atomi de mercur excitaţi puternic printr-un fascicul laser. Având un mecanism inversor ce funcţiona la o miliardime de secundă (!), s-au măsurat unghiurile de polarizare a fotonilor perechi, care erau distanţaţi în mod special; s-au constatat astfel niveluri de corelare deosebite: era un gen de informaţie instantanee, ca şi cum nu ar exista influenţa depărtării spaţiale. Refacerea experimentului – în 1997 – de către cercetători elveţieni, care au distanţat fotonii corelaţi la 10 km, a evidenţiat acelaşi rezultat uimitor. Pentru această

teoretică din Paris ar putea fi una dintre descoperirile cele mai semnificative [105] ale acestui secol. Concluziile sale au pus capăt uneia dintre dezbaterile cele mai vechi ale istoriei ştiinţei şi au pus în dubiu anumite postulate fundamentale care serveau la definirea a ceea ce noi numim «realitatea». Echipa lui Aspect a confirmat în mod strălucit teoria cuantelor, altfel spus, studiul materiei la nivel infra-atomic.

...Pe scurt, experienţa lui Aspect aducea dovada uneia dintre următoarele două posibilităţi: sau realitatea obiectivă nu există şi a vorbi despre lucruri şi obiecte având o realitate în afara spiritului unui observator este un nou nonsens; sau este posibilă o comunicare mai rapidă decât lumina cu viitorul sau cu trecutul. Asupra acestor două puncte, concluziile experienţei lui Aspect sunt fără echivoc. Nu este vorba de propunerea unor ipoteze! Una dintre aceste două opţiuni trebuie să fie acceptată acum ca un fapt....Experimentul lui Aspect nu este însă singura descoperire ştiinţifică recentă având profunde implicaţii metafizice.

...Fizicianul teoretician englez Paul Davies este de acord în a spune că experienţa lui Aspect a ruinat definitiv creditul fizicii bazate pe simplul simţ şi că surprinzătoarea lui descoperire are, cel puţin, «implicaţii foarte profunde privind natura fizică a lumii».

Realitatea este tulbure la nivelul cuantelor şi când încercăm să pătrundem această începţoşare, concepţia noastră asupra funcţionării lumii, bazată pe bunul-simţ, se prăbuşeşte. Acesta este mesajul cuantelor şi există cel puţin două raţiuni la fel de importante pentru a-l examina cu toată atenţia. în primul rând, implicaţiile teoriei cuantelor riscă să schimbe în profunzime însăşi înţelegerea noastră, cât şi a rolului nostru în Univers. în al doilea rând, s-ar putea, de asemenea, să ajungem să ne transformăm propriul nostru mod de a gândi... Faceţi-vă deci timp ca să «vă reprogramaţi» şi să reflectaţi la stranietatea peisajului cuantic, căci fizica cuantică nu este singurul domeniu al ştiinţei care să ne incite în a ne reconsidera modul nostru de a vedea lucrurile".

Dar pentru ca cititorul să urmărească şi mai apropiat felul în care însăşi ştiinţa modernă ne recomandă „să ne transformăm propriul mod de a gândi", să „ne reprogramăm" schemele cerebrale şi să ne reconsiderăm însuşi modul de a percepe „realitatea" din jurul nostru, reflectând la stranietatea „altei realităţi" a lumii nevăzute, iată un extras restrâns din cadrul dialogurilor (v. nota 11) purtate şi redate de filosoful francez Jean Guitton (J.G.) şi fizicienii Grişa Bogdanov (G.B.) şi Igor Bogdanov (I.B.):

„G.B.:...Fizica nucleară ne arată că la nivelul nucleului atomic trebuie să întâlnim particule numite «elementare», în măsura în care nu există nimic «mai mic» decât ele: quarkurile, leptonii şi gluonii. Dar din ce «material» sunt făcute astfel de particule? Care este «substanţa» unui foton sau a unui electron? Până la mijlocul secolului, nu se ştia să se răspundă la o astfel de chestiune. Anterior, puteam judeca prin puterea a două mari «instrumente» de gândire, care sunt teoria relativităţii şi mecanica cuantică. Or, o descriere completă a materiei implică o fuziune a acestor două teorii într-un ansamblu

---

„telepatie cuantică" se întrevăd realizări tehnice revoluţionare, dar şi importante reconsiderări în gândirea ştiinţifică şi cea filosofică.

[105] Detalii privind experimentul au fost publicate de: *Physical Review Letters,* vol. 49, p. 1804; *New Scientist,* din 21 aug. 1986. O menţionare deosebită a fost inclusă, de asemenea, şi în cartea lui P. Van Eersel, *La source noire,* Ed. Grasset & Fasquelle, Paris, 1986, tradusă în limba română la Ed. Nemira, Bucureşti, 1987, sub titlul *Izvorul negru.*

nou....Astfel, după ani de tatonări şi eforturi, a apărut ceea ce numim «teoria cuantică relativistă a câmpurilor».

J.G.: Ceea ce ne apropie, se pare, de concepția spiritualistă a materiei...

I.B.: Exact. în această perspectivă, o particulă nu există *prin ea însăşi,* ci numai prin *efectele* pe care le generează. Acest ansamblu de efecte este denumit «câmp». Astfel, obiectele care ne înconjoară nu sunt altceva decât ansambluri de câmpuri (câmp electromagnetic, câmp gravitațional, câmp protonic, câmp electronic); realitatea esențială, fundamentală, este un ansamblu de câmpuri care interacționează în permanență între ele.

J.G.: Dar în acest caz, care este «substanța» acestui nou obiect fizic?

I.B.: în sensul strict al cuvântului, un câmp nu are o substanță, decât ceva vibratoriu; este vorba de un ansamblu de vibrații potențiale la care sunt asociați «quantonii», adică particule şi mai elementare de diferite naturi....Aceasta revine la a spune că «fondul» materiei este de negăsit, cel puțin sub forma unui «ceva», ca ultimă părticică a realității. Noi putem cel mult să percepem efectele generate de întâlnirea dintre aceste entități fundamentale prin efectele lor fugitive, fantomatice, despre care spunem că sunt «interacțiuni».

J.G.: Prin urmare, cunoaşterea cuantică pe care o avem asupra materiei ne conduce la a înțelege că nu există *nimic stabil* la nivel fundamental: totul este în perpetuă mişcare, totul se schimbă şi se transformă fără încetare, în cursul unui balet haotic, indescriptibil, care agită frenetic particulele elementare....Ceea ce voi numiți «câmp» nu este altceva decât o fereastră deschisă către ultimul plan mult mai profund, care este poate Divinul....Sub acest voal, există o realitate stranie, «profundă»; o realitate care nu ar fi făcută din materie, ci din spirit...".

După unele citate „pregătitoare", preluate din convingerile docte ale unor fizicieni contemporani, aceste ultime pasaje i-au oferit cititorului o rezultantă veridică a actualei secvențe evolutive care s-a extins în gândirea modernă: în baza diferitelor experimente efectuate cu aparatură de înaltă performanță, către sfârşitul acestui secol XX s-a conturat „puntea" de legătură dintre substratul fundamental al unei „realități aparente" constituite de materia densă a mediului natural în care existăm şi „o altă realitate", mai amplă, aceea a lumilor invizibile manifestate prin „câmpuri de energie" constituite din „materii subtile". Or, trecând această „punte", gândirea umană a sesizat, în cadrul noului „peisaj" oferit de această „altă realitate", însăşi limitarea sa cognitivă, care, în fond, este rezultatul inerent al cantonării milenare în materialismul vieții cotidiene prin evitarea şi chiar respingerea amplelor cunoaşteri spiritualiste, oferite mereu atât de vechile filosofii cu aspect religios, cât şi de înseşi profunzimile creştinismului.

Dar legat de această secvență evolutivă pe care o trăim la acest sfârşit de veac, este interesant de remarcat o viziune profetică exprimată la începuturile secolului XX şi care s-a realizat într-adevăr în actualul final al acestuia. Autorul englez Paul Brunton, plecat pe atunci în Orient spre a afla părerile diferiților înțelepți, a redat ulterior, în cartea sa *India secretă* (traducere la Ed. Venus, Bucureşti, 1991), următoarele afirmații – preluate dintr-un „program neştiut" – ale inițiatului indian Sudhei Babu:

„Pentru moment, Europa este frământată de febra acțiunii şi a deşteptat un val de materialism, care se va topi însă de la sine într-o bună zi, ca să facă loc unui ideal mai nobil. Europa va căuta noi valori spirituale şi America o va urma. în acele momente,

filosofia noastră, învățăturile noastre vor pătrunde în Occident şi țara noastră va deveni călăuza spirituală... Atunci va fi timpul când vechile învățături se vor contopi cu ştiința utilitară a Occidentului... Dar ți-am prezis: încă înainte de sfârşitul acestui secol, Occidentul va recunoaşte din nou realitatea acestor forțe invizibile care domină toate făpturile!".

Ceea ce ne apare însă direct tulburător şi greu de înțeles şi de acceptat este această concluzie extrem de stranie a ştiinței moderne privind relativitatea „realității". Iată însă cât de semnificativ se exprimau în acest sens şi fizicienii Bogdanov, asemenea altor oameni de ştiință citați anterior:

„Fizica cuantică ne-a constrâns să depăşim noțiunile noastre obişnuite despre spațiu şi timp. Dacă acceptăm ideea conform căreia realitatea nu este decât fructul interacțiunii câmpurilor între entități fundamentale despre care nu ştim nimic, sau aproape nimic, va trebui să admitem că lumea este oarecum comparabilă cu o oglindă care deformează imaginile şi în care noi sesizăm – atât bine, cât şi rău – reflectările a «ceva» care va rămâne întotdeauna de neînțeles".

Dar ce ascunde oare această exprimare atât de figurativă şi de ocolită? Realitatea pe care o vedem mereu în jurul nostru, nu este ea... reală? Ceea ce ochii şi simțurile noastre percep clipă de clipă ar fi un fel de „înşelare"? Şi tocmai oamenii de ştiință ai Fizicii fundamentale să ne ofere o astfel de... „aberație"? Pe cine să întrebăm ca să aflăm adevărul? Cine „vede" mai bine decât noi şi decât aceşti savanți care vor să revoluționeze nu numai cunoaşterile, ci şi însuşi modul nostru de a gândi? Oare... „clarvăzătorii" ce afirmă că percep lumi invizibile ce spun?

Pentru ca cititorul să poată aprecia mai bine unde trebuie să ne situăm sub aspect conceptual şi cum trebuie să ne orientăm gândirea de-acum înainte, iată şi felul în care se exprima [106] un clarvăzător – indonezianul C. Jinarajadasa – într-o carte ce convinge atât prin nivelul ei scientizat, cât şi prin realismul unei sincerități totale:

„în ceea ce priveşte lumea mai vastă şi invizibilă care ne înconjoară, eu tratez acest subiect nu din auzite, ci din propriile observații şi cunoaşteri directe. Nu ştiu ce capacități speciale posedă centrii creierului meu față de cei ai unui om obişnuit; sunt însă conştient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă, foarte greu de descris, care traversează, pătrunde şi învăluie toate lucrurile lumii noastre... Această lume invizibilă poate fi văzută, dar nu cu ochii... Vederea cu ochiul fizic şi vederea interioară sunt independente una față de cealaltă... Această altă lume este luminoasă şi fiecare punct din spațiul ei pare că are o lumină proprie şi de o natură diferită de cea a luminii din lumea fizică. întregul său spațiu este dominat de mişcare, mişcare tulburătoare şi de nedescris".

(Cititorul a reținut, desigur, o exprimare în cadrul dialogului citat anterior al autorilor docți francezi: „totul este în perpetuă mişcare, totul se schimbă şi se transformă fără încetare, în cursul unui balet haotic, indescriptibil, care agită frenetic particulele elementare"! – n.a.)

„Trebuie să mărturisesc cu toată autoritatea că pentru conştiința mea, pentru tot ceea ce cunosc ca «eu», această lume invizibilă există şi este mai *reală* decât lumea fizică.

---

[106] Jinarajadasa, C., *L'évolution occulte de l'humanité*, Paris, traducere în limba română la Ed. Herald, Bucureşti, 1994.

...cunoştinţele culese de savanţii de tradiţie ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală şi că în ea, şi dincolo de ea, mai există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială; ele nu sunt doar o reprezentare a spiritului, ci sunt alcătuite din materie. Materia din care este creată lumea invizibilă este însă mult mai subtilă decât materia cu care suntem obişnuiţi... Acest domeniu vast al stărilor subtile ale materiei a fost totuşi explorat... Există şapte «planuri» sau lumi, care se referă în special la om şi în cadrul cărora se desfăşoară unele faze ale vieţii fiecărui individ."

Însă din compararea acestei „mărturisiri cu deplină autoritate", cu specificările relativ recente ale atâtor fizicieni, suntem constrânşi să facem (cu un regret inerent al intelectului nostru predispus să acorde credit doar cunoaşterilor strict ştiinţifice) o constatare întru totul obiectivă: în timp ce posibilităţile cele mai avansate de investigare a materiei dense – experimentale şi chiar teoretice – s-au blocat la nivelul quarkurilor şi al preonilor, iar investigarea energiei la studierea fotonilor şi a câmpurilor, fizicienii recunosc totuşi că dincolo de toate acestea mai există „entităţi şi mai subtile". Se menţionează doar că „mai încolo" ar exista „quantonii" de diferite naturi, despre care însă... nu se ştie absolut nimic...

Pentru înţelegerea măcar parţială a prezentărilor şi a ilustrărilor care vor urma, cuvintele fizicianului francez Igor Bogdanov sunt întru totul semnificative:

„Aceasta revine la a spune că «fondul» materiei este de negăsit, cel puţin sub forma a «ceva», a unei ultime diviziuni a realităţii. Noi putem percepe tot mai mult efectele generate de întâlnirea acestor entităţi fundamentale, doar prin evenimente fugitive, fantomatice...".

Totuşi, continuând compararea „mărturisirilor" obiective, constatăm că iniţiatul indonezian specifica faptul că „savanţii de tradiţie ocultă (în fapt, «de tradiţie spiritualistă ascunsă» şi difuzată în trecut doar la nivelul grupurilor iniţiatice) cunosc mult mai mult despre existenţa unor particule sub-elementare, mai infime decât cele care au putut fi identificate până acum de ştiinţa terestră"; ca o primă indicare, el a menţionat existenţa a „şapte planuri", respectiv a „şapte lumi" bazate pe „materii subtile" tot mai fine. Dar cititorul a reţinut, desigur, din primul capitol, că iniţiatul român prof. Scarlat Demetrescu specifica faptul că în spaţiul aferent planetei noastre ar exista 81 de tipuri diferite de particule sub-elementare ale unor materii eterice mereu mai subtile – la nivel cosmic existând mult mai multe „entităţi sub-elementare" specifice. Or, şi iniţiatul englez C.W. Leadbeater – citat, de asemenea, în primul capitol – scrisese în mai multe cărţi ale sale acelaşi lucru, bazat atât pe vasta sa documentare, cât şi pe însăşi autoritatea sa de clarvăzător în invizibil.

În acest cadru al unor reorientări de amploare, care ne impun, nici mai mult nici mai puţin, să ne schimbăm însuşi modul nostru de a gândi[107], rezultă că ne aflăm în faţa unei răspântii: pentru analizarea manifestărilor enigmatice şi a înregistrărilor de entităţi

[107] Cunoscutul bioenergoterapeut rus S.N. Lazarev recomanda tuturor – în cea mai recentă carte a sa – nu numai să-şi schimbe felul de a gândi, ci să-şi modifice structural propriul caracter (!), dacă vor să aibă parte de o viaţă mai „bună". (Volumul *Diagnostika karmi,* Ed. Akademia Parapsihologii, Skt. Petersburg, 1995, tradus în limba română la Ed. Polirom, 1998.)

din cadrul lumilor invizibile – care continuă să provoace intelectul contemporan –, va trebui oare să mai aşteptăm decenii (sau poate mai mult) până când ştiința doctă va putea să pătrundă „mai departe" în intimitățile „realității fictive" a materiei dense? Sau poate ar fi mai folositor să încercăm a ne apropia de aceste „enigme" prin cunoştințele oferite de ştiința spiritualistă paralelă, pe care le-am respins până acum ca fiind „oculte" şi care se vădesc totuşi a fi în consonanță cu cele mai recente concepte ştiințifice?

Asemenea acelor fizicieni care nu au acceptat limitarea progresului cunoaşterii ca urmare a imposibilităților de natură tehnică, cât şi a conveniențelor conservatoare dintr-un anumit specific omenesc, personal m-am antrenat în investigarea (desigur, foarte limitată ca posibilități tehnice) diferitelor „probe materiale" oferite în diverse locuri din țară şi din lume, de către ființe dintr-o „altă realitate", apelând încă din anii anteriori [108] la cea de a doua cale. într-un atare cadru, o familiarizare a cititorului care va dori să mă însoțească şi în acest capitol, voi reda (într-o reluare mai completă) [109] o sinteză a unor cunoaşteri ale „ştiinței paralele" privind caracteristici ale anumitor materii invizibile; elementele respective vor uşura înțelegerea unor aspecte ale diferitelor manifestări din mediul nostru care încă ni se par extrem de stranii.

În literatura modernă care a început să se formeze în privința materiilor „foarte fine", care în fapt constituie şi mediile de manifestare – şi chiar de structurare intimă – a ființelor lumilor invizibile, acestora li s-a dat şi numele generic de „materii eterice" şi, pentru finețe sporită, numele de „materii subtile".

După cum s-a specificat în primul capitol şi s-a menționat mai sus, aceste materii invizibile „traversează şi pătrund în interiorul tuturor lucrurilor lumii noastre", tocmai datorită finеții lor intime. Deşi nouă ni se pare că materia densă nu ar permite nici un fel de penetrare, impresia e cu totul eronată, căci orice corp din materie vizibilă din jurul nostru conține în volumul său goluri imense, atât între atomii moleculelor, cât şi între nucleele acestora şi orbitele electronilor [110]. Or, în permanență, spațiile respective sunt penetrate de felurite mulțimi de „atomi eterici", ale căror manifestări şi efecte energetice nu sunt încă imaginate de fizica şi chimia docte.

Preluând cunoaşteri orientale, omul de cultură german, profesorul Rudolf Steiner şi apoi secretarul său – dr. G. Wachsmuth[111] au transpus în literatura spiritualistă

---

[108] Gheorghiță, F., „Un fenomen fizic necunoscut", în revista *Ştiință şi Tehnică,* nr. 6/1978.

[109] Gheorghiță, F., *Lumi invizibile* (1996) şi *OZN eterice* (1997), Ed. Polirom, Iaşi.

[110] În cartea *Dieu et la science* (v. nota 11) erau redate următoarele exemplificări foarte sugestive: dacă s-ar imagina o cheie având o lungime cât diametrul Pământului (12.756 km), atunci atomii metalului respectiv abia dacă ar ajunge de mărimea unor cireşe; dar chiar cu un microscop foarte puternic, nucleele atomice nu ar putea fi văzute. Ce imensitate de spații există libere între toate aceste elemente structurale ale materiei dense! Pentru a se putea vedea nucleele atomilor la o mărime cât a unui fir de praf, ar trebui ca volumul atomilor să fie mărit până la un diametru de 200 metri; deci alte spații imense există şi între nucleele atomice şi orbitele electronilor. Dar iată şi un alt exemplu: dacă protonul dintr-un nucleu de oxigen existent la Paris ar fi mărit cât capul unui ac cu gămălie, atunci orbita electronului specific ar avea traseul prin Olanda, Germania, Spania... Invers, dacă toți atomii unui corp uman ar fi aduşi alături, prin presare intensă, volumul ocupat de aceştia ar fi un cub cu latura de câteva miimi de milimetru!

[111] Waschmuth, G., *Etheric Formative Forces in Cosmos, Earth and Man*, Ed. Anthropo-sophic Press, New York, 1932.

occidentală a începutului de secol XX bazele unui nou domeniu ştiinţific – deocamdată încă apocrif: „fizica eterurilor" sau, mai comun, „fizica eterică".

Conform învăţăturilor iniţiatice din vechime, teosofii germani au demonstrat – aşa cum menţiona şi C. Jinarajadasa – existenţa în mediul terestru a „şapte planuri", respectiv a şapte tipuri de materii eterice. De asemenea, similar specificărilor lui C.W. Leadbeater (menţionate în primul capitol), aceştia au indicat o derivare „filogenetică" din atomi constituiţi din particule tot mai fine; în plus, de altfel ca şi în fizica nucleară modernă, s-a relevat o creştere tot mai accentuată a potenţelor energetice ale materiilor eterice, pe măsura creşterii „finеţii" particulelor componente ale atomilor specifici (forţele intime de legătură sunt tot mai intense pe măsura „micimii" particulelor structurale). Comentând importantul aport cognitiv al autorilor germani, inginerul american T.J. Constable recomanda [112] totuşi celor care doreau să se iniţieze în acest domeniu, să consulte şi cartea[113] americanului Ernst Marti, care evidenţia şi o diferenţiere a materiilor eterice mai cunoscute, în raport cu forţele lor formative.

Dintre cele şapte categorii de materii eterice prezentate, autorii menţionaţi apreciau – în baza vechilor cunoaşteri orientale – că în cadrul fenomenelor mai deosebite ce se manifestă în mediul terestru, esenţiale ar fi patru tipuri, şi anume cele care se află în partea superioară a clasificării lor în raport cu potenţele energetice specifice. în literatura modernă a domeniului, acestea au fost denumite astfel (în ordinea finеţii crescânde a particulelor specifice):

– eterul căldură;
– eterul lumină;
– eterul chimic;
– eterul vieţii.

Din cunoştinţele anterioare, dar şi din constatările empirice – de genul celor rezultate în Statele Unite în cadrul experimentelor efectuate de cercetătorul neconformist dr. Wilhelm Reich privind potenţele energetice ale eterului chimic (sintetizate de T.J. Constable în cartea menţionată mai sus) – s-a constatat un aspect specific fizicii acestor materii eterice: cele care au o „finеţe" mai mare ar manifesta şi proprietăţile celor care le sunt inferioare. Astfel, eterul vieţii – separat de potenţele sale specifice – ar putea produce şi fenomene care sunt caracteristice tipurilor chimic, lumină şi căldură; coborând pe scara respectivă, eterul chimic ar putea genera şi fenomene specifice eterului lumină şi, respectiv, celui de tipul căldură; la rândul său, eterul lumină ar putea produce în plus şi efecte specifice eterului căldură.

Din cadrul „discretei" fizici eterice, iată şi alte aspecte caracteristice care au devenit cunoscute:

• *eterul căldură:* se manifestă prin efecte termice, favorizând chiar şi temperaturi foarte ridicate. De aceea, are o tendinţă naturală de expansiune, de radiere şi de favorizare a efectelor centrifugale. Când este activat energetic, poate fi perceput chiar şi vizual şi poate fi înregistrat fotografic, culoarea sa caracteristică fiind roşul; sunt cunoscute cazuri fie ale unor efecte aeriene spectaculare, de mari dimensiuni (porţiuni ciudat „însângerate" ale cerului), fie ale unor structuri localizate – cum ar fi, de exemplu,

---

[112] Constable, T.J., *The Cosmic Pulse of Life,* ed. a II-a, Ed. Borderland Sciences, Garberville, CA, 1990.

[113] Marti, E., *The Four Ethers,* Ed. Schaumberg Publ., Roselle, IL, 1984.

învelişul exterior al anumitor entităţi ale lumii invizibile (fig. 4) –, fie ale unor amestecuri de materii eterice în care este prezent şi acest tip – cum ar fi cazul OZN-urilor[114], în a căror „carcasă" este inclus şi eterul căldură pentru a produce efectele termice demonstrative (ilustrate în *OZN eterice* – fig. 127-130). în condiţii naturale neperturbate, asocierile din acest tip de materie se regăsesc sub forme sferice.

• *eterul lumină:* prezent în special în mediile gazoase (aer), se manifestă prin efecte luminoase, care, adesea, pot fi văzute de oameni şi înregistrate fotografic (fig. 3). Având deci un caracter radiant, manifestă – în mod similar eterului căldură – şi tendinţe expansive şi de accentuare a efectelor centrifuge. în condiţii normale, energia formativă proprie conduce la asocieri în forme triunghiulare (v. *OZN eterice* – fig. 4). Un exemplu deosebit de interesant de asociere, în plină natură, în contururi triunghiulare – înregistrat întâmplător prin două clişee succesive de biologul clujean Al. Sift – l-am prezentat în ilustraţia documentară a cărţii *Lumi invizibile* (fig. 6). Tot ca o dovadă semnificativă a manifestării acestui tip de materie eterică, inginerul T.J. Constable menţiona în cartea sa (v. nota 21) că în experimentele cu acele instalaţii tubulare denumite „cloudbuster" (inventate de dr. W. Reich), se produceau ciudate forme triunghiulare luminoase, vizibile. Culoarea efectelor luminoase este aparent similară cu lumina solară albă, dar percepţiile apropiate şi înregistrările fotografice color o redau totuşi ca fiind galbenă. Efectul luminos redat de acest eter se evidenţiază a fi însă cu totul de alt gen decât radiaţia electromagnetică luminoasă, care se difuzează mai larg în spaţiu, sub formă de raze; în atomii eterici neexistând electroni, la activările energetice ale acestora nu se produc emisii de fotoni luminoşi. Fenomenul specific a fost bine redat de clarvăzătorul C. Jinarajadasa într-o exprimare citată anterior: „Această altă lume este luminoasă şi fiecare punct din spaţiul ei pare că are o lumină proprie şi de o natură diferită de lumina din lumea fizică". De aici rezultă şi straniile localizări şi chiar fragmentări ale efectelor luminoase respective.

• *eterul chimic* (numit şi *eter sonor*)*:* intervine în mod natural în toate procesele chimice, favorizându-le în funcţie de nivelul activării sale energetice. Pe această cale, participă la redarea formelor tuturor lucrurilor din natură. Particulele acestui tip de materie intră foarte uşor în vibraţie, „pe un registru foarte larg, ceea ce îl antrenează şi în domeniul sonor (atât în spectrul infra–, cât şi în cel supra-sonor). în parte, această caracteristică se combină şi cu proprietăţile sale absorbante. De asemenea, datorită contractilităţii sale, contribuie şi la propagarea frigului. în condiţiile lipsei de factori

---

114 „Studiind timp de peste patru decenii o bună parte din cazuistica mondială a manifestărilor OZN – atât ca relatări, cât şi ca înregistrări fotografice – am ajuns treptat la convingerea că OZN-urile sunt «simple obiecte» produse de materii eterice (şi nu nave cosmice uzinate în fabrici), de către fiinţe mult evoluate spiritual, din cadrul lumii paralele invizibile şi doar în cazuri rare, de către fiinţe invizibile extraterestre. Având un rol pur demonstrativ, legat de fazele evoluţiei omenirii, adesea acestea sunt aduse şi în stare de materie densă, dar după «scenariile» respective, sunt «dematerializate» şi, în final, total dezagregate. Un exemplu foarte convingător îl reprezintă setul de fotografii obţinute lângă municipiul Cluj-Napoca – în vara 1968 – de tehnicianul Emil Barnea (v. *Lumi invizibile*)*:* dacă primul clişeu a înregistrat prezenţa aeriană a unui obiect cu aparenţă metalică, cel de-al treilea (fig. 14) a surprins începutul «dematerializării» sale!! Această concluzie am justificat-o mai pe larg în cartea *OZNeterice* (Ed. Polirom, 1997). În prezent se ştie şi faptul că OZN-urile sunt realizate dintr-un amestec de patru tipuri de materii eterice, fapt menţionat, de exemplu, de autorul englez Benjamin Creme în cartea *Maitreya's Mission,* vol. I; acest fapt explică direct uimitorul schimb de culori manifestat adesea la suprafaţa «OZN-urilor strălucitoare»."

perturbatori, forțele intime [115] ale acestui tip de materie eterică asociază componentele sale în forme de semilună (o ilustrare în acest sens am redat-o în cartea *OZN eterice* – fig. 104). Culoarea care îi este specifică atunci când este perceput sau când există condiții favorizante pentru fotografiere este albăstruiul.

• *eterul vieții:* prin diversitatea potențelor sale specifice, acest tip de materie eterică este calitativ superior celor prezentate anterior. încă din vechi timpuri se ştie că acest eter este radiat continuu de Soare, tot ce e viu pe planetă şi chiar Pământul beneficiind de aportul său intim. în mod asemănător eterului chimic, şi această varietate are caracteristice efectele sucționale, centripete. Ca forță formativă simplă, în condiții de liniştire totală, conduce la forme cu unghiuri drepte, la pătrate. Când este percepută vizual, culoarea specifică este purpuriul, spre violet. Prezența acestui tip de materie eterică în învelişul exterior al entităților din lumile invizibile ar indica ființe mai „rafinate" (fig. 13), mai evoluate.

Conform cunoaşterilor consacrate încă din vechime în cadrul ştiințelor spirituale, aceste patru eteruri – oarecum mai importante –, având caracteristici fizice care le antrenează în mod direct şi permanent în procesele intime şi în fenomenele manifestate de materia densă – deşi sunt invizibile –, sunt considerate că fac parte din „planul fizic al materiei dense".

În fapt, inițiații din vechime cunoşteau – şi s-a consacrat şi în ştiința timpurilor noastre – reala existență a unei stratificări spațiale a diferitelor materii eterice, acestea constituind o „atmosferă eterică" – mult mai extinsă decât atmosfera aeriană cunoscută până în prezent. Desigur că această stratificare rezultă în mod natural în raport cu finețea „entităților submicroscopice", cele mai „grosiere" aflându-se în zone mai apropiate de solul terestru. De fapt, această organizare are un aspect mai puțin obişnuit pentru modul în care concepem noi stratificările gravitaționale ale materiei dense: materiile eterice mai fine, din straturile superioare se află în mod real peste tot – şi în atmosferă, şi chiar în masa planetară –, în orice structură a materiei dense; în schimb, reciproca nu e aplicabilă: materiile eterice din straturile inferioare nu se mai regăsesc în zonele superioare. Acesta este fondul problematic prin care „fizica eterică" vine să explice acele specificări din capitolul I privind selecția oarecum „automată" a locului de sălăşluire a sufletelor: entitățile lumilor invizibile îşi continuă existența doar în acele planuri ale căror materii eterice corespund vibrațional (deci şi ca nuanță de culoare) cu tipul de materie (mai puțin sau mai mult rafinată) a învelişului ce protejează nucleul superior. O entitate oarecare sau un suflet uman având un nivel de evoluție mai scăzut şi deci un înveliş eteric mai „grosier" nu va putea să se ridice mai sus – către înălțimile mai „luminoase" –, fiind respinsă energetic, întrucât energia înmagazinată în fiecare strat este întreținută la frecvențe vibratorii mai ridicate ce produc „arsuri" inferiorilor care încearcă

[115] În cadrul cercetărilor „eretice" efectuate de dr. Wilhelm Reich, acesta a descoperit prin anii 1939-1940 faptul că eterul chimic existent în atmosferă înmagazinează o imensă energie specifică. Asemănând-o cu o formă de energie biologică, a denumit-o „orgon". Căutând metode de preluare directă a acestei energii cantonate în imensul rezervor aerian, a inventat „acumulatorul de energie orgonică", oferind diferite aplicații practice, printre care şi producerea de căldură. De asemenea, a inventat şi o instalație tubulară – aşa-zisul „cloudbuster" – care, prin producerea unor „curenți de energie orgonică", genera şi efecte meteorologice. Instalația respectivă, perfecționată în anii anteriori de ing. T.J. Constable şi mai recent de americanul James de Meo, demonstrează elocvent faptul că fenomenele meteorologice depind esențial de activarea energetică a maselor de eter chimic, „respirate" diurn de masa Pământului.

să se ridice dincolo de planul lor. Nici coborârea „celor de sus" în straturile inferioare nu este direct accesibilă; deşi în zonele apropiate de sol există şi materiile straturilor superioare, totuşi sufletele care vor să descindă trebuie „să se îmbrace" cu învelişuri din materiile eterice ale straturilor mai grosiere, pentru a rezista în mediul vibrațional respectiv...

Revenind însă – pe linia explicitării unor fenomene încă neînțelese – la manifestările naturale ale materiilor eterice din cadrul planului fizic al materiei dense, este de menționat şi un anume fapt: cercetătorii fizicii eterice – inițiați în acest domeniu, sau având capacități de clarvedere – cunosc faptul că activarea energetică a maselor specifice existente în atmosferă determină în mare măsură fenomenele meteorologice. Necunoaşterea influențelor respective de către specialiştii fizicii atmosferice este în fapt cauza esențială a nereuşitei lor de a oferi prognoze meteo corespunzătoare. Influența majoră în manifestările atmosferice ar fi generată nu numai de activarea zilnică prin energia solară, ci şi de regimul diurn al „inspirării" şi, respectiv, al „expirării" de către „corpul" planetei noastre a unor imense mase de eter chimic. Inginerul american T.J. Constable – care timp de decenii a studiat fenomenele atmosferice prin mijloace tehnice performante (la vârsta de 70 ani lucra încă în cadrul „Merlin Weather Engineering", din California) – s-a convins experimental de importanța „ciclului respirator" zilnic al Pământului. Astfel, a prezentat cu mai multă autoritate şi discernământ tehnic (în cartea sa menționată la nota 21, p. 129) următorul program al acestei „fiziologii planetare": o dată cu ivirea zorilor, masa planetei începe să degaje – să „expire" – cantități imense de eter chimic, acțiunea energetică a radiației solare activând procesul până la epuizarea ce survine când astrul ajunge la zenit (vremea amiezii). În intervalul ce urmează, fenomenul fizic este invers: se desfăşoară faza de inhalare.

Am insistat asupra acestor manifestări atât de neştiute, întrucât o foarte interesantă suită de înregistrări fotografice obținute întâmplător la noi în țară vine să demonstreze realitatea apocrifă a fenomenelor respective, prezentând acele „dovezi materiale" pe care scepticii le doresc întotdeauna atunci când sunt confruntați cu probleme ce depăşesc bagajul lor informațional. Documentele fotografice provin din acea „dumbravă fermecată" din vestul municipiului Cluj-Napoca – pădurea Hoia-Baciu –, clişeele fiind expuse de tehnicianul Géza Bukaresti (din Tg. Mureş), un pasionat căutător al „tainelor" ce au condus la sutele de documente tulburătoare obținute acolo de Al. Sift şi apoi de multe zeci de vizitatori ai plaiurilor respective. Dar iată succesiunea straniilor înregistrări:

• Deşi la prima vedere a imaginii din fig. 15 (clişeu expus în ziua de 3 iulie 1993, în jurul orei 12^{00}) s-ar părea că aparatul fotografic ar fi fost mişcat în timpul expunerii, totuşi nu a fost aşa: detaliile corecte – şi, evident, nemişcate – ale celor patru trunchiuri de arbori din partea stângă a fotografiei, precum şi cele ale unor trunchiuri şi ale unor crengi din partea dreaptă demonstrează că aparatul a rămas nemişcat la declanşare; în schimb, pelicula fotosensibilă a surprins şi a înregistrat în mod total obiectiv un fenomen fizic extrem de ciudat. Vizual însă, fotograful amator nu a sesizat absolut nimic! Analizând însă imaginea, putem remarca surprinderea unor insolite efecte de deplasare foarte rapidă a unor aglomerări localizate de un anume fel de materii semi-transparente, care ar fi fost accelerate subit, într-un spațiu larg şi extins mult şi în adâncime.

Intrigat de o asemenea imagine atât de neobişnuită, pe care a constatat-o abia la copierea filmului, tânărul tehnician mi-a trimis fotografia, solicitându-mi părerea. Fiind însă o singură înregistrare fotografică a „ceva deosebit", i-am recomandat să mai facă fotografii în acelaşi loc, cu ocazia altor „vizite documentare" în zonă [116].

• Ducându-se din nou la pădurea Hoia-Baciu – în ziua de 31 iulie –, a expus alte trei clişee în acelaşi peisaj. Dar dintre acestea, numai unul a înregistrat din nou straniul fenomen (fig. 16) al deplasării accelerate a unor aglomerări localizate de materii invizibile şi totuşi radiante. De această dată însă, acestea au apărut ca mulţimi de mici trasee fusiforme, paralele. Deci, fenomenul nu era continuu, ci secvenţial, cu un anume ritm. Comparând cele două înregistrări fotografice (fig. 15 şi 16), care au fost expuse în cursul aceleiaşi luni, la un interval de patru săptămâni – dar la aceeaşi oră a amiezii, se remarcă un fapt suplimentar: unghiul direcţiei de deplasare faţă de verticală este acelaşi în amândouă înregistrările. Dar chiar mai mult, comparând imaginile respective cu celelalte două fotografii din 31 iulie, care nu au înregistrat nimic deosebit, ci doar peisajul natural, am putut constata că direcţia deplasărilor accelerate ale micilor aglomerări radiante ar fi aceeaşi cu a razelor solare... Şi astfel, iată că s-a conturat nu numai explicarea unor înregistrări fotografice atât de stranii, dar şi relevarea unor detalii suplimentare, utile pentru o viitoare cercetare mai extinsă a fenomenelor respective atât de ciudate: cele două clişee par a fi surprins procesul ritmat al exhalării de eter chimic de către masa Pământului – probabil în ultima fază diurnă, aceea de la amiază! (Aceasta este doar o ipoteză, printre încă altele posibile? Abordând „necunoscutul", ne putem apropia totuşi de realitate numai prin ipoteze cât mai legate de anumite repere consacrate.) Pentru un atare fenomen, cele două înregistrări documentare mai oferă deci o informaţie foarte utilă în cercetarea fenomenului ascuns: la amiază, nu numai că exhalarea nu e continuă – ci secvenţială –, însă ea se produce (sub influenţe geofizice şi solare încă nestudiate) în timpi foarte scurţi.

• Dar în aceeaşi zi de 31 iulie 1993, G. Bukaresti a mai obţinut un document fotografic ce vine să susţină ipoteza de mai sus şi prin alte aspecte.

Deplasându-se în lungul aleii respective – care este suficient de lungă –, după un timp a mai expus clişee şi în alte locuri. Unul dintre acestea surprinzând iarăşi „ceva neobişnuit" (fig. 17), a oferit detalii şi mai ciudate: cu excepţia unor trunchiuri de copaci şi a unor zone de umbrire – ca repere ce evidenţiază din nou poziţia fixă a aparatului fotografic în timpul expunerii –, restul fondului natural al pădurii (ramuri, frunziş) este cu totul difuz; în schimb, întregul spaţiu de deasupra solului era plin cu un gen de „viermişori" curbaţi – invizibili –, toţi având acelaşi „model" şi aceleaşi dimensiuni; de asemenea, toate aceste „mici forme" păreau că staţionează în aer, în planuri paralele – uşor oblice faţă de orizontală.

În partea de jos a cadrului, mai aproape de sol, clişeul a mai înregistrat şi prezenţa a „altceva": o aglomerare locală, ceţoasă, fără nici un contur, radiind în aceeaşi nuanţă, redată de filmul alb-negru printr-o tentă alburie. Un detaliu mărit (fig. 18) din

---

[116] Aşa cum am prezentat şi în alt cadru (*OZN eterice,* Ed. Polirom, 1997), tehnicianul Géza Bukaresti a devenit şi el un inspirat înregistrator al diferitelor entităţi globulare invizibile care se lasă fotografiate mereu într-o anumită porţiune a pădurii Hoia-Baciu din vestul municipiului Cluj-Napoca. Printre zecile de clişee-document pe care le-a obţinut pe parcursul mai multor ani în zona respectivă, unele au înregistrat şi alte fenomene ciudate, dar importante sub aspectul lor analitic-documentar.

partea centrală a clişeului evidenţiază şi mai bine aceste aspecte, precum şi faptul că atât aglomerarea inferioară, cât şi micile forme curbate aveau contururi difuze, specifice materiilor eterice invizibile. Paralelismul cu solul – în plină natură – al tuturor acestor prezenţe insolite sugerează încă de la început o legătură funcţională cu masa terestră. Dar iată şi un detaliu ce pare a fi cel mai semnificativ: micii „viermişori" curbaţi se arată a fi însăşi „o carte de vizită"! Aşa cum se menţionase la enumerarea caracteristicilor fizice ale eterului chimic, atunci când în mediu nu sunt influenţe perturbatoare, în masele acestui tip de materie eterică se produc aglomerări localizate în formă de semilună; or, ştim cu toţii că în acea lună a căldurii, cât Soarele mai este sus, adesea are loc o stază atmosferică totală, în interiorul unei păduri neexistând nici o adiere care să mişte cât de cât frunzele; staza respectivă a permis formarea mulţimii de „viermişori", care au, evident, fiecare o formă de semilună cu o codiţă curbată. În fig. 19, semilunile sunt şi mai convingătoare!

Iată aşadar, că din România – şi din nou din pădurea Hoia-Baciu – au survenit şi alte documente fotografice importante care, dincolo de stranietatea lor, vin să ofere cercetătorilor lipsiţi de prejudecăţi, posibilitatea avansării către noi cunoştinţe în domeniul materiilor eterice.

După cum menţionasem şi anterior, vechile cunoaşteri iniţiatice consideră că cele patru tipuri de „eteruri" completează partea superioară a schemei „planului fizic" – planul cel mai inferior însă –, care mai este denumit în mod simbolic şi „planul cosmic dens".

Cititorul a remarcat totuşi că în cadrul capitolului I au fost prezentate vechi cunoştinţe privind diferite „planuri" [117] superioare constituite din materii având caracteristici fizice tot mai „rafinate" şi, respectiv, particule componente tot mai fine; acestea erau următoarele:

– planul astral (emoţional);
– planul mental (planul manasic inferior);
– planul buddhic (planul manasic superior);
– planul atmic (planul spiritual);
– planul monadic (planul Anupadaka).

Conform specificărilor „ştiinţei spiritualiste", ansamblul acestor planuri din materii tot mai subtile ar constitui „atmosfera eterică" a Pământului, care s-ar extinde pe o distanţă de cca 700.000 km de la solul planetar. Iniţiatul român prof. S. Demetrescu publicase încă din anul 1939 – în volumul II al operei [118] sale – şi următoarele dimensiuni aproximative ale primelor trei regiuni eterice: Zona I – care ar corespunde planului fizic – ar fi cea mai redusă ca înălţime; Zona a II-a – care ar corespunde planului astral (cu cele şapte subplanuri ale sale) – ar fi de nouă ori mai lată decât prima; Zona a III-a – ce ar corespunde planului mental inferior – ar fi la rându-i de nouă ori mai lată decât a doua zonă. între aceste regiuni eterice distincte ar exista un fel de straturi de separare, dintr-o altă categorie de materie eterică. Dincolo de Zona a III-a ar urma o astfel de pătură intermediară, lată de cca 5.000 km, iar apoi, până la limita atmosferei eterice, ar fi „Zona îngerilor". Luna şi-ar avea deci orbita în cadrul acestei

---

[117] Bailey, A.A., *Initiation – Human and Solar,* Ed. Lucis, Londra, 1986, traducere în limba română la Ed. Neuron, Focşani, 1995.
[118] Demetrescu, S., *Din tainele Vieţii şi ale Universului,* Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

imense regiuni spațiale, în care ar sălăşlui ființele spirituale mult evoluate. Sunt oare astfel de specificări doar ficțiuni emise de anumiți inițiați sau animiți clarvăzători, care ar considera că estimările lor nu ar putea fi controlate? Dar ar putea să existe totuşi măcar unele „dovezi materiale" care să nu poată fi contestate, întrucât ar fi fost verificate de specialişti de înaltă calificare?

Să ne reamintim însă unele fapte: în perioada zborurilor către Lună ale „programului Apollo", nu numai că micile nave selenare au fost însoțite[119] pe mari porțiuni din trasee de către entități globulare strălucitoare, dar, şi mai bizar decât aceste însoțiri, unele dintre entitățile intens radiante au fost fotografiate de către astronauți în timp ce se aflau în spațiul apropiat solului selenar (fig. 20). Se pare chiar că pe solul lunar ar fi avut loc anumite „evenimente", întrucât ulterior, unii astronauți au declarat în ascuns că pe Lună „s-au întâlnit cu ființe divine"! Mai mult decât vorbele „scăpate" de Neil Amstrong la prima aselenizare, atât Edgar Mitchell cât şi unii colegi spațiali au dezvăluit discret existența pe Lună a unor ființe globulare. Poate că cel mai impresionat de astfel de „întâlniri" a fost astronautul Edwin Aldrin (Buzz); acesta a afirmat chiar că „acolo, sus", entități angelice i-ar fi transmis şi un anume har spiritual!

Dar nu numai astronauții americani au fost confruntați cu „întâlniri celeste". După amplele schimbări care au survenit în Rusia prin „glasnost"-ul atât de necesar, iată că şi din partea Programului cosmic al acestei țări s-au difuzat unele materiale documentare tulburătoare, similare cu cele selectate de NASA pentru informarea publică şi oferite presei cu o aceeaşi zgârcenie.

Un caz mai deosebit a fost relatat „discret" de generalul Gheorghi Beregovoi (conducătorul de atunci al Programului) şi se referea la „convorbirea prin semne" care a avut loc la 15 mai 1981 între echipajul stației orbitale „Saliut 6" şi trei personaje al căror cap se vedea în interiorul unei mari forme strălucitoare ce apăruse brusc din spațiu şi se apropiase foarte mult de aparatul rus.

Dar cel mai uluitor caz, difuzat mai recent, însoțit de unele documente fotografice, este cel survenit în iulie 1985. Din relatările astrofizicianului dr. Yury Manakov, echipajul stației „Saliut 7" ar fi filmat timp de 43 secunde o demonstrație „istorică": inițial a apărut un imens nor luminos, de culoare portocalie, care treptat a învăluit nava terestră, pătrunzând apoi şi în interiorul acesteia! Pentru câteva momente, cosmonauții au fost orbiți (în interior se aflau şase cosmonauți – trei stăteau la bord de 115 zile şi trei erau nou-sosiți pentru schimb). Revenindu-le vederea, aceştia au văzut prin hublouri că în interiorul „norului" atât de apropiat se aflau şapte ființe de tip uman, de mari dimensiuni, care erau intens luminoase şi care aveau... aripi şi aureole strălucitoare în jurul capului (?!). Erau – după părerea cosmonauților – îngeri! Aşa cum i-a descris

---

[119] Iată două cazuri semnificative din cele peste douăzeci de evenimente similare comunicate de NASA între anii 1962 şi 1973, difuzate prin presa mondială – pe care le-am reluat în cartea *Lumi invizibile:*

- 18 iulie 1969: echipajul navei „Apollo 11" a raportat repetat că au fost urmăriți timp de două zile de o formă luminoasă rotundă. Apropiindu-se de Lună, cei trei astronauți au sesizat centrul de zbor că în craterul Aristarchus au văzut deplasări ale unor globuri luminoase!
- 17 octombrie 1969: NASA comunica: „un obiect strălucitor de formă rotundă a escortat nava «Apollo 12», de la o distanță redusă, timp de două zile". Dar după parcurgerea a peste două sute de mii de km cu o astfel de escortă, însoțitorul luminos a trecut în fața navei terestre, mergând în tandem pe acelaşi traseu! Documente fotografice obținute la diferite misiuni „Apollo" şi difuzate de NASA le-am inclus şi în ilustrarea cărților *Lumi invizibile* şi *OZN eterice.*

ulterior unul dintre membrii echipajului, „aceştia tot zâmbeau. Ne salutau numai prin zâmbete, dar zâmbete încântătoare, de bucurie. Şi noi ar trebui să zâmbim la fel!". Una dintre uluitoarele imagini filmate ale îngerilor cu trupuri şi aripi eterice, difuzată de Programul cosmic (fig. 21), a fost publicată de revista rusească *NLO Magazin,* nr. 9/1998, împreună cu un alt document spațial în care trei „îngeri" aveau de această dată cunoscutele trupuri globulare radiante.

Reluând această fantastică dezvăluire oferită de Programul cosmic rus, revista engleză *FSR,* vol. 43/4 – din vara anului 1998 – prezenta şi o altă ştire similară, la fel de tulburătoare; conform unor informații apărute în presă, specialişti americani de la Jet Propulsion Laboratory – din cadrul NASA – analizând o serie de „anomalii" fotografice transmise de marele „Hubble Orbital Telescope", au făcut o constatare senzațională: pe unele documente transmise de aparatura automată, apar figuri – foarte clare – asemănătoare îngerilor! Inginerul John Pratchers – de la „Hubble Project" a făcut o declarație extrem de semnificativă: „Aceştia aveau cam douăzeci de metri înălțime. Şi aripile lor erau lungi cât aripile unui airbus actual. Ființele respective radiază o lumină intensă. Noi nu putem şti cine şi ce sunt acestea. Se pare însă că ele doreau să le fotografiem!". Iată deci că şi în plin spațiu extraatmosferic există o aceeaşi „dorință", la fel de evidentă şi în documentarul terestru pe care l-am prezentat în ultimii ani, aceea de a ne face să înțelegem şi pe această cale a înregistrărilor fotografice realitatea fundamentală a existenței lumilor eterice. Desigur că acele „dilatări" ale trupurilor văzute de cosmonauții ruşi şi, respectiv, ale celor fotografiate de performantul telescop aflat pe orbită erau doar „forme-gând" eterice, cu rol demonstrativ; însuşi impresionantul detaliu al „aripilor" (deloc necesare în spațiu) era „o plăsmuire eterică", ce avea drept scop să ne readucă „să gândim altfel" demonstrându-ne potențele superioare de care dispun ființele din spațiu şi nivelul lor de evoluție spirituală. Dar evidenta realizare intenționată a „formelor eterice de îngeri" – ca o continuitate a atâtor „scenarii" cu apariții terestre asemănătoare [120] ce au impresionat de-a lungul mileniilor mulțimi de oameni neştiutori – rezultă şi din cercetarea realistă a întregului documentar. în acest sens, iată ce a declarat dr. Y. Manakov ziaristului francez André Demazure – la finele anului 1985:

„Am studiat fiecare aspect al raportului cosmonauților....noi, sovieticii, facem o interpretare pur ştiințifică. Noi nu lăsăm ca superstițiile religioase să deformeze faptele.

Şi noi ştim că acele ființe erau departe de a fi îngeri, chiar dacă ele aveau aripi. Se pare că formele lor se schimbau continuu. Acestea apăreau când solide, când cețoase. Nu aveau nimic din descrierile clasice ale îngerilor, care au trupuri asemenea oamenilor".

Deşi apare evidentă necunoaşterea problemelor de fond de către astro-fizicianul rus, este posibil ca într-o anumită măsură el să fi avut dreptate: după înseşi specificările primite şi publicate de inițiatul român, la înălțimile la care evoluau pe orbită atât „Saliut 7", cât şi telescopul Hubble, nu era încă „zona îngerilor", ci mai degrabă zona

[120] În completarea unor metode de mare impact social, pentru demonstrarea existenței lumii paralele a inteligențelor invizibile (apariții de ființe strălucitoare, viziuni, comunicări şi dictări telepatice, înregistrări pe casete audio, apariții pe ecrane de televizor, OZN-uri şi false „răpiri" etc.), se încearcă şi un alt gen de manifestări impresionante: apariții de „îngeri" eterici, de mari dimensiuni! Similar îngerilor zâmbitori filmați de cosmonauții ruşi (fig. 21), pe cerul localității americane Montoursville a persistat – în ziua de 21 iulie 1996 – forma eterică a unui mare înger, cu aripile întinse! O fotografie a acestuia a fost publicată şi de revista *Paranormal,* nr. 8/1999, din Bucureşti.

manifestărilor astrale. Dar acest aspect nu schimbă cu nimic importanța extraordinară a demonstrațiilor respective, a scopului acestora, cât şi impresionanta realitate a existenței ființelor eterice în spațiul extraatmosferic. De altfel, aşa cum arătau diferitele documente fotografice difuzate de NASA, precum şi a doua înregistrare publicată de revista rusă, ființele respective revin ulterior la trupurile globulare obişnuite, intens strălucitoare. Totuşi, documentele fotografice obținute de astronauți la sute de mii de kilometri depărtare de Pământ, în zona solului lunar, demonstrează fără echivoc veracitatea consemnării oferite de prof. S. Demetrescu în urmă cu peste cinci decenii, privind „zona îngerilor" ca o realitate ontologică mai presus de părerile simpliste ce desfid astfel de cunoaşteri.

Revenind însă la aspectele cunoscute ale diferitelor materii eterice, deosebit de important este faptul că pe măsura creşterii „gradului de finețe" al atomilor specifici, proprietățile lor fizice ne apar ca fiind tot mai stranii, legitățile care stau la baza fenomenelor proprii conducând la manifestări ce ni se par a fi din domeniul fantasticului.

Pentru noi, cei mulți, neinformați fiind, cu adevărat spectaculară ni se pare comportarea fizică a materiei celor şapte subplanuri ale planului astral. în mod deosebit este de menționat faptul că aceasta este manevrabilă cu o foarte mare uşurință în domeniul energetic al radiațiilor emise la stările emotive sau la concentrarea gândirii ființelor spirituale de tip uman sau suprauman. În funcție de intensitatea emisiei, într-o primă fază se produce o oarecare aglomerare de materie astrală, care inițial nu are o formă sau o siluetă anume. Dar dacă voința se concentrează şi gândirea imaginează un anume simbol sau un anume obiect, tot astfel cum lutul moale este modelat de sculptor în baza propriei gândiri, la fel şi aglomerarea inițială de materie eterică se modelează în spațiu conform imaginii gândite! în baza descrierilor făcute de numeroşi clarvăzători asupra acestor modelări invizibile, aglomerărilor respective li s-a dat numele de „forme-gânduri"; ele pot începe de la un simplu norişor fără vreo formă, pentru a se concentra apoi în orice obiect dorit: o floare, o carte, o mobilă, până la un avion, un OZN şi chiar până la construcții mărețe – bineînțeles, în starea eterică fiind invizibile celor mulți şi având o durată limitată în timp, după care urmează dezagregarea. Prin eforturi energetice susținute, aceste „forme-gânduri" – orice ar fi ele – pot fi „materializate" prin atragerea rapidă de atomi ai materiei dense din mediul înconjurător (aşa cum regăsim în literatura parapsihologică numeroase exemple şi cum literatura ozenistică e plină de demonstrații), dar după un timp, urmează „dematerializarea" inerentă.

Iată ce spunea în plus inițiatul englez Benjamin Creme despre aceste[121] forme-gânduri:

„O gândire poate să fie de ordin mental sau de ordin astral-emoțional. Cea mai mare parte a oamenilor este însă „polarizată astral", ceea ce înseamnă că centrul vieții lor se situează pe planul astral (cel al dorințelor şi al emoțiilor).

De aici rezultă şi faptul că aceştia iau drept real numai tot ceea ce simt. Principiul dorinței le este principiul de bază care le domină viața proprie. De aceea cunoaştem suferința şi durerea în această lume....De fiecare dată când simțiți o emoție – frică, suferință, decepție –, creați o formă de gând. Aceste gândiri emoționale îşi mențin existența în planurile astrale. Or, în aceste planuri se află şi sufletele celor decedați care

au fost dominați de dorințe; de aceea, dintre ele sunt multe care în fiecare „dimineață" continuă să se ducă la birou, sau coboară în mină, căci au rămas cu obişnuința a ceea ce făceau în cursul vieții de pe Pământ. Acestea fac aşa fiindcă şi-au creat la rândul lor forme-gânduri în planul astral şi cred în continuare că trebuie să coboare la lucru în mină, unde, cu pieptul gol, şi plin de sudoare, au impresia că extrag cărbunele astral – dar în fapt un cărbune ireal, fiindcă tot ce priveşte planul astral este ireal. Acolo sunt sub-planurile iluziilor, create prin această facultate pe care o posedă oamenii de a produce forme-gânduri. La nivelul dorințelor inferioare, formele-gânduri reprezintă un obstacol pentru evoluție, pe când la nivelul cel mai înalt al acestora, constituie o potență creatoare....La nivel mediu, formele-gânduri nu sunt decât suferințele noastre, rănile şi fricile noastre, care se reflectă pe plan astral şi generează forme-gânduri sumbre şi triste ce îi înconjoară pe oameni şi țin omenirea în sclavie... „[122].

Cititorul a reținut, desigur, din partea finală a capitolului I fenomenul esențial al „colorării" formelor-gând şi a însuşi „corpului" entităților din lumea invizibilă, în raport cu „calitatea gândirii", respectiv cu frecvența vibratorie a energiilor emise la fiecare gând în parte. în ultimul timp, în afară de clarvăzători, s-au înmulțit însă cazurile în care diferiți fotografi-amatori au surpriza înregistrării pe filme normale (alb-negru sau color) a unor „norişori" – sau „pete" – invizibili, care plutesc prin aer în apropierea persoanelor fotografiate şi care la o analiză adecvată se constată că nu au fost entități ale lumii nevăzute. Deşi, în general, atât amatorii cât şi fotografii din laboratoare apreciază cu uşurință că „detaliile" respective sunt „defecte" ale filmelor sau ale prelucrării lor, în realitate majoritatea clişeelor respective a înregistrat (când există anumite condiții favorizante) diferite forme-gânduri [123] emise de persoane prezente, sau uneori, emise anterior la mari intensități energetice şi rămase încă nedestrămate.

Primind tot mai multe asemenea înregistrări fotografice, am inclus în ilustrarea cărții unele mai sugestive, care vin în plus să demonstreze o realitate extrem de stranie pentru cei mai mulți dintre noi, dar bine cunoscută de cei care percep fenomenele şi prezențele din lumile eterice. Astfel, de exemplu, ziaristul şi editorul Constantin Andrei – din municipiul Iaşi – a surprins, fără să ştie, efectele de aglomerare de materie astrală

---

[121] Creme, B., *Maitreya's Mission,* vol. II, Ed. Share International, Londra, 1993.

[122] Deşi în lume se sesizează tot mai mult pericolul distructiv al poluării atmosferei, apelor şi solului prin activități industriale şi deşeuri, este total ignorată o poluare extrem de gravă: energiile nocive emise prin gândiri inferioare ale unor miliarde de oameni (ură, crime, războaie, corupție etc.). Aceste energii generează continuu forme-gând având conținut malefic, încât atmosfera terestră este infestată energetic prin masele de materii eterice activate la frecvențe vibraționale nocive. Maestrul Djwhal Khul aprecia cu câteva decenii în urmă că doar o polarizare adecvată pe plan mental a oamenilor „ar mai putea pune capăt procesului care murdăreşte învelişul mental al lumii, umplut de forme-gânduri întunecate ce au fost create de oameni" (n.a.).

[123] Încă de la începutul secolului XX s-a evidențiat posibilitatea „fotografierii gândurilor", cercetătorii vremii denumindu-le „psihofotografii" sau „scotofotografii". Acestea erau realizate însă numai de mediumuri cu mare capacitate energetică – cum au fost, de exemplu, Linda sau Ted Serios –, în întreaga lume existând doar un număr foarte redus de asemenea demonstrații. Deşi imaginile gândurilor erau slab conturate, difuze, totuşi înregistrările demonstrau două fapte esențiale: se evidenția în primul rând puterea gândirii umane de a crea forme-gânduri din materii eterice, iar pe de altă parte faptul că numai „anumite" persoane, având „o anumită" vibrație a gândirii pot obține rezonanța fotochimică necesară impresionării peliculelor fotosensibile. Faptul că nu „oricine" poate obține fotografii care să surprindă materii eterice activate trebuie să ne dea de gândit asupra a ceea ce înseamnă selecția în raport cu puterile spirituale ale fiecăruia (n.a.).

prin trăiri emoționale mai intense, la două persoane aflate în ipostaze cu totul diferite: în fig. 22 este înregistrat un cunoscut actor bucureştean care, aflat în vara anului 1998 pe o scenă de pe litoralul Mării Negre, radia în momentele respective energia unei anumite emoții şi a concentrării gândirii pentru redarea din memorie a conținutului rolului avut. La scurt timp însă, un clişeu asemănător a surprins din invizibil o imagine penibilă: forma-gând de un roşu-închis care se aglomera lângă capul unui om beat ce profera tot felul de exprimări inferioare, generată tot prin concentrarea gândirii – dar, din păcate, cu un conținut atât de poluant...

În schimb, într-o biserică din Transilvania, bioenergoterapeutul Olimpiu Popuția a surprins la începutul lunii septembrie 1998, prezența a două aglomerări invizibile din categoria formelor-gând al căror „autor" nu mai poate fi regăsit în cadrul imaginilor; astfel, nu se poate şti şi dacă făcea parte din grupul însoțitor sau dacă altcineva a lăsat ca aglomerări remanente respectivele forme eterice invizibile. Dar dacă forma-gând din fig. 23 ar putea fi doar o emoție puternică a unui zbucium sufletesc, cea din fig. 24 pare a indica ceva mai mult: în aglomerarea dominată de o radiație intimă albă ar putea fi regăsite gânduri mai înalte, mai „curate", infiltrarea de culoare roşie din partea stîngă părând a fi specifică unei stări emotive asociate.

Desigur că astfel de efecte iradiante combinate fac mai dificile interpretările simple ale conținutului gândurilor din momentele respective, pe care doar un clarvăzător le-ar fi putut „citi" direct de la emițător. înregistrările pot fi şi mai complicate atunci când pe lângă formele-gând (emise de persoane sau poate de entități invizibile), în spațiul respectiv mai este surprinsă şi deplasarea unei entități nevăzute, aşa cum este în cazul fig. 25 (obținută la Tg. Mureş).

Faptul menționat mai sus al unui posibil fenomen de „remanență" în spațiu a formelor-gând este de o importanță deosebită, atât sub aspectul cognitiv al fizicii eterice, cât şi sub însuşi acela al înțelegerii unor fenomene fundamentale care se produc „din începuturi" la scară terestră şi la scară cosmică.

Această caracteristică atât de deosebită a materiilor eterice de tip astral de a se aglomera şi de a reda extrem de rapid cele mai variate modelări impuse prin energia gândirii (fie cu un conținut numai emoțional, fie numai mental-volitiv, fie cu ambele modulări asociate) este completată prin două aspecte suplimentare foarte interesante.

Un prim aspect „ciudat" – pentru noi, cei mulți şi neinformați – este faptul că durata remanenței, legată pe de o parte de intensitatea energiei emise, poate fi programată foarte precis în timp, prin imprimarea unei componente mentale adecvate în conținutul energiei noetice care generează forma-gând. Desigur că pentru o astfel de „programare" este necesară o anumită „educare" a modului nostru de a ne concentra gândirea, cei care fac „magie albă" sau „magie neagră" practicând empiric astfel de generări „cu program". în mod obişnuit, lumea necunoscând faptul că fiecare dintre noi produce permanent tot soiul de aglomerări, marea majoritate a acestor „forme eterice" se dezagregă după un timp, dacă nu sunt „realimentate" prin energii similare; dar, la fel de inconştient, sunt produse şi multe forme-gând care persistă şi este penibil să aflăm că marea mulțime a remanențelor au un conținut energetic efectiv nociv. Există şi unele cazuri extreme: diferiți clarvăzători au relevat în mod repetat existența celor mai variate

forme-gând[124] cu durate de luni, ani, decenii; în anumite cazuri mai complexe, ar fi vorba de secole şi chiar de milenii... Acestea din urmă ar fi fost „create" anume, de oameni care la vremea respectivă îşi dezvoltaseră capacități mediumatice şi, probabil, spirituale deosebite; unele dintre astfel de „creaturi" (denumite adeseori şi „elementali") au fost „programate" atât pentru un timp îndelungat, cât şi cu sarcina de a păzi diferite sanctuare şi morminte antice, accesul la acestea urmând a fi „acceptat" numai după ce omenirea va ajunge la un nivel mai avansat al evoluției spirituale. Ca exemple date de unii autori inițiați ar fi neştiute sanctuare-biblioteci din India, Tibet, Nepal, biblioteci-arhive atlante, morminte ale anumitor faraoni şi personaje egiptene, precum şi tunele de acces la peşteri-arhive din Anzii sud-americani etc.

O interesantă demonstrare a realității acestui fenomen de remanență spațială – specific fizicii eterice – a fost înregistrată întâmplător de un fotograf din Tg. Mureş, care dorea să realizeze un album dedicat copilului mai mic din casă. Trei fotografii – expuse la intervalele necesare derulării filmului, rearmării aparatului, cât şi surprinderii unei poziții favorabile a copilului – au înregistrat mereu în acelaşi loc o aglomerare invizibilă de materie astrală intens colorată în roşu (fig. 26 şi fig. 27), care nu avea nici un contur anumit. Desigur că nici în acest caz, din simpla vizionare a fotografiilor respective nu se poate afirma cine a generat forma gând surprinsă şi nici de cât timp staționa acolo, în schimb evidenta demonstrație a fenomenului remanenței constituie o valoare documentară.

Dar cel de al doilea aspect caracteristic apare cu o implicare mult mai impresionantă, cu totul uimitoare: materii eterice specifice planurilor superioare ale astralului, precum şi sub-planurilor „vecine" – respectiv, sub-planurilor inferioare ale mentalului – au o capacitate extraordinară de a înregistra şi „înmagazina" imagini ale evenimentelor care se desfăşoară continuu în lumea materiei dense, cât şi în înseşi lumile invizibile. Şi la aceste impresionante înregistrări se manifestă din plin efectul remanenței spațiale, după o aceeaşi legitate a fizicii eterice: cu cât este mai intensă emisia trăirilor emoționale şi mentale modulate prin energia gândirii difuzată în spațiu (zbucium sufletesc, teamă, teroare, dar şi stări creative), cu atât fidelitatea „imprimării" şi însăşi durata ei va fi mai mare.

De re-găsirea şi re-vizionarea unor astfel de înregistrări astrale în cel mai uimitor mod beneficiază însă doar puțini oameni: o parte din clarvăzători şi unii martori „ajutați" într-o măsură limitată. Desigur că documente fotografice ar fi deosebit de relevante, dar este evident faptul că o peliculă fotosensibilă nu poate prelua scene imprimate în domenii de radiații ce depăşesc spectrul limitat al domeniului propriu de sensibilitate. în schimb, întrucât filmele surprind uneori prezențele şi deplasările diferitelor entități ale lumilor invizibile, ar putea înregistra şi remanențe ale unor astfel de manifestări. Deşi conținutul imaginilor ar fi „mai sărac" decât scene din „lumea noastră" a materiei dense, astfel de înregistrări ar demonstra totuşi extraordinara capacitate a materiilor astrale de reținere a celor mai diferite „impresionări spațiale" produse sub impulsul unor energii specifice. Şi iată că, într-adevăr, au început să fie obținute şi documente fotografice de acest fel, cele pe care le-am primit completând reuşit ansamblul informațional „revoluționar".

[124] Goci, V., *Karma şi cauza,* traducere în limba română la Ed. Moldova, Iaşi, 1996

Selectând cele mai spectaculare imagini din „noua categorie", am inclus în ilustrația cărții două fotografii transmise din colecția sa de inginerul constructor Csaba Borbàth[125] din Tg. Mureş (set care face parte, de asemenea, din albumul familial de fotografii făcute aceluiaşi copil prezent în fig. 26, în acelaşi apartament). Primul clişeu (fig. 28) pare să fi înregistrat deplasarea simultană, paralelă, a trei feluri diferite de entități globulare, din lumea invizibilă: una al cărei „corp" radia în negru, alta ce radia în roşu şi o a treia ce radia în alb. Clişeul următor, expus după puțin timp – interval în care totuşi copilul şi-a schimbat poziția – (fig. 29), a înregistrat însă exact aceleaşi trasee ale deplasărilor respective – cu aceleaşi poziții spațiale de staționare, de „reactivare" energetică a radiațiilor şi cu aceleaşi intensități ale radiațiilor emise de fiecare entitate în parte. Este deci întru totul evident faptul că cel puțin al doilea clişeu (dacă nu cumva şi primul) a înregistrat doar o „imprimare spațială remanentă", reținută în materia astrală a locului respectiv, a unei secvențe din cadrul deplasării atât de neştiute prin cameră a celor trei entități globulare invizibile.

Desigur că fenomenele de „dispariție" şi „reapariție" locală a imaginii globului roşu şi separat – dar mai discret – şi a celui alb (în partea de sus a imaginii) sunt, de asemenea, foarte interesante, constituind, evident, o altă categorie de manifestări specifice; întrucât am prezentat şi ilustrat mai extins această categorie de fenomene într-un alt cadru (*Straniile Inteligențe invizibile,* Ed. Institutul European, Iaşi, 1993 şi Ed. Fides, Iaşi, 1996), nu vom reveni şi în această carte.

Din punctul de vedere al înregistrării remanențelor „evenimentelor" din lumea invizibilă, la fel de semnificativ este, desigur, şi un alt set documentar din cadrul fotografiilor făcute în acelaşi apartament din Tg. Mureş aceluiaşi copil. Deşi în acest caz pozițiile fotografului-amator au fost uşor modificate, se poate remarca evidenta remanență în acelaşi loc spațial a dârei pulsate de pe traseul parcurs în cameră de o entitate globulară maronie (fig. 30 şi fig. 31), a cărei radiație la exterior era neagră (!). Din păcate, la astfel de fotografii care surprind întâmplător fenomene deosebite, dar pe care le primesc după ani de zile, nu se mai poate încerca repetarea expunerilor în acelaşi loc – după câteva ore şi câteva zile – şi cu aceleaşi persoane, pentru a se urmări cât timp durează fenomenul respectiv.

Totuşi, astfel de înregistrări fotografice ale unor imprimări remanente ale înseşi prezenței şi traseelor parcurse de diverse entități invizibile indică, evident, şi un alt fapt: şi aceste entități globulare sunt ființe gânditoare, energia lor emisă în acest proces intim activând materia astrală înconjurătoare, care este foarte sensibilă la forma de energie emoțională şi mentală modulată şi emisă prin procesul gândirii.

Documentarul fotografic pe care l-am colecționat relevă şi alte aspecte caracteristice. Astfel, din analiza şi a altor înregistrări ale peliculelor fotosensibile se poate deduce o persistență mai prelungită a remanențelor spațiale, cât şi faptul deosebit de interesant al neafectării acestora de către deplasările maselor de aer şi de variațiile parametrilor atmosferici. O bună „probă materială" în acest sens o constituie un set de două fotografii aparent „foarte ciudate", care au intrigat un grup de oameni de ştiință ce

[125] În timpul când era student la Cluj, Csaba Borbàth a fost a treia persoană după biologul Al. Sift care a obținut, asemenea acestuia, înregistrări stranii ale diferitelor entități invizibile ce îşi continuau existența în zona pădurii Hoia-Baciu – din vestul municipiului Cluj-Napoca.

nu au putut să le dea o interpretare finală. (Publicându-le în două reviste, fizicianul englez David Watson punea şi o întrebare-cheie: „Poate cineva să ofere vreo lămurire în acest fenomen?”.) Clişeele respective au fost expuse de un aparat fotografic cu declanşare automată (deci nu a existat nici o posibilitate de influenţare psihică umană) montat la bordul unui satelit de investigare meteorologică, a cărui orbită era, desigur, la mare altitudine. Expunerile au fost făcute la un interval de circa o sută de minute, exact din acelaşi punct extraatmosferic, situat undeva deasupra Mării Nordului (ale cărei unduiri sunt vizibile în partea inferioară a imaginilor). Conform constatărilor făcute de specialiştii care au analizat atât fotografiile, cât şi datele transmise de satelit, cele două clişee ar fi înregistrat în plus şi traseele parcurse foarte rapid de câte un „corp” sferic care cobora în spirală (fig. 32) şi a cărui suprafaţă avea o anumită luminozitate, totuşi suficient de redusă. Dar nici unul dintre aceştia nu a putut recunoaşte vreun obiect tehnic capabil de o astfel de deplasare spiralată şi se pare că în sinea lor s-au gândit – la fel ca unii dintre cititori – că a fost vorba de nişte OZN-uri, fapt pentru care au trimis pozele să fie publicate şi de o revistă ufologică.

O analiză mai atentă a imaginilor evidenţiază însă un detaliu ce conduce la o altă „cheie” interpretativă, care se impune în mod obiectiv: cele două imagini, preluate din exact acelaşi punct al orbitei satelitului, după cele o sută de minute, relevă aceeaşi poziţionare spaţială şi aceleaşi dimensiuni ale dârei spirale înregistrate, ca şi cum aceasta era „ceva material”, rămas fixat în spaţiu! Deducţia este foarte simplă: cel de al doilea clişeu a preluat (poate chiar şi primul) „imprimarea” remanentă indusă în materia astrală locală de energia gândirii unui singur „obiect” aflat în coborâre. Dar o astfel de remanenţă în materia eterică de tip astral poate fi indusă numai de energia emotiv-mentală a unei fiinţe gânditoare. Rezultă deci, în continuare, că acel „obiect” nu a fost vreun aparat uzinat, ci era o entitate globulară a lumilor invizibile, o posibilă fiinţă coborâtă din „zona îngerilor”, care a dorit să fie fotografiată şi al cărei „trup radiant” a impresionat pelicula fotosensibilă de la o distanţă suficient de mare. Nu este exclusă nici posibilitatea ca „obiectul” să fi fost un OZN produs din materii eterice (aşa cum sunt produse toate OZN-urile demonstrative ce continuă să uimească omenirea neinformată – v. nota 23 de la p. 130); într-un atare caz, entităţile lumii invizibile care l-au „creat” fiind rămase în interior, au imprimat alura traseului în materia astrală locală prin concentrarea energiei lor mentale ce dirija întreaga manifestare – inclusiv coborârea.

Pentru a justifica şi mai detaliat ipoteza de bază, este de specificat o menţionare deosebit de interesantă, inclusă într-o carte[126] instructivă scrisă de iniţiatul român Adam Ramon: entităţile lumii invizibile paralele care au ajuns la un nivel mai ridicat al evoluţiei lor spirituale, atunci când pot călători spre planete vecine, îşi efectuează deplasarea lor spaţială, la mare viteză, în mod spiralat! (Cititorul va putea urmări şi în ilustrări viitoare aspecte locale ale unor spiralări stranii, acest fel de mişcare părând a fi un specific al manifestărilor anumitor entităţi din lumea invizibilă.)

Dar cum este redat pe larg în literatura parapsihologică modernă, unii clarvăzători pot percepe înregistrări cu mult mai extinse care au fost imprimate în suportul imenselor mase de materii astrale – fie sub forma unor detalii minore ca cele surprinse şi de unele

---

Fotografiile sale având valoare documentară, le-am prezentat în cărţile *Straniile Inteligenţe invizibile, Lumi invizibile* şi *OZN eterice.*

[126] Adam, R., *Sfere cereşti,* Ed. Emet Art, Oradea, 1994.

filme fotosensibile, fie sub forma unor scene disparate, fie chiar ca derulări continue ale unui gen total ignorat de „filme astrale”. Cele mai obişnuite vizionări de acest fel din partea unor persoane dotate „extrasenzorial” au loc atunci când intră în unele construcții sau ajung în locuri în care au fost cândva evenimente cu puternice emisii de energii emotiv-mentale (lupte, torturi, asasinate, dar şi stări sufleteşti frumoase, creative); şi într-adevăr, aceştia „văd”, efectiv, variate scene care au avut loc în spațiile respective – nu numai cu câteva ore sau zile mai înainte, ci chiar cu ani, cu decenii sau secole în urmă. Este cu totul fantastică, pentru modul nostru de a gândi şi pentru actuala cunoaştere doctă, această proprietate fizică a tipurilor respective de materii eterice de a înregistra într-o manieră holografică orice scenă care s-a derulat cu puternice emisii de energii emotiv-mentale, precum şi de a oferi remarcabile remanențe; deşi depăşeşte înțelegerea noastră – şi pentru mulți însăşi puterea de acceptare –, totuşi în sine este o proprietate fundamentală!

Acest „dar” de a viziona scene petrecute în trecut, semnalat izolat încă din milenii anterioare, a fost considerat până acum câteva secole fie ca „putere cerească”, fie ca „lucru diavolesc”; totuşi, către jumătatea secolului al XIX-lea a fost atrasă şi atenția unor cercetători având un orizont mai deschis. Astfel, medicul american Buchanan, studiind diferiți „subiecți” cu astfel de aptitudini naturale, scria în anul 1849 (în *Journal of Mon*) următoarele: „Trecutul este îngropat în prezent... Descoperirile psihometriei ne vor permite să explorăm istoria omului, tot aşa cum cele ale geologiei ne permit să explorăm istoria Pământului”. Continuând acelaşi gen de investigări, soții W. şi E.M.F. Denton au publicat două decenii mai târziu (*The Soul of Things* – trei volume) concluzii ceva mai avansate; totuşi, în lipsa unor cunoaşteri mai apropiate, aceştia doar au intuit fenomenul, presupunând că strania posibilitate de înregistrare holografică a materiei astrale ar fi o proprietate intrinsecă a materiei dense:

„Trecutul nu este îngropat în prezent... Trecutul trăieşte în prezent şi poate fi citit la fel de exact ca şi cum observatorul ar fi fost prezent la timpul respectiv....Nu puteți intra deci într-o cameră, noaptea sau ziua, fără a vă lăsa portretul înapoia voastră. Nu vă puteți ridica mâna sau să clipiți din ochi, vântul nu vă poate agita o şuviță de păr de pe capul vostru, fără ca fiecare mişcare să nu fie înregistrată pentru timpul care va veni. Ochiul de sticlă de la fereastră, cărămida peretelui, pavajul străzii înregistrează imaginile tuturor trecătorilor şi le păstrează cu îngrijire.

...Tot ce serveşte ca să crească radiația acestor influențe, ca, de exemplu, o mare durere, o frică mare, o bucurie mare sau o activitate intensă a uneia dintre facultățile mentale, serveşte, de asemenea, să facă rezultatele lor – primare şi secundare – mai efective”.

Un secol mai târziu, analizând acest cadru ideatic, precum şi cazuri insolite de „locuri bântuite de fantome”, cercetătorul francez René Sudre (care s-a cantonat însă doar într-o investigare teoretică, fără a avea aptitudini extrasen-zoriale active) a publicat[127] considerațiile de mai sus, trăgând o concluzie lapidară: „Vechea teorie a lui Buchanan şi Denton asupra «impregnării psihice» a materiei s-ar extinde deci şi asupra bântuirilor. Locurile respective ar fi astfel locuri saturate de fluid uman. Impregnarea ar fi în funcție de puterea afectivă a emanației... O scenă a unui asasinat, implicând paroxismul urii şi al groazei, va aduce la maxim puterea evocatoare a unei clădiri”.

În perioada în care cercetătorul francez studia cazuistica şi o parte din literatura parapsihologică anterioară – care începuse să se formeze discret încă din secolul al XIX-lea –, inițiatul german O.E. Bernhardt (cu pseudonimul Abd-ru-shin) conferența şi descria în opera sa[128] fondul real al fenomenelor de continuă înregistrare a evenimentelor din mediul terestru, evidențiind adevăratul suport fizic implicat: nu materia densă era cea impregnată de energiile astrale şi mentale emise prin gândirea umană, ci anumite tipuri de materii eterice care aveau o atare proprietate:

„Orice eveniment care se desfăşoară în materia densă este însoțit de fenomene anexe, care se produc în acelaşi timp în materia subtilă – adesea fiind de natură identică, sau cel puțin similare cu cele din materia densă.

...Un clarvăzător va vedea faptele în planul astral şi, în parte, în planul de materie subtilă. în astral – respectiv, în planul de materie densă de densitate redusă –, el va vedea locul delictului, iar evenimentul propriu-zis îl va vedea în planul materiei subtile.

...Fiecare impuls al sufletului, fiecare fluctuație a sufletului, fiecare acțiune a corpului, fiecare cuvânt, totul, absolut totul ia o formă....Câmpurile de gândire sau energiile GÂND, după emiterea lor de o ființă încarnată sau de o entitate, se înregistrează instantaneu în câmpurile de gândire – sau, altfel spus, în Memoria Cosmică (AKASHA), prin remanență devenind eterne; prezente acolo şi reacționând la evocări adecvate – şi prin rezonanță –, ele sunt o parte din ceea ce Carl Gustav Jung numeşte «subconştientul colectiv»....Scrierile esoterice şi yoghine vorbesc pe larg despre aşa-numitele «Clişee Akashice», care nu sunt de fapt decât înregistrări detaliate în AKASHA PATTVA ale gândurilor, ale manifestărilor, ale trăirilor şi ale acțiunilor, atât din viețile anterioare, cât şi din trecutul îndepărtat".

O dovadă evidentă a vechimii acestor cunoaşteri tulburătoare pentru noi, cei neinformați, este însăşi terminologia sanscrită, care s-a menținut de-a lungul mileniilor şi acum s-a generalizat în întreaga lume. într-adevăr, termenul „Akasha" apare din ancestrala filosofie cosmogonică indiană, în cadrul căreia noțiunea respectivă avea şi un sens dublu, mult mai amplu: era aplicabilă la spațiul planetar, dar mai esențial, era extinsă ca o proprietate extraordinară şi la imensitatea spațiului cosmic, fiind o caracteristică a sa fundamentală. Iată în acest sens o specificare preluată din vechile texte sanscrite de inițiatul indian Swami Narayanananda[129]:

„AKASHA este unul dintre elementele subtile în care KUNDALINI SHAKTI (Energia fundamentală) se auto-diferențiază. AKASHA există inclusă în PRANA Supremă, care este, de fapt, tot KUNDALINI SHAKTI. Vibrația PRANA-ei în AKASHA – care este eter subtil – produce acea AKASHA care este elementul eter grosier".

Cititorul va putea desprinde mai bine această nuanțare calitativă existentă la scară spațială, dintr-o explicare mai recentă a inițiatului englez B. Creme [130], care şi el, la rândul său, relua astfel de cunoaşteri din vechime:

---

[127] Sudre, R., *Traité de Parapsychologie,* Ed. Payot, Paris, 1950.

[128] Abd-ru-shin, *In lumina Adevărului*, traducere la Ed. Fundației Graalului, Timişoara, 1993-1996.

[129] Narayanananda, S., *Kundalini Shakti,* traducere în limba română la Ed. Anandakali, Bucureşti, 1994.

[130] Creme, B., *Maitreya's Mission,* vol. I, Ed. Share International, Londra, 1980, tradus în limba română de Asoc. Invent-Terra Nova, Iaşi, 1999.

„Arhivele Akashice se află în subplanul astral cel mai înalt – al şaptelea –, unde se regăsesc parțial şi planurile inferioare ale mentalului".

Pentru fiecare dintre noi este într-adevăr tulburător să aflăm şi să constatăm pe diferite căi faptul că undeva, pe un suport din atomi neştiuți, se înregistrează permanent – la fel ca pe o casetă din materiale magnetice – tot, absolut tot ceea ce ființele omeneşti – încarnate sau ca entități invizibile – au trăit şi au gândit, atât individual, cât şi ca grupuri ale unor colectivități. Relatările oferite în diferite epoci şi în diferite locuri din lume de către unii clarvăzători ce au obținut accesul la „Arhivele Akashice" sau care au fost ajutați în acest sens [131] – deşi nu au fost acceptate în mod oficial – au condus şi vor conduce în continuare la cunoaşteri ale unor evenimente din trecut care nu mai pot fi reconstituite pe altă cale[132]. Iată cum se exprima în acest sens şi cunoscutul teosof german, profesorul Rudolf Steiner (întemeietorul modelului şcolilor Walldorf) în introducerea uneia [133] din numeroasele sale cărți ale ciclului *Ştiința Spirituală:*

„Nimeni nu poate spune dacă ceea ce a dăinuit până la noi reprezintă esențialul, câtă vreme suntem dependenți de mărturii şi documente exterioare. Totodată, ceea ce apare în timp îşi are originea în eternitate. Numai că percepția sensibilă a eternității nu ne este accesibilă în mod curent, dar există căi şi metode care pot conduce pe om la aceasta. Omul poartă în sine forțe latente pe care le poate trezi şi prin care poate ajunge la cunoaşterea eternității....omul ajuns la un grad avansat al facultăților sale de cunoaştere poate pătrunde până la sursele originare şi eterne ale lucrurilor perisabile în timp. Dacă omul îşi lărgeşte astfel facultatea de cunoaştere, poate ajunge şi la o cunoaştere a trecutului, fără a mai fi dependent de mărturiile şi documentele exterioare. El devine capabil *să contemple* acea parte nevăzută a evenimentelor, care este neperceptibilă prin simțurile obişnuite, dar pe care timpul nu o poate şterge sau distruge. în felul acesta, omul trece de la o istorie efemeră la o istorie eternă... în gnoză şi în teosofie ea se numeşte «Cronica Akasha»... Dar cine a dobândit facultatea de a percepe lumea spirituală va recunoaşte acolo evenimentele sub aspectul lor etern. Ele îi apar nu ca simple mărturii lipsite de viață, ci ca adevăruri *vii.* Evenimentele trecutului i se desfăşoară, într-un fel, din nou în fața lui. Cei care sunt inițiați în citirea acestei scrieri vii pot avea acces la un trecut mult mai îndepărtat decât cel evocat de istoria curentă; datorită acestei percepții spirituale directe, ei pot, de asemenea, să reconstituie chiar faptele consemnate de istorie, dar într-o manieră mai autentică decât ar putea să o facă aceasta... De fapt, o asemenea cercetare a istoriei şi a preistoriei a existat în toate şcolile oculte. De mii de ani există în acest domeniu o concordanță în vederi într-atât de perfectă, încât nu se poate compara cu cea care se găseşte în activitatea istoricilor, chiar

---

[131] Din descrierea renumitului clarvăzător american Edgar Cayce a modului în care „o mână" îi dădea să citească în „cărțile vieții" ale persoanelor solicitante – cărți simbolice dintr-o imensă bibliotecă neştiută –, era evident faptul că acesta era „ajutat" de „cineva" din lumea invizibilă să facă „lecturile" foarte exacte pe care le rostea în transă de autohipnoză (v. *Universul lui Edgar Cayce,* Ed. Sagittarius, Iaşi, 1993).

[132] În perioada în care se putea conta pe „vizionările" oarbei-clarvăzătoare Valentina – din municipiul Iaşi –, aceasta a avut o subită conectare „ajutată" la o scenă istorică petrecută în anul 1717, atunci când a ajuns la locul unei bătălii între două armate ale vremii. Detaliile cu privire la îmbrăcăminte, arme, număr de oşteni, personaje au o evidentă utilitate istorică. Descrierea am redat-o în cartea *Fenomenul Valentina,* Ed. Polirom, 1997.

[133] Steiner, R., *Aus der Akasha-Chronik,* Ed. R. Steiner, Dornach, 1975, traducere în limba română la Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1995.

atunci când se referă numai la un singur secol. Dintotdeauna şi în toate locurile, inițiații au adus, *în esență,* aceleaşi relatări....Revelația progresivă a adevărurilor conservate în cadrul curentului teosofic depinde însă în întregime de atitudinea pe care contemporanii o vor avea față de aceste dezvăluiri".

Poate pentru a se demonstra omenirii că astfel de înregistrări astrale nu sunt fantezii sau iluzii optice ale diferiților oameni ce afirmă capacități de clarvedere deosebite, ci sunt realități fundamentale de o amploare imensă, din timp în timp au loc fenomene „fantastice" care impresionează mulțimi de oameni: pe neînțelese „ecrane" aeriene apar în văzul localnicilor – în diferite locuri de pe glob – variate desfăşurări aievea ale unor evenimente care s-au petrecut „cândva", „undeva". Dar chiar mai mult, unele dintre aceste „scenarii" – din care multe au caracter „istoric" – au reapărut în mod repetat în acelaşi loc, şi chiar, în unele cazuri, după un acelaşi număr de ani, demonstrând fără echivoc faptul că acestea au fost efectiv „înregistrate" „undeva", în cel mai neştiut mod!

Pentru a ne apropia de înțelegerea unor astfel de fenomene impresionante, iată unele exemplificări (dintre care pe unele le-am prezentat şi într-un alt cadru [134]) ce au fost consemnate în diferite epoci:

Printre numeroasele evenimente antice consemnate de istoricul roman Titus Livius în *Istoria Romei,* cartea XXIV, cap. X, acesta menționa:

• În anul 214 (î.e.n.): „La Hadria a fost văzut în cer un altar, iar în jurul său forme de oameni în haine albe...

Unii oameni susțineau că au văzut şi legiuni înarmate, (deasupra) pe Ianiculum, ceea ce a făcut ca oraşul să pună mâna pe arme".

• În anul 213 (î.e.n.): „în râul de la Terracina au fost văzute forme de corăbii de război, despre a căror existență nu se ştia nimic până atunci".

• În anul 173 (î.e.n.): „La Lanuvium s-a văzut pe cer apariția unei flote mari".

În acelaşi secol al II-lea î.e.n. au mai survenit şi în alte părți apariții aeriene tulburătoare[135]; chiar şi în *Biblie* regăsim o uimitoare derulare de scene ivite pe bolta cerului, derulare care s-ar fi prelungit depăşind total înțelegerea noastră. Astfel, în „Cartea a II-a Macabei", cap. 5, versetele 2-3 este redat următorul „serial" impresionant:

„Şi s-a întâmplat că timp de patruzeci de zile s-au văzut peste toată cetatea, prin văzduh, alergând călăreți cu haine aurite îmbrăcați şi cu sulițe, ca şi ostaşii înarmați.

Şi cete de călăreți rânduite şi bătându-se unii cu alții şi năvăliri de amândouă părțile şi clătiri de paveze şi mulțimi de sulițe şi săbii scoase şi aruncări de săgeți şi străluciri de podoabe de aur şi de tot felul de platoşe".

Dar uimitoarele desfăşurări de scene cu puternice încărcări emoționale, care s-au prelungit atât de fantastic pe cerul cetății – în anul 170 î.e.n. –, s-ar fi repetat tot în locul respectiv şi mai târziu, însă într-o manieră mai restrânsă. în aceeaşi Carte biblică, în cap. 10, versetul 29, a fost consemnată o foarte stranie îmbinare între o luptă care se desfăşura pe sol şi o „scenă" apărută în văzduh:

„Şi pe când se băteau cu înverşunare, s-au arătat vrăjmaşilor, din cer, cinci bărbați străluciți, călări pe cai cu frâie de aur, care purtau în luptă pe evrei".

---

[134] Gheorghiță, F., *Spirit şi Destin cosmic,* Ed. Mold-Hermes, Iaşi, 1994.

[135] Istoricul roman Pliniu, în *Historia Naturalis,* cartea 2, cap. 57, a consemnat că în anul 102 (î.e.n.) au fost văzute pe cer două armate care se înfruntau; una era din Orient şi alta din țări apusene, ultima fiind cea învinsă.

Aceste descrieri atât de stranii conținute în *Biblie* l-au determinat pe un cronicar al evenimentelor din Evul Mediu – pe Matthew de Paris – să consemneze în *Historia Anglorum* repetarea şi pe cerul britanic a unor desfăşurări aeriene foarte asemănătoare:

„De asemenea, în acelaşi timp, în luna mai, de-a lungul țărmurilor Angliei şi ale Țării Galilor, au apărut pe cer soldați superb înarmați, deşi erau duşmani unii altora. Acest lucru părea de necrezut tuturor, până când am citit despre un astfel de lucru la începutul Cărții Macabeilor".

Şi în bogatele consemnări ale „miracolelor medievale" scrise cu secole în urmă de cronicarii Frytsch şi, separat, de Lycosthenes [136] există diferite relatări ale unor variate şi ample scenarii aeriene, urmărite de populații adesea terorizate prin prelungirea unor detalii înfricoşătoare şi sângeroase. Astfel, de exemplu, Frytsch reda următoarea descriere a unei impresionante deplasări de trupe şi de turme de animale (luate ca rezerve de hrană sau furate după lupte?), scenariu care ar fi durat mai mult de trei ore (!), în anul 1453, în nordul Italiei:

„Într-adevăr, în apropiere de Como, oraş al Galliei de dincoace de Alpi, în timp ce ziua se întorcea spre apus, a fost observată prin aer o mulțime cu adevărat mare de câini, după turme de diferite feluri de animale, imagini de soldați înarmați cu arme uşoare, urmăriți de alții înarmați cu lănci şi scuturi şi cavaleri împărțiți în grupuri ordonate pentru o bătălie, în şiruri foarte mari; se spune că mai bine de trei ore s-ar fi arătat această viziune din apropiere a armatei în marş şi că, la urmă, ar fi avansat un om foarte mare şi înspăimântător – despre care s-ar putea spune că a fost, probabil, condotierul acelei armate – şi care era în şaua unui cal neîmblânzit; s-au văzut apărând şi alte imagini înşelătoare traversând cerul, anunțătoare de mari necazuri, până când noaptea a venit cu tărie şi toată această fantasmagorie s-a pierdut".

Iată şi unul dintre „miracolele" relatate de Lycosthenes privind o viziune aeriană survenită în vara anului 1554, în Germania vestică:

„La 24 iulie au apărut în aer, către orele 22^{00} – în Palatinul superior al Rinului, în apropiere de Selva Ericina sau Boemica –, doi războinici în armuri grele, din care primul era mai mare decât celălalt ca prestanță fizică şi se făcea mai deosebit printr-o stea strălucitoare sub ombilic şi prin spada care avea puncte de foc; a început un duel feroce între amândoi şi cel mic a căzut în aşa fel încât nu a mai putut să se ridice; învingătorului i-a fost adus un scaun care i-a fost dat să se aşeze şi el şezând un anumit timp, nu a încetat să-l amenințe cu mâna sa victorioasă înarmată în continuare şi cu o răzbunare mare, pe cel căzut la pământ la picioarele sale (fig. 33, n.a.), până când ambii, atât învingătorul, cât şi cel învins, s-au ridicat din centrul cerului şi au dispărut".

Alături de alte cazuri de viziuni aeriene extrem de stranii, o ilustrare foarte sugestivă printr-o gravură a timpului a fost inclusă în cartea lui Lycosthenes şi pentru un scenariu de mare amploare, ce s-a derulat în anul 1547 în cerul Elveției, când au fost văzute de localnici două armate mari care se luptau cu înverşunare. Cititorul a sesizat, desigur, că toate aceste scene se remarcau printr-un conținut emoțional de mare amploare, trăit cândva de toate ființele omeneşti implicate în evenimentele respective; este, astfel, evident faptul că asemenea energii au imprimat peste veacuri adevărate „filme" care au înregistrat toate detaliile unor fapte în principiu pierdute în noaptea timpului. Chiar dacă evenimentele respective au fost consemnate pe scurt de vreun

cronicar, amănuntele au rămas însă neştiute, atât pentru contemporani, cât şi pentru generațiile următoare. Şi totuşi, iată că această Inteligență cosmică ce a orânduit perfect întregul Univers a gândit încă din începuturi fantastica înregistrare spațială, chiar cu cele mai mici amănunte, a tuturor evenimentelor, pentru a le oferi ființelor mai evoluate posibilitatea să-şi cunoască trecutul şi să tragă învățămintele necesare continuării propriilor ascensiuni spirituale. Dar încă un exemplu de „miracol" relatat de Lycosthenes – petrecut, de asemenea, în secolul al XVI-lea, în văzduhul localității germane Elsterberg, din ținutul Vogtland – reliefează şi mai mult aceste aspecte:

„...Au fost văzuți patru cavaleri, din care primul avea arcul deja întins (deci scena provenea din secole anterioare – n.a.), al doilea era cu spada sângerândă, gata să lovească, al treilea avea o lance cu două tăişuri şi ultimul avea o moarte teribilă, cu o furcă cu doi colți; cei care stăteau la stânga erau în parte soldați, în parte cavaleri, într-o atitudine asemănătoare de îndurerare şi amărăciune, în apropiere aflându-se un cuptor imens; această apariție a fost vizibilă aproximativ două ore, dar cu adevărat s-a crezut că acesta va fi destinul măcelului de pe întregul pământ, căruia încă nu-i venise timpul".

Însă numeroasele „fantasme" vizionate pe bolta cerească de grupuri de populații din diferite țări şi consemnate de diverşi istorici şi cronicari nu au fost nişte apariții specifice doar Antichității şi Evului Mediu. Astfel de manifestări tulburătoare au continuat şi în secolele următoare. Un exemplu edificator în acest sens este o pictură făcută de un martor ocular ce a asistat şi el plin de uimire la amplul scenariu aerian desfăşurat deasupra oraşului belgian Verviers în anul 1815 (imagine pe care am redat-o în *OZN eterice,* fig. 118).

În fapt, cazuistica acestui gen de viziuni derulate în plin văzduh este mult mai bogată. O interesantă colecție de acest fel, selectată şi profilată în mod special pentru scenarii desfăşurate deasupra apelor mărilor şi ale oceanelor, a fost publicată de francezul Gaddis, sub titlul *Les vrais mystères de la mer* (Ed. France Empire, Paris). Reluând o parte dintre aceste evenimente marine, la fel de tulburătoare, şi completându-le cu altele (*Lumières dans la nuit,* no. 195/1980, Lyon) similare, cercetătorul francez Gilbert Cornu a căutat la rândul său să atragă atenția asupra necesității studierii măcar a elementelor informative conținute în astfel de spectacole spațiale; extrasele sintetice următoare sunt edificatoare:

Un eveniment extrem de tragic petrecut în apele vestice ale Oceanului Atlantic în ziua de 27 decembrie 1738 a impregnat atât de intens „arhiva astrală", încât scenariul acestuia s-a tot repetat de numeroase ori în decursul următoarelor secole: vasul „Princess Augusta", care aducea un grup mare de protestanți ce fugeau de persecuțiile din Europa, a luat foc cu puțin timp înainte de a ajunge la coastele americane şi s-a scufundat, trăgând în adânc pe toți oamenii aflați la bord.

La un an după acea dramă, echipajul navei „Sommerset" – care naviga în apropierea locului respectiv – a asistat la „repetarea spectacolului", fără ca cineva să-şi dea seama că totul nu era decât o manifestare a straniei capacități a materiilor astrale de a înregistra şi de a reda imagini din trecut. Căpitanul acestei nave consemnase în jurnalul de bord: „Vederea vasului în flăcări m-a impresionat într-atât, încât am venit la locul unde dispăruse nava aprinsă, dar nu am găsit nici un supraviețuitor şi nici o epavă".

---

[136] Lycosthenes, *ProdigiorumLibellus,* Ed. Samuel Luchmans, Lugundi, Batavorum, 1770.

Cei care au studiat cazul acestei viziuni, care se tot repeta din când în când, au intrat în posesia unei scrisori din anul 1811 venită dintr-o insulă apropiată locului dezastrului – insula Block –, în care un locuitor specifica un detaliu surprinzător legat de repetarea în acel an a scenei tragediei: „lumina focului se vede uneori la opt sute de metri de la țărm şi este atât de puternică, încât luminează şi în cameră".

Autorul Gaddis, investigând mai pe larg straniul fenomen al repetării tristului spectacol, a constatat un anume aspect suplimentar: de-a lungul timpului, intensitatea luminoasă a scenelor redate s-a redus treptat, dar cu surprinzătoare variații alternate. El se exprima astfel, în baza informațiilor mai detaliate culese: „De multe ori, lumina e scăzută, asemănându-se doar cu cea a unei ferestre iluminate aflate la depărtare, dar în alte dăți ea se extinde la mărimea unei nave cu toate pânzele întinse. Viziunea emite efectiv raze luminoase".

Aşadar, în afară de activitatea energetică a maselor de atomi astrali prin fluxurile energetice ale groazei colective emise de sutele de oameni cuprinşi de flăcări, mai există şi alți factori energetici exteriori – la fel de neştiuți –, care influențează – însă în mod variabil (?) – intensitatea efectelor luminoase în cursul diferitelor repetări ale exact aceloraşi scene. Acest aspect este, desigur, încă o temă deosebit de interesantă de cercetat în cadrul fizicii eterice, întrucât este evident faptul că lumina respectivă nu este de natură electromagnetică, precum este lumina naturală sau artificială pe care o cunoaştem noi; în astfel de fenomene repetate, „ceva" sau „cineva" intervine şi reactivează energetic – mai mult sau mai puțin – eterul lumină sau poate eterul chimic implicat în ansamblul proceselor fizice dominate de imprimarea existentă în materia astrală.

Este poate interesant de remarcat faptul că şi în prima parte a secolului XX scena aprinderii şi apoi a scufundării vasului a mai fost reluată, investigatorul englez E.C. Hill obținând confirmare în acest sens de la locuitorii insulei Block, la vizita făcută acolo în anul 1934.

Un caz de asemenea interesant de repetare a scenariului aerian al unui accident tragic, în care groaza subită a produs o înregistrare la fel de puternică, este acela al goeletei „Lady Luvibund". Şi în acest caz se relevă acea lipsă intrigantă a oricărei influențe atmosferice (deplasarea continuă a maselor de aer, variații continue de presiune şi de temperatură, nebulozități) asupra mediului eteric care a înregistrat şi deține în permanență suitele de imagini imprimate, chiar după trecerea unor secole! Dar la cazul respectiv mai intervine încă un element extrem de ciudat: repetarea aparițiilor eterice se produce exact după trecerea unui interval de cincizeci de ani...

Prima dată, acest aspect a fost constatat în mod indirect, la 13 februarie 1798, zi în care echipajul cabotierului englez „Edenbridge" a trecut prin emoția unei posibile ciocniri cu o goeletă, în largul coastelor ținutului Kent – zona Goodwins Sands, foarte periculoasă datorită stâncilor de la mică adâncime. Revenit la țărm, căpitanul cabotierului a cerut autorităților să pedepsească pe ofițerii goeletei care l-a pus în pericolul ciocnirii; în declarația sa, acesta scria: „Echipajul trebuie să fi fost beat; am auzit râsete şi strigăte ca într-o cârciumă. A trebuit să fac eforturi alături de omul de la cârmă, pentru a o evita".

Deci, redarea imaginii vasului respectiv şi înseşi zgomotele de la bord erau atât de bine reluate, încât întreaga „ficțiune eterică” apărea ca „foarte reală”! Şi totuşi, înşiruirea de secvențe era doar reluarea extrem de fidelă a unor înregistrări în materia astrală...

Ancheta care a urmat a constatat că marinarii de pe vasele de pescuit aflate în zonă au văzut incidentul, dar aceştia indicau o dispariție foarte rapidă a goeletei, prin scufundare. Părerea acelor martori, consemnată, era însă la fel de tulburătoare pentru anchetatorii de atunci, ca şi pentru oamenii neinformați din zilele noastre: „era vorba de un vas-fantomă, căci ducându-se în ajutorul lui, nu au găsit nici o epavă”.

Autoritățile, continuând anchetarea cazului, au ajuns totuşi să-l claseze, acceptând motivat părerea pescarilor. Aceasta din cauză că s-a constatat că în locul respectiv, tot în ziua de 13 februarie, dar în anul 1748, goeleta „Lady Luvibund” se scufundase în condiții care puteau explica apariția unui „vas-fan-tomă” (!). După scufundarea propriu-zisă, la procesul care a urmat la timpul respectiv, mama ofițerului secund a recunoscut faptul că tragicul accident s-a datorat răzbunării fiului ei: căpitanul Simon Red căsătorindu-se cu iubita secundului şi aducând-o la bord, şi-a atras ura totală a tânărului. Astfel, în timp ce căpitanul şi echipajul sărbătoreau gălăgios evenimentul, secundul a îndreptat vasul către zona cu stânci, ceea ce a dus la sfărâmarea şi scufundarea rapidă a goeletei şi, implicit, la moartea în momente de groază a tuturor celor aflați la bord.

Însă după alți cincizeci de ani („cine” şi „cum” stabileşte oare astfel de repere fixe în timp?), în anul 1848, echipajul unui cliper american care se deplasa prin zonă – tot în ziua de 13 februarie – a perceput zgomote de voci şi râsete, şi chiar o voce feminină, care veneau de la goeleta aflată în apropiere; dar la scurt timp, aceasta s-a scufundat foarte repede datorită sfărâmării întregului vas. Americanii au trimis urgent o barcă de salvare, dar nu au găsit nici un supraviețuitor şi nici vreun rest cât de mic, care normal trebuia să apară la suprafața apei. Deci şi de această dată, întreaga scenă a fost într-atât de reală, precum şi „înregistrările” vocilor au fost atât de naturale, încât această „altă realitate” apărea ca total veridică...

Reluarea exact după cincizeci de ani a secvențelor evenimentului sub forma unor „scene-fantomă” s-a produs şi în anii 1898 şi apoi în 1948; de fiecare dată, martorii aflați în apropiere au revizionat acelaşi film: sfărâmarea şi scufundarea rapidă a goeletei. Dar la aceste ultime repetări au fost numai numeroşi locuitori de pe țărm, care nu au mai auzit şi partea sonoră – râsetele şi strigătele –, fiind doar spectatori ai insolitului fenomen vizual.

Şi în Oceanul Indian a fost identificată o repetare la dată fixă a unei „înregistrări astrale”.

În după-amiaza zilei de 5 ianuarie 1937, datorită unei ploi torențiale apărute brusc, vizibilitatea extrem de redusă l-a determinat pe căpitanul vaporului „Khorson” să comande echipajului luarea unor măsuri suplimentare de siguranță: reducerea vitezei de înaintare şi acționarea sirenei la fiecare două minute. în pâcla şiroirii continue, marinarii au auzit însă o altă sirenă sunând. Comandantul a ordonat oprirea deplasării şi rămânerea în aşteptare. La scurt timp, aproape de „Khorson” a trecut un alt vas, pe corpul căruia marinarii de pe punte i-au putut citi numele: „Tricoleur”. A urmat un detaliu despre care nu putem şti dacă făcea, sau nu, parte din întreaga viziune: ploaia a încetat brusc, o atmosferă perfect limpede oferind o vizibilitate până la 12 km. Spre

surpriza celor de pe „Khorson”, vaporul care trecuse nu de mult timp în apropiere nu mai era de văzut...

Locotenent-colonelul Robinson, care se interesa şi el de astfel de cazuri „ciudate”, făcând investigații mai extinse, a aflat un fapt şocant: cu şase ani mai înainte, în după-amiaza aceleiaşi zile de 5 ianuarie, în locul respectiv (consemnat pe o hartă a accidentelor din Oceanul Indian) explodase şi se scufundase vaporul „M.S. Tricoleur”... Şi în acest eveniment este, desigur, interesantă această exactitate temporală – ca dată şi oră –, ce pare a avea fie un „control inteligent”, fie o combinare „matematică” a unor factori geofizici cu eventuale influențe neînțelese din însuşi sistemul solar...

Analizând detaliile evidențiate în diferitele cazuri în care scenariile se repetau – fie după diferite intervale, fie după aceleaşi perioade de timp –, Gilbert Cornu a sesizat o caracteristică, în general comună: dacă evenimentul de bază a avut loc într-un trecut mai îndepărtat sau dacă repetările revin la intervale de timp relativ reduse, scenele pierd din luminozitate.

Cel mai evident exemplu în acest sens îl constituie repetarea la echinocțiul de toamnă a unei tragedii marine produse în apropierea satului Mariganish (din Noua Scoție), unde, pe parcursul timpului, efectul luminos al viziunii a scăzut continuu; scena era însă mereu aceeaşi: un vas cu pânze având trei catarge părea a se lovi de o stâncă de sub ape; la bord se producea un incendiu ce lumina în jur, în lumina respectivă martorii putând vedea oameni sărind peste bord; de fiecare dată, focul cuprindea întreaga navă, viziunea terminându-se cu scufundarea acesteia.

Efectul de reducere treptată a luminozității a fost constatat la fel de evident şi în cazul repetării aparițiilor vasului cu pânze „Goblin”, remarcate periodic în ținutul englez Cornwall. Prin trecerea timpului, imaginea vasului nu mai este luminoasă, apărând chiar întunecată pe fondul cerului. Totuşi acest spectacol are o particularitate ce ridică noi probleme analitice: scena deplasării vasului se desfăşoară atât deasupra apei, cât şi deasupra uscatului, până la dispariția sa totală...

În finalul sintezei sale, cercetătorul francez constata următoarele caracteristici fenomenologice comune:

– în majoritatea descrierilor, a fost relatată prezența în jurul întregii apariții a unei cețe suficient de groase, care nu părea legată de factorii atmosferici locali, ci de însuşi procesul de formare a părților ce compuneau viziunea;

– imaginile dramatice ale distrugerii sau ale scufundării diferitelor nave au avut peste tot la bază evenimente reale, cu un conținut emoțional de un tragism impresionant;

– viziunile rămân aceleaşi, la fiecare repetare, evidențiind astfel faptul că sunt doar „înregistrări” reluate într-un acelaşi loc;

– bogata cazuistică reliefează în fapt existența a „două universuri” diferite, cu legități fizice specifice care, probabil, se interferează, având astfel puncte comune.

În concluziile sale, G. Cornu nu a evidențiat însă cunoaşterea fenomenologiei specifice materiilor eterice, considerația sa finală fiind o dovadă că tot mai mulți cercetători intuiesc realitatea fundamentală a coexistenței terestre a unor lumi diferite, bazate pe alte feluri de materie.

Prezentând o cazuistică de acest fel, este, desigur, interesant să relevăm şi o extrem de ciudată viziune din categoria „vaselor-fantomă” survenită şi pe teritoriul țării

noastre. Cazul mi-a fost transmis în scris de inginerul electronist Gheorghe Balan – din municipiul Iaşi – şi este o redare a relatării bunicului său, Teodor Balan – care a locuit în satul Săcăluşeşti, de lângă oraşul Tg. Neamț. Iată unele extrase din descrierea suficient de extinsă a unui eveniment cu adevărat tulburător:

„Faptul s-a petrecut probabil cu puțin înainte de anul 1890. Martorul ocular principal a fost țăranul Teodor Balan, care la această dată era în depline facultăți mentale şi fizice.

Era un om foarte tăcut; cu greu putea să fie provocat să spună ceva şi o făcea numai când ceea ce avea de spus prezenta o mare importanță. El nu a putut uita principala ocupație a străbunilor săi – păstoritul – şi de aceea, în fiecare an, îşi făcea o stână de câteva sute de oi, pe munții din jurul Mânăstirii Agapia. Stâna o administrau nişte ciobani plătiți, el trecând pe acolo de două-trei ori pe lună.

Într-o sâmbătă din luna august (înainte de Sfânta Maria) a plecat de acasă însoțit de un băiat de vreo 17 ani şi au ajuns seara la stână. A doua zi, duminică, era o zi frumoasă, senină şi călduroasă. După masa de amiază, bătrânul şi însoțitorul său s-au culcat afară, la umbră, pe un pat improvizat. Pe la ora 16.00, ciobanii au plecat cu oile la păscut. Stâna era aşezată în partea din amonte a unei poieni de formă ovală, lungă cam de vreo sută de metri şi lată cam de vreo treizeci şi cinci de metri. La stână... au rămas doi câini, iar în apropierea bătrânului mai erau şi câțiva porci... deodată, câinii au sărit de unde se aflau, mârâind a alarmă. Şi porcii s-au ridicat în picioare şi au rămas nemişcați parcă ascultând. Peste câteva momente însă, a început să se audă un zgomot enorm, ca de ciocnituri metalice, țipete străine, frânturi de vorbe, răcnete, sunete ale unui fel de clopot, un fel de muzică, dar şi un uruit continuu care îşi schimba mereu intensitatea – de la slab, la foarte puternic. Cam după câteva minute, în partea de sus a poienii a apărut «ceva» ca o coloană fantastică, mare aproape cât lățimea poienii. Cei doi martori, împietriți de uimire, nu înțelegeau ce este întreaga apariție zgomotoasă, nemaivăzând vreodată aşa ceva de mare. Li s-a părut un fel de vehicul foarte mare, partea de sus ajungând până aproape de vârful brazilor. Față de singurul termen de comparație pe care îl cunoşteau, li s-a părut a fi un car imens, încărcat în mare grabă cu tot ce există pe lume, având fel de fel de culori (iată încă un detaliu semnificativ ce indică structurarea întregii apariții dintr-un amestec de materii eterice! – n.a.). Dar nu se vedeau roți. înăuntru se auzeau şi țipete de animale, dar nu de animale cunoscute de ei. Emoția care i-a cuprins nu le-a dat însă răgaz să analizeze detaliile. Acel «ceva» mare înainta cu o viteză foarte mică.

Partea din față a ajuns la mijlocul poienii cam în jumătate de minut. în acel moment, zgomotul a început să se reducă, parcă îndepărtându-se, şi apoi s-a oprit brusc.

În clipa următoare, din întreaga apariție nu s-a mai văzut însă nimic! Totul a dispărut brusc! Totuşi, în secundele următoare, marele ansamblu şi zgomotele au reapărut întru totul la fel!

Această dispariție şi reapariție s-au repetat de vreo patru-cinci ori, timp în care frontul acelui «ceva» ajunsese aproape de capătul poienii din partea de jos. în acele momente, au început mai întâi să scadă sunetele şi, treptat, treptat, imaginea a început să slăbească, ca să dispară apoi iarăşi brusc.

Trecerea prin poiană a durat mai mult de un minut. în tot timpul acela, câinii, speriați cum nu i-a văzut nimenea, au intrat urlând sub pat şi s-au înghesuit sub picioarele bătrânului.

Ceea ce a văzut bunicul, exact la fel a văzut şi însoțitorul său tânăr. Plecând spre casă, au constatat că de-a lungul poienii iarba era complet distrusă, prin unele locuri părând ca arată sau chiar arsă.

Ajunşi în altă poiană, unde păşteau oile, cam la un kilometru distanță, i-au găsit pe ciobani foarte neliniştiți. Cei doi i-au întrebat: ați auzit ce-a trecut pe sus? Ei nu văzuseră însă nimic prin aer, dar de câteva ori au auzit zgomote infernale, însoțite de scurte rafale de vânt puternic; în momentele acelea, oile s-au bulucit speriate în jurul ciobanilor".

Într-adevăr, o relatare foarte stranie şi lipsa de cunoaşteri „tehnice" comparative ale martorilor – specifică veacului trecut – fac dificilă interpretarea viziunii acelui „ceva". Unele detalii ar permite supoziția apariției unei nave care transporta animale, dar şi în acest caz – ca şi la aparițiile deasupra uscatului ale navei „Goblin" – o apariție de acest fel deasupra unei păduri permite ipoteze multiple greu de selectat.

Totuşi, nici în zilele noastre oamenii nu cunosc mai nimic din legitățile fizice ale tulburătoarelor fenomene de înregistrare şi apoi de redare periodică ale diferitelor scenarii imprimate în neştiuta arhivă astrală. într-un atare context care depăşeşte nu numai cunoaşterile docte cele mai avansate, ci şi logica deductivă, ne putem apropia doar cu paşi mici de „tainele" ce continuă să ne înconjoare, pe măsura sesizării unor detalii semnificative. Un astfel de „amănunt" care ar putea eventual să ofere o indicație utilă – amănunt ce ar trebui să fie însă urmărit şi analizat şi în alte cazuri – ar putea fi regăsit într-o anumită exprimare a cunoscutei clarvăzătoare-oarbe [137] Vanga Dimitrova – din Bulgaria; aceasta a ştiut mai dinainte despre o apariție ce urma să se producă de asemenea într-o pădure din munți, într-un loc foarte izolat. Iată cum a redat nepoata acesteia – doctorița Krasimira Stoianova – discuția prin care mătuşa sa i-a indicat[138] să se ducă la o „anumită dată", într-un „anume loc", pentru a asista la o stranie viziune despre care nimeni nu ştia nimic. Fiindcă locul respectiv se afla departe de zona locuită, doctorița s-a dus acolo însoțită de încă patru persoane şi, astfel, întregul grup a fost martor al unui impresionant spectacol. Iată relatarea nepoatei:

„Foarte rar şi deosebit de clar, limpede, de parcă ar fi citit dintr-o carte [139], a început să-mi descrie amănunțit un loc aflat la munte... La urmă, a amintit despre o stâncă mare şi a spus că trebuie să mergem în acel loc pe data de 5 mai. Am întrebat-o

---

[137] După o copilărie chinuită, Vanga – fiică de săteni din sudul Bulgariei – a orbit la vârsta de 14 ani. La scurt timp, a început să demonstreze însă capacități de clarviziune remarcabile, care au făcut-o renumită atât în țară, cât şi în străinătate. Ca urmare, a fost adusă la Sofia, unde s-a creat un centru special de studiere ştiințifică a aptitudinilor sale şi de utilizare eficientă a acestora. Despre ea au scris şi cunoscutele autoare americane S. Ostrander şi L. Schroeder în cartea *Physics Discoveries Behind the Iron Courtain,* Ed. Prentice Hall., New York, 1970, tradusă şi în limba română, la Ed. Ulpia Traiana, Bucureşti, 1997, cu titlul *Parapsihologia.*

[138] Stoianova, K., *Vanga,* traducere în limba română la Ed. Star, Craiova, 1990.

[139] Este interesantă această impresie, care aminteşte (aşa cum am menționat şi anterior) de modul în care cunoscutul clarvăzător american Edgar Cayce era „ajutat" să aibă acces la „arhive": „o mână" alegea din rafturi „cartea" necesară, o deschidea la pagina corespunzătoare, de unde el „citea" şi spunea cu voce tare (fiind în transă autohipnotică) ceea ce trebuia să comunice persoanelor din jur (n.a.).

de ce tocmai pe 5 mai, iar ea mi-a spus doar atât: – Din cauza corpurilor cereşti – va trebui să priviți primele raze ale Soarelui şi ale Lunii...

...Am pornit spre munte pe data de 4 mai... Spre marea mea surprindere însă, către prânz am descoperit locul. Atât de exact şi de amănunțit mi-l descrisese Vanga, încât era imposibil să acceptăm că ne-am fi rătăcit! Am văzut chiar şi stânca orientată spre nordul micii poieni.

...Am întâmpinat dimineața stând la taclale lângă focul fumegând. Cerul se limpezise şi se pregătea să primească primele raze de soare. Am traversat poiana şi ne-am oprit la poalele stâncii. Nu ştiu care a fost motivul datorită căruia am hotărât să ne oprim exact acolo şi să aşteptăm *ceva,* nu ştiam *ce,* o dată ce apăreau primele raze de soare. A predominat, probabil, în luarea acestei hotărâri, descoperirea din ziua precendentă, făcută de unul dintre companioni, care observase că pe partea superioară a stâncii se aflau cioplite, indiscutabil de multă vreme, trei cercuri *solare* – cum le numesc arheologii –, de mărimea unor farfurioare de cafea, formând un triunghi al cărui vârf ascuțit era îndreptat spre pământ.

...După aceasta însă, o rază de soare a început să se joace pe vârful stâncii; coborând mai jos, pe cercurile solare, a început să se deplaseze pe ele, de la stânga la dreapta, desenând un triunghi luminos. Am urmărit acest joc al luminii cam douăzeci de minute, răstimp în care aproape întreaga stâncă era aprinsă de soare.

...Toate acestea ne-au umplut de o ciudată emoție şi excitație....am aşteptat căderea nopții pentru a vedea ce ne va arăta sora Soarelui – Luna....Era în jurul orei 21.00.

Cât vedeai cu ochii, era întuneric beznă. Raza Lunii a atins vârful stâncii, după care, atingând repetat cercurile solare, tot de la stânga la dreapta, a descris – timp de cincisprezece minute – cunoscutul triunghi cu vârful ascuțit îndreptat spre pământ... probabil toți cinci gândeam unul şi acelaşi lucru: să fie oare întâmplătoare aceste jocuri ale luminii pe stâncă sau între ele exista o relație cu caracter logic?

Însă incredibilul de abia de aici începe:

Câteva minute mai târziu, partea netedă dinspre sud a stâncii – înaintea căreia ne aflam – s-a iluminat, parcă din interior, asemenea ecranului unui televizor şi, în mijlocul întunericului montan, ea se contura într-un cenuşiu deschis. O clipă mai târziu au apărut, profilându-se într-o lumină albă... două chipuri! Erau imense, ocupând aproape tot spațiul luminat (stânca netedă avea cel puțin cinci metri înălțime şi trei sau patru metri lățime). Figurile se vedeau atât de clar şi se conturau atât de bine reliefate, încât am avut sentimentul că – din clipă în clipă – se vor desprinde de stâncă şi vor porni spre noi. Era atât de cutremurător încât am încremenit, pur şi simplu, de ceea ce vedeam cu propriii mei ochi şi – de ce să ascund – de frică!...

Atât de bine am reținut acele figuri, că nu am să le uit tot restul vieții. în partea stângă a stâncii, în plan apropiat, se afla, în mărime naturală, un bărbat matur, mai degrabă bătrân, îmbrăcat într-o robă lungă până la pământ, cu plete lungi până la umăr. Mâna sa stângă îi atârna lângă corp, iar în cea dreaptă, întinsă înainte, ținea un obiect – ceva ca o minge rotundă, dar nu era minge –, mai degrabă un instrument necunoscut.

În planul îndepărtat, dar mai sus şi spre dreapta, stătea o a doua figură. Nu ştiu de ce l-am asemuit cu un faraon. Era un bărbat tânăr, aşezat pe ceva asemănător unui fotoliu. Ținea picioarele adunate şi atârnate în jos, iar mâinile îi erau aşezate pe brațele

fotoliului. Pe cap purta o pălărie înaltă, pe care, de ambele părți, în dreptul urechilor, răsărea ceva asemenea unor antene. Figurile au stat astfel suficient de mult timp pentru a reuşi să le studiem şi să le reținem bine. Pe urmă, stânca s-a *stins,* a redevenit întunecoasă şi totul din jur s-a acoperit de o beznă de nepătruns. De nicăieri nu venea nici cea mai mică lumină pentru a ne putea permite să gândim le eventuale efecte luminoase. Când ne-am revenit şi am luminat ceasurile cu lanternele, am constatat că urmărisem vedenia timp de aproximativ douăzeci de minute….S-a dovedit că toți cei cinci observasem acele figuri, iar descrierea dată de fiecare nu se deosebea de la o persoană la alta.

...Mi-am reamintit vorbele Vangăi: «Va veni timpul *'minunilor'* şi ştiința va face mari descoperiri în domeniul a ceea ce este din materie... Aşa a fost prestabilit!»„.

Desigur că fiecare cititor, fie dintr-un scepticism natural, fie dintr-o curiozitate tot naturală sau, mai mult, dintr-o dorință firească de a-şi lărgi orizontul cunoaşterii, ar vrea să vadă măcar „o dovadă materială" prin care să constate direct realitatea tulburătoare a înregistrării de imagini în „fondul de arhivare" specific materiei astrale... Viziunile aeriene descrise sunt în general întâmplătoare, iar acelea care se repetă la anumite date din calendar se produc în locuri atât de îndepărtate – ca localizare geografică şi chiar în timp –, încât foarte puțini dintre noi ar putea să se deplaseze acolo...

Şi totuşi... în cadrul colecției pe care o tot adun, am primit într-adevăr şi o astfel de „dovadă", pe care ştiu că trebuie să o ofer cititorilor în ilustrația cărții. Această înregistrare fotografică, ce m-a uimit şi pe mine atunci când am primit-o, este poate – deocamdată – unică în lume şi merită a fi analizată cu toată seriozitatea, întrucât este un material documentar deosebit. în acest caz nu este însă vorba de o fotografiere a unei apariții aeriene de tip astral, imprimată „cândva" datorită fondului energetic emotiv al vreunui eveniment tragic, ci din contra: un fond energetic specific unor stări emotive plăcute, creat de o mulțime de auditori participanți la un concert deosebit. Imaginea „unicală" face parte dintr-un set de clişee având toate un conținut mai ciudat, expuse într-o seară din septembrie 1996, după ora 22^{00}, în timpul unui concert de muzică veche celtă dat de un ansamblu breton, într-o piață publică din oraşul francez Nantes (capitala Bretaniei).

Privind fig. 34, cititorul poate constata – cu normală mirare – cum în aer, deasupra grupului central de patru persoane, se formase – desigur, invizibil – imaginea perfect reprodusă a grupului respectiv şi a încă două persoane laterale!

Iată o „fantastică" demonstrare a constatării atât de importante – şi totuşi atât de neluată în seamă – făcute în urmă cu o sută cincizeci de ani de soții Denton (citați anterior): „Nu puteți intra într-o cameră, noaptea sau ziua, fără a vă lăsa portretul înapoia voastră"! Aşadar, mediul astral local înregistrase şi aici şi „arhivase", în cel mai neştiut mod, prezențele ființelor omeneşti care umpluseră piața în acea noapte a concertului!

Oare şi un astfel de document, întru totul obiectiv, nu este încă un argument veridic şi un stimulent real care să ne determine să ne schimbăm „modul de a gândi" şi să ne deschidem cunoaşterea către lumile materiilor invizibile şi către „fizica eterică"?

Analizând conținutul fotografiei, un prim aspect relevant este faptul că imaginile chipurilor înregistrate „în aer" sunt ceva mai mari decât cele ale persoanelor fizice; în

foarte multe cazuri însă, acest fenomen al „dilatării dimensiunilor imaginilor" a fost remarcat de cei mai diverşi martori, fiind oarecum ceva obişnuit în imprimările astrale (cititorul l-a putut sesiza atât în cazul condotierului apărut în viziunea din anul 1453 în nordul Italiei – descrisă de cronicarul Frytsch –, sau în cea mai recentă, din munții Bulgariei – descrisă în cartea *Vanga,* precum şi în uimitoarele relatări ale cosmonauților ruşi şi ale specialiştilor Programului Hubble; de asemenea, alături de fig. 21, se poate analiza în acest sens şi un alt document fotografic, pe care l-am reprodus în cartea *OZN eterice* – fig. 8 A).

Se pare totuşi că starea emotivă a persoanelor din centrul fotografiei nu a fost într-atât de intensă, emisia lor energetică mai redusă conducând la o înregistrare aeriană suficient de întunecată; din acest punct de vedere, mai ciudate par a fi detaliile privind persoanele din partea dreaptă a fotografiei: nu numai că imaginile persoanei în verde şi a domnului îmbrăcat în albastru sunt mai luminoase şi mai colorate, dar trupurile lor apar ca fiind transparente şi în poziții spațiale oblice, dând impresia că ar fi suspendate în aer! Fiind doar un singur clişeu – şi până acum un unicat de acest fel –, fenomenul redat de această fotografie-document este, desigur, mai dificil de interpretat (o succesiune de clişee, prin filmare, ar fi oferit probabil şi alte faze, cu elemente mult mai relevante). Ipotetic, s-ar putea presupune, totuşi, surprinderea mai multor fenomene simultane: o fază tranzitorie (de început) a înregistrării în mediul astral, dar şi, poate, chiar „o deformare a proprietăților optice ale spațiului" în locul respectiv, prin influențe energetice neştiute.

Nu pot fi excluse anumite jocuri de energii suplimentare – aşa cum se va putea vedea şi în alte documente fotografice obținute în acea seară –, întrucât piața respectivă a fost locul unor evenimente de un tragism marcant: în timpul celui de al doilea război mondial, trupele germane au împuşcat acolo – ca represalii față de acțiunile partizanilor – un grup de ostatici; drept urmare, şi astăzi piața are numele „Piața celor cincizeci de ostatici". De altfel, din cele 11 clişee expuse în noaptea respectivă în timpul concertului de doamna Véronique M., datorită, desigur, în mare parte şi câmpului energetic emoțional-mental creat de mulțimea auditorilor, pe opt clişee au fost înregistrate şi alte fenomene invizibile deosebit de interesante.

Dintre documentele fotografice stranii primite de la Nantes, cele mai multe au surprins deplasări pulsate ale diferitelor entități din lumile nevăzute, ale căror radiații, poate amplificate de câmpul local, au impresionat puternic (fig. 35) pelicula fotosensibilă. Cu adevărat captivante sunt „jocurile aeriene" efectuate imediat deasupra mulțimii de spectatori de grupuri neştiute de entități globulare (fig. 36) de dimensiuni reduse, dar intens radiante. Ceea ce atrage atenția în mod deosebit este faptul că grupurile de entități de diferite „culori" executau toate un acelaşi „model", un acelaşi „program" spațial, parcă sub acțiunea unui acelaşi „câmp energetic modulator". După cum am arătat şi într-un alt volum[140] (precum şi în mai multe articole anterioare), studiind posibilitățile unor eventuale influențe ale factorilor energetici recunoscuți (activități geofizice, complexa radiație solară, radiații cosmice, emisii ale unor instalații tehnice speciale) care ar fi putut interveni în cazul diferitelor înregistrări similare (fig. 37) obținute în municipiul Iaşi, nici unul dintre aceşti factori nu şi-a vădit nici cea mai mică influență. Numeroasele documente fotografice care au surprins manifestări „cu program"

ale diferitelor entități din lumile invizibile (fig. 38) sugerează în mod direct intervenția unui „câmp de energie mentală" transmis de o ființă mai evoluată, ce poate domina energetic diferitele grupuri existente nevăzute în mediul terestru. Comparând şi cu alte documente fotografice similare, acest aspect s-ar contura, de asemenea, foarte bine şi la analizarea atentă a fig. 36, în care „jocul" efectuat de perechea micilor globuri cu radiația intens albă (cu amortizare rapidă la exterior, în violaceu) – din primul plan – pare a fi acela care a „inspirat" dantelăria celorlalte trasee înregistrate de clişeu. De altfel, o aceeaşi concluzie s-ar desprinde şi din analiza complexei imagini din fig. 2 (obținută la Bucureşti); şi acolo, un grup de peste patruzeci de entități globulare radiante în invizibil au preluat – probabil instantaneu – acelaşi „model" efectuat în spațiu de entitatea intens radiantă în alb-strălucitor din prim-planul imaginii.

Iată că astfel de „documente fotografice stranii" – obținute în diferite țări – ne pot oferi, chiar ipotetic, dar realist, aspecte ale unor „intimități" din cadrul manifestărilor ființelor lumilor invizibile care, în lipsa unor astfel de probe, ni s-ar părea că sunt doar lumi din imaginări fanteziste. Şi totuşi, intrând cât de cât în contact cu această „altă realitate", ne putem da seama, în mod treptat, cât de importante şi cât de ample sunt manifestările şi fenomenele respective, şi că a venit timpul să începem să le cunoaştem şi să le înțelegem valoarea fundamentală în raport cu însuşi sensul existenței noastre.

O altă categorie de documente fotografice importante privind lumile invizibile – tot mai bogată ca număr de înregistrări întâmplătoare, dar şi ca valoare informațională – este cea care oferă detalii semnificative privitoare la „corpul" entităților nevăzute din mediul nostru. în textul şi ilustrațiile capitolului I, cititorul a putut remarca faptul că ființele acestor lumi au în mod general corpuri din materii invizibile aglomerate sub forme globulare. Componentele învelişurilor care protejează ființa propriu-zisă (nucleul spiritual la entitățile de tip uman şi nucleul sufletesc la regnurile inferioare) făcând parte din vasta gamă a acestor materii neştiute, emit şi ele energie în mod permanent: pe de o parte, sunt activate de propriul nucleu – şi el permanent radiant –, iar pe de altă parte, de energia cosmică. Emisia energetică a nucleului redă însă în mod direct aspectul calitativ al nivelului de evoluție realizat, parametrul specific al acestui nivel fiind mărimea frecvenței vibratorii (evidențiată indirect prin culoarea radiației respective). Această mărime intervine şi în calitatea materiilor invizibile pe care orice ființă „de dincolo" şi le poate apropia şi reține în învelişurile care îi alcătuiesc „corpul": cu cât frecvența vibratorie este mai redusă (deci o gândire mai inferioară), cu atât substanțele care vor putea fi reținute şi folosite vor fi din categoriile mai „grosiere" – şi invers, cu cât conştiința şi gândirea sunt mai elevate, cu atât mai fine vor fi componentele eterice selectate prin efecte de rezonanțe, la alcătuirea învelişurilor protectoare dar şi funcționale. Pentru cei care pot vedea aceste ființe sau în cazurile când se pot obține fotografii asupra lor, diferențierea ce o putem face se evidențiază în primul rând prin culoarea specifică. Acesta este de fapt un aspect cu caracter general, considerat doar în mare. Cercetând însă analitic, în mod mai apropiat, detalierile indică totuşi aspecte mai complexe, tot mai dificil de înțeles numai prin cunoaşterile moderne ale fizicii materiei dense. într-un atare cadru, documentele fotografice care au înregistrat în mod obiectiv diferite aspecte ale lumilor invizibile vor fi deci deosebit de valoroase. Totuşi, şi acestea pot oferi elemente informative doar între anumite limite, căci şi domeniul lor de

---

[140] Gheorghiță, F., *Straniile Inteligențe invizibile,* ediția a II-a, Ed. Fides, Iaşi, 1996.

sensibilitate e limitat; deşi posibilitățile peliculelor fotosensibile de surprindere a prezențelor şi a fenomenelor din lumile materiilor invizibile sunt mai extinse decât cele ale ochiului uman, intervine un acelaşi gen de limitare: de la un anumit prag al creşterii frecvențelor vibratorii, se pierde posibilitatea de reacționare a substanțelor chimice respective, datorită unei inerții inerente a atomilor materiei dense atunci când sunt supuşi la frecvențe foarte ridicate. Or, tocmai acesta este cazul general al entităților lumilor nevăzute, procesele lor vitale desfăşurându-se permanent la frecvențe foarte înalte. De aici rezultă şi situația atât de obişnuită – aceea a invizibilității lor de către ochiul uman, cât şi a neînregistrării lor prin milioanele de clişee fotografice care se expun mereu în întreaga lume; intervin doar excepțiile cu caracter documentar, care totuşi, treptat, încep să se înmulțească, întrucât a venit timpul când lumea trebuie să recunoască şi să cunoască treptat existența paralelă a miliardelor de ființe din altă materie, care coexistă şi evoluează în comun cu noi pe această planetă. Dar pentru a deveni „fotografiabile", ființele respective „trebuie" să se îmbrace cu învelişuri suplimentare, din anumite materii eterice existente în mediul ambiant, materii ale căror vibrații specifice să fie mai apropiate de cele ale materiei dense. Din textul parcurs şi din ilustrația documentelor fotografice inserate, cititorul a putut să remarce ca necesare în acest sens tipurile de materie eterică astrală şi chiar tipurile celor patru categorii eterice specifice planului fizic (prezentate anterior). Dar înmulțirea treptată a variatelor documente fotografice care au surprins acest proces fizic, uzual, în lumea nevăzută vine să demonstreze în fapt un alt aspect intim al conviețuirii noastre paralele cu ființele invizibile.

Fenomenul de „îmbrăcare la dorință" cu învelişuri suplimentare este folosit de entitățile mai evoluate şi din necesități vitale efective: atunci când „coboară" în mediile mai apropiate solului terestru, pentru a putea rezista în planurile cu materii eterice mai grosiere, trebuie să-şi formeze un înveliş protector din înseşi materiile respective. Iată cum a descris acest proces fizic efectuat prin aceeaşi energie fundamentală a gândului inițiatul român prof. S. Demetrescu, în baza unei „comunicări"[141] primite de la o entitate a „lumii celeilalte":

„Noi, duhurile aparținând zonei albe, cu mare neplăcere străbatem abisurile fluidice pentru a veni jos la voi, cu greu o putem face, pentru că suntem prea uşori. Din această cauză, trebuie să ne îngreunăm absorbind în noi, fulgerător, toată gama celor 81 de categorii de fluide. Trebuie să avem în noi fluid din zona a doua, dacă vrem să stăm sau să circulăm în această zonă. Trebuie să mai adăugăm şi fluidul zonei a treia, de la fața pământului, cum am făcut când am venit să-ți dictez această prelegere. Prin voința mea le absorb, prin voința mea le elimin din corpul meu. Ele au fost atrase, dar nu s-au combinat cu nimic din corpul meu.

...Dar când doresc să vin la tine, emit o prelungire (fig. 7 şi 8 – n.a.), ca şi cum ar fi o mână, o palmă şi cu ea apuc, prin puterea gândului şi a voinței mele, o cantitate de fluid a zonei a doua şi a treia".

Întru totul la fel procedează şi entitățile care „doresc" să fie fotografiate, întrucât, datorită frecvenței vibratorii foarte ridicate în mod normal, substanțele fotosensibile nu mai reacționează chimic la prezența şi manifestările acestora. Drept urmare, la fel de fulgerător absorb o materie eterică din mediul ambiant, care, activată de radiația proprie,

să poată impresiona clişeele. Dovada că acesta este procesul uzual care conduce la obținerea de fotografii atunci când entitățile se grăbesc să efectueze procesul fizic respectiv rezultă dintr-un mare număr de documente fotografice provenite din diferite locuri şi obținute de cei mai diverşi fotografi amatori; pentru edificare, unele dintre acestea au fost incluse şi în ilustrația acestei cărți (cititorul putând să găsească imagini asemenea şi în celelalte cărți personale, pe care le-am menționat anterior). în fapt, documentarul acestei categorii de fenomene evidențiază pe de o parte invizibilitatea curentă a entităților, acestea apărând ca imagini, ca venind din „nimic" şi făcând evidente eforturi pentru „a se îmbrăca" foarte rapid, iar pe de altă parte, situația întru totul generală a imposibilității filmelor uzuale de a înregistra în mod obişnuit prezențele invizibile.

Un prim exemplu sugestiv în acest sens este oferit de fig. 39 – ce redă o înregistrare obținută de inginerul Ion Chelaru – din oraşul Câmpina – în vara anului 1980, pe când se afla la Murighiol (Dobrogea); imaginea reliefează „efortul" unei entități apărute pur şi simplu din aer de a colecta urgent componentele necesare pentru a deveni fotografiabilă. Dâra secvențială care se densifică treptat redă elocvent fazele de „îmbrăcare" prin „puterea gândului şi a voinței".

Există documente fotografice care redau şi faze intermediare mai distincte. Astfel, în fig. 40 se evidențiază acelaşi efort de realizare a îmbrăcămintei fotografiabile, dar potențele proprii de colectare ultrarapidă şi de activare energetică a noului înveliş par a fi fost inițial insuficiente, efectul neputând fi menținut la început ca atare. Entitatea globulară fiind în deplasare accelerată, în scurtul timp al expunerii clişeului pelicula a surprins totuşi trei încercări – din care primele două nereuşite – de „îmbrăcare"; abia într-o a treia fază efortul de concentrare a condus la o imagine fotografiabilă. Desigur că fotograful amator Géza Bukaresti care a expus clişeul (în ziua de 2 iulie 1994, la liziera pădurii Hoia-Baciu din vestul municipiului Cluj-Napoca) nu a văzut nici ciudata prezență şi cu atât mai puțin sforțările acesteia, dar probabil că subconştientul său a fost sesizat de „dorința" respectivă, ceea ce l-a determinat să expună clişeul în acea direcție.

Printre numeroasele documente fotografice care au înregistrat eforturile nereuşite ale unor entități neştiute şi nevăzute de a-şi aduna materiile eterice necesare realizării unui „trup globular fotografiabil", este interesant de urmărit şi analizat şi unul dintre clişeele obținute de bioenergoterapeutul timişorean Olimpiu Popuția, în ziua de 19 iunie 1996, în pădurea clujeană Hoia-Baciu; este însă de remarcat faptul că pe zece expuneri ce le-a făcut în diferite locuri din pădure, se evidențiază un acelaşi efort de aglomerare – fără succes – sub formă de mici norişori alburii, fără a se putea distinge entitatea (sau entitățile) care încerca să-şi „confecționeze" foarte repede „îmbrăcămintea" necesară. Exemplul selectat din cadrul setului respectiv este redat în fig. 41, în care dâra de nor invizibil începută în partea stângă superioară ar fi dorit să devină în partea dreaptă o formă globulară. (Precizez faptul că în întregul set de imagini, cerul apare complet senin şi peisajele în plină lumină, neputând deci să fie vorba de norişori produşi imediat după o ploaie.) întors acasă şi constatând surprizele apărute pe film şi total nevăzute de întregul grup de investigatori amatori ai fenomenelor mereu ciudate înregistrate în

---

[141] Demetrescu, S., *Din tainele Vieții şi ale Universului,* vol. II, Ed. Emet Art, Oradea, 1993.

pădurea respectivă, dl.O. Popuția a publicat[142] constatările sale într-un ziar local (*Timişoara,* din 1 iulie 1996); din cadrul articolului respectiv redau mai jos o convingere pe care o împărtăşesc tot mai mulți oameni cu orizont deschis în gândire:

„Foarte frecvent se vorbeşte despre «lumea de dincolo», adică acea lume invizibilă, dar care există cu certitudine. Se crede, de regulă, că această lume ar fi undeva foarte departe, în spațiu. în fapt, trăim îmbinați unii cu ceilalți, cu această «lume de dincolo», în care există o materie foarte subtilă şi viteze egale cu cea a gândului. Ştiința a demonstrat că inteligența, ca să existe şi să se manifeste, nu are neapărată nevoie de un creier şi de o cutie craniană. Ea poate să apară şi sub forma unui nor, de exemplu, formă sub care o găsim frecvent pe pelicule fotografice. într-un cuvânt, trăim împreună cele două lumi, cea materială, grosieră şi cea subtilă. Trebuie doar să descifrăm «mecanismele» de conlucrare şi conviețuire".

Analizând şi alte documente fotografice obținute în diferite locuri din țară de dl. O. Popuția, acea incapacitate a entității (entităților) din pădurea clujeană de a-şi forma un trup fotografiabil nu poate fi pusă pe seama „lipsei de colaborare" din partea sa, dumnealui surprinzând, fără să ştie, imagini foarte reuşite ale unor „îmbrăcări" rapide, chiar cu amestec de eteruri diferite – fig. 42.

Pentru ca cititorul să poată urmări mai în detaliu astfel de eforturi făcute de entitățile invizibile ce doresc să fie fotografiate, iată câteva „surprize" suplimentare apărute pe filme expuse în diverse localități. Astfel, de exemplu, fotografiind-o pe doamna Gabriela-Floreta Bucur[143] din Bucureşti, soțul nu a observat nimic din accelerările şi „învelirile" celor două mici entități alb-strălucitoare – fig. 43 – care au dorit să fie incluse în poza de familie făcută în locuință, în ziua de 2 ianuarie 1997. în mod similar, numai după copierea filmului, familia Pintilie din Iaşi a aflat că, fotografiindu-şi mama în apartament, tânărul Bogdan a surprins – în noiembrie 1997 – şi încercarea nereuşită a unei entități globulare – apărută subit şi dispărută la fel de subit în aer – de a se înveşmânta şi a fi fotografiată chiar în centrul imaginii (fig. 44). în deplasarea foarte rapidă a entității nevăzute, disiparea învelişului insuficient „adunat" şi reținut se mai poate vedea doar ca o dâră cenuşie deasupra feței de masă.

Dar poate că cel mai elocvent document fotografic ce redă extrem de clar faptul că în mod obişnuit ființele lumii nevăzute au un „corp globular" ale cărui substanțe subtile – deşi sunt energetic-active – nu pot impresiona direct peliculele fotosensibile este cel din fig. 45: deşi sferoidul imaginii părea a fi „gol", transparența sa totală sugerând în mod fictiv această impresie, totuşi energia emisă de acesta în jurul său îi crea permanent o „coroană" radiantă, cu activări şi accelerări în cascadă ale diferitelor componente de materii eterice existente în mediul apropiat; ca şi în cazul sutelor de documente

---

[142] Terapeutul Olimpiu Popuția doreşte să lărgească orizontul de gândire al semenilor, nu numai prin demonstrarea capacităților bioenergetice cu care a fost „dăruit"; în acest sens, a activat în cadrul Societății de Parapsihologie din Timişoara – la care a fost preşedinte şi vicepreşedinte – şi a scris articole preluate de diverse publicații.

[143] Se pare că prezența celor două entități alb-strălucitoare din locuință nu era întâmplătoare, doamna G.F. Bucur fiind autoarea interesantei şi folositoarei cărți *Terapii reflexogene,* Ed. Arhetip, Bucureşti, 1997. Este însă foarte interesant de remarcat un fapt: şi dl. O. Popuția mi-a transmis fotografii care evidențiază că şi în locuința sa apar mereu două entități strălucitoare! Ar rezulta oare că bioenergeticienii (şi, desigur, nu numai ei) sunt de obicei însoțiți (ajutați) de entități luminoase?!

fotografice obținute mereu întâmplător de cei mai diverşi fotografi amatori, nici autorul cărții nu a văzut nimic în acea noapte de septembrie 1978, când a expus clişeul.

Dar la fel de interesante sunt şi documentele fotografice care au înregistrat şi faze intermediare în care „norişorii" dezvăluie existența în interiorul lor a entităților globulare care țin mult să fie fotografiate şi care „ştiu" foarte bine să se amplaseze în acest scop chiar în centrul imaginilor (înregistrări cu acest fel de amplasare „foarte reuşită" le-am publicat în număr mai mare în cărțile *Straniile Inteligențe invizibile* şi *Lumi invizibile*). Iată un document sugestiv de acest fel, de dată mai recentă – vara 1997 –, care evidențiază, în centrul norişorului, prezența unui glob nevăzut (fig. 46), ce însoțea pe acel tânăr cu calități deosebite.

Pentru cel ce analizează un număr mai mare de astfel de înregistrări documentare, ce au surprins diverse manifestări ale entităților din lumile eterice invizibile, se reliefează faptic şi două aspecte legate de intențiile bine gândite ale ființelor respective: pe de o parte, este evidentă acea dorință subiectivă de a fi fotografiate; pe de altă parte, mai mult decât atât, este o intenție obiectivă, superioară, aceea de „a ne demonstra" şi pe această cale *realitatea* existenței lor permanente, atât de apropiate, a coexistenței, a conviețuirii fundamentale a „lumii lor" cu „lumea noastră"! De altfel, înregistrările voite constituie doar una dintre metodele mai recente[144] folosite de „lumea invizibilă" pentru a ne face să înțelegem în mod realist aspectele fundamentale ale coexistenței ancestrale, întrucât, treptat, se apropie timpul când contactele şi cooperarea reciprocă se vor dezvolta, în vederea avansării proceselor evolutive în care suntem antrenați absolut cu toții, conform legilor cosmice superioare.

În fapt, „dorința expresă" constatată analitic a fost recunoscută şi comunicată ca atare chiar de entități mai evoluate ale lumii paralele. Poate că cea mai directă şi mai sugestivă comunicare de acest fel este cea consemnată de prof. Scarlat Demetrescu, încă din prima jumătate a secolului XX, în cadrul volumului II al operei sale (citată anterior):

„Dacă găsim câte un fotograf profesionist sau amator care ne poate servi ca medium, dăm buzna în cabinetul lui de lucru ca să ne fotografiem şi noi. în acest caz, iau fluide din dublul său vital, le îmbib în perispiritul meu – pentru a-l face mai compact, mai dens; în acelaşi timp, mă micşorez, ca prin acest fapt să-l densific mai bine şi apoi mă aşez la distanța obişnuită, în fața obiectivului.

...Bietul om a fotografiat un client, dar asistentul nevăzut care s-a alăturat lângă acesta, prin risipirea fluidelor lui, i-a impresionat vag placa sensibilă şi poza clientului a ieşit pătată, incorectă. Clişeul s-a stricat....Pozele făcute în aer liber şi în amurgul serii ne-au reuşit mai des, mai ales prin cimitire (v. fig. 5 – n.a.), unde avem prilejul de a găsi fluid al dublului eteric din belşug.

...Adesea, noi nu reuşim să ieşim pe placa fotografică de la prima încercare, iar pentru fiecare repetare ar trebui să luăm o nouă cantitate de fluid de la fotograf – ceea ce nu ne putem permite, deoarece... îl îmbolnăvim, lucru de care devenim răspunzători. Atunci nu ne rămâne decât ca noi singuri să ne procurăm fluid din spațiu şi să pozăm.

---

[144] În cărțile *Lumi invizibile* şi *OZN eterice* am evidențiat unele dintre principalele metode – adesea extrem de tulburătoare – prin care entitățile lumii spirituale paralele, ajunse pe anumite trepte mai înalte ale evoluției, ne demonstrează de milenii existența lor, precum şi superioritatea cunoaşterilor şi a potențelor remarcabile de realizare a gândirii lor.

...Am credința că, având în vedere că am intrat într-un nou ciclu de mare spiritualitate, se vor naşte mai mulți mediumi fotografi".

Şi într-adevăr, această viziune din ultimul alineat – expusă către începutul veacului – s-a transpus tot mai mult în fapt în aceste ultime decenii ale secolului XX, ceea ce explică în bună parte avalanşa de înregistrări fotografice de acest fel care survin în întreaga lume.

Pentru a exemplifica şi într-un mod mai diversificat acest aspect devenit oarecum general, al „dorinței" şi al „grabei" entităților invizibile de a fi fotografiate, iată câteva selecții demonstrative pe categorii de „culori" caracteristice ale ființelor respective:

– entități ale căror corpuri aflate în deplasare radiază în negru sau în maro (considerate a fi fost ființe josnice, care au făcut numai rău cât au fost încarnate ca oameni) – fig. 47 şi fig. 48;

– entități al căror înveliş exterior emite o radiație roşie (care ar rezulta dintr-un nivel încă inferior al propriei evoluții spirituale şi care în viața încarnată au fot dominate de egoism) – fig. 49, fig. 50 şi fig. 51;

– entități ale căror corpuri fotografiabile apar ca radiind în alb (sub impulsul unei gândiri mai elevate, fiind aflate în ascensiune spirituală) – fig. 52 şi fig. 53.

Totuşi, din cadrul bogatului documentar fotografic pe care l-am primit în ultimii ani (într-adevăr, atât de straniu față de puțina cunoaştere ce o avem despre fondul fenomenologic înregistrat în mod total obiectiv), atenția mi-a fost atrasă şi de o altă categorie de imagini, ce au surprins un aspect deosebit de interesant: diferite entități invizibile ale căror corpuri radiau în roşu au evidențiat pe anumite porțiuni ale traseului parcurs în deplasare învăluirea cu un „manşon" spiralat – fig. 54; acest înveliş suplimentar având o densitate mult mai redusă decât a corpului globular fotografiabil (permițând o transparență), evidența totodată compunerea dintr-o materie eterică diferită de cea a corpului entității – fig. 55 –, întrucât radia discret într-o altă culoare: fie verde – fig. 56, fig. 57 şi fig. 58 –, fie albă – fig. 59, fig. 60 şi fig. 61.

Dar, şi mai straniu, în plus față de „ciudățenia" deplasării spiralate simultane materiei a „manşonului", rezultă şi o inversare față de fenomenele cunoscute de fizica modernă. Astfel, procesual, este ştiut faptul că, prin distanțarea față de sursă, o radiație îşi reduce treptat frecvența vibratorie, fapt ce-i modifică treptat culoarea înspre partea inferioară a spectrului radiant. Deci, de la culoarea roşie a corpului globular aflat în deplasare, radiația laterală (care se constată că se amortizează foarte repede) ar fi trebuit să fie din domeniul infraroşului şi nicidecum verde, şi cu atât mai puțin albă (culorile verde şi alb conținând radiații cu frecvențe mai ridicate decât cele ale culorii roşii). Ce proces fizic, care fenomen putea produce în aer liber, fără nici o instalație [145], o astfel de inversare?

---

[145] Într-o expunere ținută la simpozionul internațional ANATECOR – de la Arad, în 6 noiembrie 1997 – de conferențiarul universitar Traian Stănciulescu (de la Universitatea din Iaşi) privind „teoria laserilor biologici" (pe care a lansat-o în comun cu dr. D. Manu), acesta a menționat un anume fenomen: într-un experiment cu raze laser, s-a obținut creşterea frecvenței radiației – de la infraroşu, la verde – prin îmbogățirea energetică la trecerea razei printr-un mediu neliniar din fosfat de potasiu. Dar este evident că în documentarul fotografic respectiv nu exista nici o instalație sau intervenție tehnică de acest gen. Clişeele au surprins un fenomen cu totul diferit, ce depinde şi de calitatea particulelor antrenate.

De fapt, necunoaşterea nu numai a „fizicii eterice”, dar însăşi a fizicii care stă la baza manifestărilor energetice de natură spirituală, ne face să nu putem explica direct intimitatea straniilor fenomene surprinse de astfel de înregistrări documentare. De aceea, să încercăm şi de această dată să ne apropiem de „stranietatea” respectivă prin ipoteze realiste, pe cât posibil mai legate de specificul manifestărilor fiinţelor lumii invizibile. Astfel, un prim pas analitic ne evidenţiază faptul că „manşonul” spiralat a fost înregistrat numai în apropierea unor persoane şi, respectiv, numai pe anumite porţiuni ale traseului parcurs – porţiuni apropiate de persoanele „vizitate”. Rezultă deci că acele entităţi au atras în jurul lor (tot aşa cum au atras şi materia specifică necesară fotografierii lor) o altă categorie de materie eterică, având un anume scop strict localizat, bine „gândit”. Prin urmare, prin efortul şi mai activ al energiei gândirii, a fost colectată şi activată o categorie de materie specifică manifestărilor mentale! Nu ar mai fi deci vorba de materie de tip astral ca cea pentru „îmbrăcarea fotografiabilă” a corpului, ci de o materie eterică specifică planului mental...

Dar în cazurile documentarului de acest fel, coloritul verde sau alb îşi are, desigur, o anumită semnificaţie, tot astfel cum în cazul fig. 42 remarcasem o anumită semnificaţie a nuanţei de roşu combinate în fondul alb al corpului entităţii respective. Clarvăzătorii care vizualizează corpurile din materii invizibile ale fiinţei umane percep şi gândurile emise în mod continuu, acestea apărând prin simboluri colorate atât în ansamblul agitat permanent al corpurilor respective, cât şi ca forme-gând colorate, emise în exterior. Or, semnificaţiile acestor jocuri de culori sunt cunoscute încă din vechime şi le regăsim şi în literatura actuală de informare [146] şi de iniţiere spiritualistă. Iată, de exemplu, în acest sens, un extras succint din textul reluat de autoarea franceză Koechlin de Bizemont din ultima carte a clarvăzătorului american Edgar Cayce (menţionată în nota 55):

„De jur împrejurul nostru există culori pe care nu le putem vedea, tot aşa cum există sunete pe care nu le putem auzi, căci lumea înţelegerii noastre e prea îngustă.

...Verdele – dacă este smarald şi mai ales cu urme de albastru – este culoarea vindecării. Serviabil, tonic, prietenos, verdele este culoarea medicilor şi a infirmierelor, care au întotdeauna culoarea aceasta în aura lor”.

Despre culoarea albă, luminoasă, se ştie că este cea a înălţării spirituale, a iubirii spirituale lipsite de dorinţe materiale sau senzuale.

Într-un asemenea context, s-ar părea – şi ilustraţia sugerează – că deşi neştiutele entităţi roşii, care s-au dorit fotografiate, nu aveau un nivel de spiritualitate avansat, totuşi, fie în apropierea copiilor, fie în biserică (fig. 62), fie aproape de tinerii entuziaşti, acestea aveau momente de gândire mai curată. (Chiar şi cei mai răi oameni au trăiri intime de iubire sinceră faţă de cei apropiaţi.) S-ar putea aprecia deci că porţiunile respective cu învăluiri spiralate – fie verzi, fie albe – ar reprezenta manifestări momentane ale gândirii individuale în timpul deplasării cu mare viteză. S-ar putea astfel ca spiralările verzi să indice emiterea unor gânduri prieteneşti sau poate chiar energii cu rol vindecător, în timp ce spiralările albe să fie concomitent un fel de scut faţă de

---

[146] Ca exemplificări din bogata literatură existentă pe această temă, pot fi citate: de Bizemont, K., *Universul lui Edgar Cayce,* traducere la Ed. Sagittarius, Iaşi, 1993; Cayce, E., *Aurele,* traducere la Ed. Fundaţiei de Infoenergetică, Bucureşti, 1996; Goci, V., *Karma şi Cauza,* traducere la Ed. Moldova, Iaşi, 1996.

radiațiile roşii mai nocive, precum şi manifestarea unor gânduri de dragoste, poate chiar de sentimente familiale sau, şi mai mult, a unor sentimente bazate pe afinități karmice mult mai complexe.

Aceste sute de documente fotografice pe care le-am primit şi colecționat de-a lungul ultimelor decenii, din care am selecționat şi am oferit cititorilor pe cele mai semnificative, conțin într-adevăr nu numai „dovezile materiale" privind realitatea fundamentală a apropiatei existențe a unor lumi nevăzute, ci şi variate aspecte ale manifestărilor specifice demonstrate de cele mai diverse ființe ce populează aceste lumi. în anii care vor veni, astfel de înregistrări se vor înmulți tot mai mult – atât prin mărirea continuă a numărului de fotografi amatori dotați să surprindă asemenea prezențe şi fenomene, cât şi prin evidenta dorință şi necesitate de a ni se demonstra conviețuirea ancestrală şi, respectiv, însuşi cadrul evolutiv al ființării noastre terestre.

Rămâne la discernământul fiecărui cititor de a-şi alege propria cale ideatică, fie de a rămâne indiferent şi cantonat într-o necunoaştere stagnantă a realităților ontologice, fie aceea a dorinței de a şti tot mai mult din „tainele necunoscutului" şi de a-şi înțelege astfel sensul propriei existențe pământene.

Postfaţă

Incursiunile în intimitatea diferitelor lumi invizibile în care textul şi ilustrația acestei cărți au dorit să-l atragă pe cititor au fost – aşa cum semnifică şi acest prim cuvânt din titlu – doar scurte penetrări într-o „altă realitate". Astfel de călătorii rapide impun însă şi un alt mod de a gândi şi de a percepe mediul terestru în care vieţuim. Dar față de vastitatea acestei realități necunoscute, desigur că fiecare incursiune nu ne poate oferi decât aspecte mai mult sau mai puțin fugare şi chiar acele „evadări" pe care le facem „dincolo" fiecare dintre noi din când în când nu ne pot oferi – în cursul ciclului nostru pământean – o cunoaştere completă a marelui ansamblu, a marelui „TOT".

În sine, procesul individual al evoluției continue în care suntem angrenați „programatic" – mai mult sau mai puțin conştient – are, printre componentele de bază, şi fondul unei permanente lărgiri a cunoaşterii, care şi ea este o necesitate. Rezultă deci că pentru a ne apropia cognitiv de acest imens domeniu necunoscut al lumilor invizibile, va trebui să înțelegem înainte de orice un anume fapt: la fel cum somitățile fizicii moderne demonstrează că Ştiința nu poate progresa decât reconsiderându-şi mereu tot ce a enunțat, urmând a se contopi în orizont cu Ştiința spirituală, tot aşa este absolut necesar să ne remodelăm intim modul de a gândi, ținând cont de cerințele acestui orizont; pentru aceasta, în mod similar, va trebui să aruncăm „peste bord" restul prejudecăților bazate în mod sigur pe cunoaşteri vechi şi depăşite, precum şi comoditatea stagnării în gândirile materialist-mărunte, determinate de agitata viață cotidiană.

Poate că un bun exemplu legat de „autoimpunerea" reconsiderării a „ce" şi „cum" gândim ar fi modul în care înşişi exponenții domeniului-motor al civilizației moderne – fizicienii – au ajuns în chipul cel mai logic – în cursul acestui secol XX – la concluzia că „realitatea" pe care o percepem cu simțurile noastre clipă de clipă nu este chiar atât de... reală!

Caracterizat de emeritul profesor român dr. Remus Răduleț drept „unul dintre fizicienii de frunte care au contribuit la promovarea marilor teorii ale secolului nostru – teoria relativității şi mecanica cuantică –, precum şi a principalelor probleme filosofice ridicate de ele", profesorul Max Born (de la Universitatea din Edinburgh) – laureat al premiului Nobel în 1954 – se exprima astfel în una din cărțile sale [147] cu caracter ştiințific:

„În cursul ultimilor o sută de ani, ideea de realitate în lumea fizică a devenit întrucâtva problematică. Contradicția dintre realitatea simplă şi evidentă a numeroaselor instrumente, maşini, motoare şi aparate de tot felul – pe care le produce industria şi care în fond sunt fizică aplicată – şi semnificația neclară şi abstractă a unor noțiuni fundamentale din fizică – cum sunt forțele şi câmpurile, particulele şi cuantele – este, fără îndoială, derutantă. între ştiința pură şi cea aplicată, precum şi între reprezentanții lor, s-a format o prăpastie ce poate să-i ducă la o înstrăinare periculoasă. (în fapt, această „prăpastie" s-a format şi între grupurile de oameni care au înțeles că „trebuie să gândească altfel" şi mulțimile de oameni care se încăpățânează să gândească prin prisma obişnuințelor şi a intereselor mărunte; or, este strict necesar un „pod" pentru ca şi aceştia din urmă să meargă „înainte" – n.a.)

Fizica are nevoie de o filosofie generalizatoare, care să se poată exprima în limbajul de toate zilele, pentru a arunca o punte peste această sciziune privind «realitatea» – aşa cum este ea concepută în teorie şi practică....Se spune că credința în existența unei lumi exterioare ar fi lipsită de semnificație, iar pentru progresul ştiinței ar fi de-a dreptul o piedică.. în realitate, lucrurile stau cu totul altfel. Toate marile descoperiri în fizica experimentală se datorează intuiției unor oameni care s-au folosit în mod deschis de modele care pentru ei nu erau produse ale fanteziei, ci reprezentau lucruri reale.

...Abordarea naivă a realității, care a fost încununată de succes în perioada clasică sau newtoniană, s-a dovedit nesatisfăcătoare. Teoriile moderne pretind o reformulare a modului de a pune problema.

...Există filosofii subiective care susțin că numai spiritualitatea este reală şi că lumea fizică nu ar fi decât o aparență, o umbră fără substanță. Deşi acest punct de vedere prezintă un foarte mare interes filosofic, el se află în afara discuției noastre, care nu se ocupă decât de realitatea fizică.

...Mă întreb dacă există vreo filosofie care să poată defini conceptul de realitate astfel încât să nu mai poată fi ulterior influențat de asocieri subiective....Fizicianul H. Dingle interzice[148] totuşi aplicarea conceptului de realitate la atomi, electroni, câmpuri şi aşa mai departe. Dar unde este granița dintre aceste două domenii – şi unde începe lumea atomilor, din care ideea de realitate trebuie alungată ca fiind iluzorie?

...Un lucru poate să fie real şi totuşi să se deosebească mult de celelalte lucruri ce ne sunt cunoscute.

...Aceasta înseamnă, firește, o modificare decisivă în poziția noastră față de natură. Ea ne cheamă la o nouă descriere a lumii fizice, dar nu la o negare a realității sale".

Iată deci că, în prima jumătate a secolului XX, când a scris aceste considerații, pe care le-a reluat şi mai târziu, un fizician de talia lui recunoştea şi recomanda „o

[147] Born, M., *Fizica în concepția generației mele,* traducere la Ed. Ştiințifică, Bucureşti, 1969.
[148] Dingle, H., „Noua situație în Fizică", revista *Nature,* no. 168/1951.

modificare decisivă în poziția noastră față de natură", desigur, în modul nostru de a concepe „realitatea". Totuşi, situat la jumătatea acestui veac, apreciatul fizician era încă tributar limitării, comună la acea vreme, a orizontului ideatic numai la aspectele materiei dense – aşa cum el însuşi menționa mai sus: conform vechii obişnuințe, spiritualitatea ar fi interesat numai filosofia. Această „discriminare" a fost însă părăsită de generațiile de fizicieni din deceniile următoare, care au început să se convingă de un fapt cu profunde implicații: ampla cunoaştere spiritualistă se află în consens cu cele mai noi descoperiri ştiințifice şi că, în fond, câmpul fundamental de cercetare este întru totul comun.

Evoluția către această treaptă mai ridicată a gândirii docte contemporane este evidențiată şi printr-un mod de exprimare mai elevat – specific ultimelor decenii ale secolului XX –, foarte sugestiv redat de un alt fizician reputat şi tot mai des citat în zilele noastre – profesorul londonez David Bohm. într-o carte de referință a sa[149], acesta scria:

„Teoria cuantică implică faptul că elementele separate în spațiu sunt, în general, proiecții corelate [150], noncauzale şi nonlocale, ale unei realități de o dimensiune mai înaltă.

...Aşadar, nu spunem că mintea şi trupul se influențează reciproc în mod cauzal, ci că, de fapt, mişcările amândurora sunt rezultatul proiecțiilor corelate ale unui fundament comun, de o dimensiune mai înaltă....Deşi nu avem nici o percepție sau o cunoaştere detaliată a acestui fundament, el este mereu, într-un anume sens, înfăşurat în conştiința noastră, în modurile pe care le-am schițat, ca şi, poate, în alte moduri care trebuie încă descoperite....Prin forța unei necesități chiar mai adânci şi mai lăuntrice a acestei totalități, pot să apară noi stări de lucruri care să facă posibil ca atât lumea, aşa cum o ştim, cât şi ideile noastre despre ea să se supună şi pe mai departe unui proces nesfârşit de schimbare".

Şi, într-adevăr, viziunea – pe de o parte dedusă logic, iar pe de altă parte intuită de acest fizician reputat – apariției unei „stări de lucruri" care va face ca „ideile noastre să se supună şi pe mai departe unui proces de schimbare" este, desigur, foarte sugestiv demonstrată şi de ilustrația acestei cărți, constituită din documente care cheamă la aprofundare.

Dar un pas în plus, la fel de semnificativ, l-au făcut un deceniu mai târziu şi acele trei personalități ale gândirii deschise spre noul orizont – triada citată anterior, format din filosoful Jean Guitton (J.G.) şi fizicienii Grişa Bogdanov (G.B.) şi Igor Bogdanov (I.B.). Iată un extras din dialogul[151] lor, care merită să fie urmărit:

---

[149] Bohm, D., *Wholeness and the Implicate Order,* Ed. Routledge, Londra, 1980, traducere în limba română la Ed. Humanitas, Bucureşti, 1995.

[150] Complexa dezvoltare a „fizicii cuantice" – atât teoretic, cât şi experimental – l-a condus pe fizicianul David Bohm să justifice astfel afirmațiile din textul citat: „...putem privi fiecare dintre «particulele» care constituie un sistem mai degrabă ca pe o «proiecție» a unei realități de «dimensiune mai înaltă», decât ca pe o particulă separată ce există împreună cu celelalte într-un spațiu tridimensional comun. De exemplu, în experimentul lui Einstein, Podolski, Rosen, fiecare din cei doi atomi ce se combină pentru a forma o singură moleculă trebuie văzut ca proiecție tridimensională a unei realități cu şase dimensiuni... Un sistem constituit din N particule este atunci o realitate $3N$ dimensională... În mod cu totul general, ordinea implicită trebuie extinsă la o realitate multidimensională" (n.a.).

[151] Guitton, J., *Dieu et la science,* Ed. Grosset & Fasquelle, Paris, 1991.

„I.B.: Teoria cuantică nu vede în «real» decât diferite interacțiuni....trebuie să reținem că aceasta a abolit distincția dintre câmp şi particule şi, totodată, între ceea ce este material şi ceea ce nu este material, altfel spus, între materie şi «dincolo» de ea.

...Iată-ne în fața ultimei frontiere: aceea care delimitează în mod misterios ceea ce noi numim realitatea fizică. Dar ce este «dincolo» de ea? Fără îndoială, nimic. Sau mai degrabă, nimic *tangibil.*

J.G.: Tocmai acolo începe domeniul spiritului. Suportul fizic nu mai este *necesar* pentru a purta această inteligență (documentul fotografic din fig. 45 ilustrează direct o atare concluzie! – n.a.), această ordine profundă pe care o constatăm în jurul nostru. Or, acest «aproape nimic» – cum spunea filosoful Jankelevici – este precis aceea, substanța realului. Dar despre ce era vorba? G.B.:...Până la mijlocul secolului, nu se ştia să se răspundă la o astfel de întrebare... după ani de tatonări şi de eforturi, a apărut ceea ce numim «teoria cuantică relativistă a câmpurilor».

J.G.: Ceea ce ne apropie, se pare, de concepția spiritualistă a materiei.

I.B.: Exact. în această perspectivă, o particulă nu există *prin ea însăşi,* ci numai prin *efectele* pe care le generează... Aceasta revine la a spune că «fondul» materiei este de negăsit, cel puțin sub forma a *ceva,* ca ultimă părticică a realității. Noi putem, cel mult, să percepem efectele generate de întâlnirea dintre aceste entități fundamentale, prin efectele lor fugitive, fantomatice, despre care spunem că sunt «interacțiuni».

J.G.: La bază, nimic din ceea ce percepem nu este adevărat «real», în sensul pe care îl dăm în mod obişnuit acestui cuvânt. într-un anumit fel, suntem plonjați în inima unei iluzii, care desfăşoară în jurul nostru un cortegiu de aparențe, de înşelări, pe care noi le identificăm cu realitatea... O realitate stranie, *profundă* există totuşi sub acest voal; o realitate care nu ar fi făcută din materie, ci din spirit; o vastă *gândire* pe care, după o jumătate de secol de tatonări, noua fizică începe să o înțeleagă".

La acest sfârşit de secol XX, iată, într-adevăr, că, aşa cum prevăzuse şi înțeleptul indian Sudhei Babu (citat anterior), asistăm la o îmbinare curajoasă şi necesară între partea fundamentală a ştiinței contemporane, cu gândirea filosofică modernă şi cu profunda cunoaştere spiritualistă a filosofiilor religioase[152], într-un cadru nou, acela al „metarealismului". într-un astfel de context, probabil că cititorii vor accepta utilitatea „incursiunilor" în care au fost antrenați prin această carte şi poate că unii dintre ei vor dori să se continue cu astfel de penetrări fugare în alte lumi. Privind înainte, ar trebui să procedăm ca albinele; evitând plantele veştede, acestea nu au prejudecăți în alegerea florilor de la care preiau – dar şi transmit – esența continuității lor prin veacuri: polenul. în modul nostru de a gândi şi a făptui, renunțând la cunoaşterile „veştejite", nici noi nu ar trebui să avem prejudecăți atunci când prin incursiuni în alte planuri ale realității putem culege idei şi cunoaşteri folositoare, care să asigure prin veacuri continuitatea

[152] Profesorul francez de teologie François Brune, sesizând procesul inevitabil al acestei îmbinări ce vizează ridicarea spiritului uman pe o altă treaptă – proces ce implică, desigur, în religii, ca şi în ştiințe, reconsiderarea unor dogme depăşite –, se exprima astfel în cartea sa *Hristos şi karma* (traducere la Ed. Univers Enciclopedic, Bucureşti, 1997): „Calea pe care o voi propune e cu totul nebunească, fantastică, incredibilă. Dar voi încerca să arăt că aici este adevăratul creştinism şi că, de fapt, e cel mai tradițional. Şi, ca răsturnare a perspectivelor ce ar fi părut cu neputință la începutul secolului nostru, ştiiința de azi este cea care vine în întâmpinarea acestei viziuni mistice".

ființării umane. La fel ca harnicele înaripate, ar trebui să preluăm şi să prelucrăm şi noi „esența” acestor idei şi cunoaşteri, în aşa fel încât să ne producem singuri „mierea” propriei noastre evoluții spirituale.

Apărut: 1999
Editura Polirom